C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gerrold, D\David_Gerrold_-_StarTrekTNG_-_Střetnutí_na_Farpointu.pdb

PDB Name: Střetnutí na Farpointu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.3.2003
Modification Date: 17.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Prolog

Kapitán Jean-Luc Picard byl přímo unesen ladností jejích křivek, když ji poprvé uviděl. Kosmická loď Enterprise byla jednou z největších a nejsilnějších, ale to vůbec nepřekáželo tomu, aby byla krásná. Však také proč by kosmická loď nemohla být i ukázkou umění a ne jenom moci a síly?
Když ji uviděl potřetí, náhle si uvědomil vzhled Enterprise z jiného úhlu. Pochopil konstruktérův smysl pro humor - nenápadný úsměv se objevil v jeho jinak kamenné tváři. Loď byla vždy "ona", ale tahle byla mnohem víc dívčí než všechny ostatní. Vcelku se mu takové uvažování zalíbilo. Možná, že příště o tom bude přemýšlet víc a přijde i na to, proč mu tak připadá. Od smrti Celeste si nedovolil už více uvažovat o nějaké ženě...
Posedmé už kapitán Jean-Luc Picard viděl Enterprise jako nastávající velitel.
Tradicí bylo, že nový velitel kosmické lodi přilétal na palubu pomocným raketoplánem, aby mohl být přivítán píšťalkami jako opravdový námořní kapitán. Tradice byla stará skoro sto let a datovala se až do doby; kdy legendární admirál James T. Kirk vzal do rukou otěže ještě originální Enterprise. Málokdo si totiž pamatoval, že použil pomocného raketoplánu jenom proto, že hlavní přenosový paprsek měl tenkrát poruchu.
Picard nebyl vůbec pověrčivý, ale tato kosmická loď byla Enterprise a nebylo by dobré ignorovat tradici, která sahala až do dob prvních letů.
Když poprvé kráčel kapitán Picard chodbami nové Enterprise, byl zasažen novotou všeho, co tu viděl. Zdálo se mu, že loď snad ještě ani neobživla, že je skoro neskutečná. Věděl, že tento pocit zmizí velice rychle, ale přesto ho to trochu znervózňovalo.
Na palubě ho pískáním vítal android...
"Dat?" optal se pro jistotu, i když nebylo žádných pochyb. Android měl zlatavou pleť a žluté oči, jakoby je zevnitř něco osvětlovalo. Mělo to - vlastně měl - vlasy sčesané rovně dozadu, což bylo naprosto nejrychlejší, ale zcela neatraktivní.
Android odsouhlasil své jméno kývnutím hlavy a hbitě zasalutoval.
Picard se chvíli rozmýšlel a potom zasalutoval také. Formální vojenské pozdravy byly také tradicí, ale Hvězdná flotila o nich nechtěla ani slyšet. Cožpak jsou vhodné pro nevojenskou vesmírnou flotilu? Byly opravdovou tradicí děděnou po staletí hvězdných poutí a průzkumů moří?
První okamžiky na lodi byly vždy poněkud rozpačité. Picard se díval na čestnou gardu stojící nehybně v pozoru a rozhodl se nějak zlomit její strnulost. Ukázal rukou na androida: "Těšil jsem se na setkání s vámi. Prostudoval jsem vaše záznam - jsou opravdu perfektní!"
"Děkuji, pane."
Picard si uvědomil, že Dat má ruku neobvykle chladnou. Byl to podivný pocit. Později se ho musí zeptat na celou historii jeho života.
"Na velitelský můstek se jde tudy, pane."
"Díky. Mohu se vás na něco zeptat, poručíku?"
"Ano, pane."
"Proč je vaše jméno Dat?"
"Sám jsem si je vybral, pane. Mám velice rád veškeré znalosti, protože znalost, to jsem já. Tohle celé tělo je vlastně pouhý kontejner. Jsem opravdu pouhou sumou všech dat uložených na této lodi. Co lepšího by mě mohlo identifikovat?" zakončil Dat svým odzbrojujícím úsměvem.
Picard přikývl - bylo to vcelku jasné.
Bylo to poprvé, kdy se kapitán Jean-Luc Picard postavil na velitelský můstek vesmírné lodi Enterprise a kdy si všiml, jak stanoviště vypadá poloprázdně. Kontrast s jeho starou lodí Stargazer byl opravdu ohromující.
Zde sloužili pouze tři důstojníci, takže oproti jiným lodím se tam cítil skoro osamocen. Postavili se, jakmile vstoupil.
Okamžitě poznal Worfa, který byl Klingon - to bylo opravdu snadné. S těmi ostatními se seznámí později.
Zamířil ke kapitánskému, křeslu uprostřed, kde se pohodlně usadil.
"Počítači?"
"Ano?"
"Můžeš mě identifikovat?"
"Analýza hlasového otisku sděluje, že jde o kapitána Jean-Luca Picarda, určeného k velení kosmické lodi Enterprise,

NCC -1701 - D, počínaje dnešním dnem."
"Přebírám velení."
"Zaznamenávám," ozval se počítač.
"Aktivuj nahrávání."
"Nahrávám."
Kapitán si odkašlal: "Hvězdné datum 41150.7 - kapitánův deník, záznam číslo jedna. Poslání kosmické lodi Enterprise - kontinuální mise k propátrání nových cizích světů, vyhledávání nových forem života a objevování ztracených civilizací. Enterprise statečně proniká tam, kam se dosud nikdo nevydal. Konec záznamu."
Podíval se na své důstojníky: roztleskali se a jejich tváře zazářily.
Picard byl překvapen a tak zdvihl ruce v obranném gestu, aby je utišil: "Schovejte si toto nadšení na dobu, až uděláme něco cenného, co bude hodno aplausu."
Potom odešel do své kabiny.
Potěšilo ho, že akvárium už bylo instalováno: jeho jediná záliba byly lionfish. Bylo úžasné je sledovat. Posadil se k pracovnímu stolu a vsunul osobní paměťový modul do přístroje. Tím získal palubní počítač kapitánova osobní data.
"Mám tu souhrn zpráv, pane," řekl počítač měkce.
Picard se podíval na obrazovku - většinou blahopřání. Dvě ale byla opatřena heslem Hvězdné flotily. Jedno z nich skrývalo oficiální jmenování, kdežto druhé bylo "zapečetěno" až na dobu letu k vesmírné stanici Farpoint. Měl tu také zvláštní zprávu - ozvala se i admirál Hidalgová.
Jean-Luc Picard nebyl z. těch, kteří o sobě pochybovali, však také velení této kosmické lodi bylo vrcholem kapitánské kariéry. Enterprise byla opravdovým klenotem celé Hvězdné flotily a dostat se na její velitelský můstek byla čest, ocenění...
... a co ještě?
Kolovala historka o tom, že James T. Kirk kdysi prohlásil, že velení kosmické lodi Enterprise je jako milování se v akváriu. Člověk nemůže udělat ani jeden pohyb, aby nebyl okamžitě někým pozorován či dokonce i pomlouván, že má špatnou techniku. Možná, že ani tento příběh nebyl tak zcela jeho výrokem, protože podobných legend o něm kolovalo tolik, že dvacet obyčejných mužů to nemohlo prožít za celý svůj život. I kdyby jim při tom asistoval Vulkánec.
Ale... přece jenom, v sobě cítil cosi, co ho trochu znepokojovalo.
Byl to totiž vrchol jeho kariéry: čekal na tuto chvíli celých dvacet let. Uvažoval o tom, zda jeho praxe, a schopností postačí ke zvládnutí tak velkého úkolu. Věděl, že bylo mnoho jiných velitelů, kterým byla svěřena tak veliká zodpovědnost - a přitom to nezvládli. Byli to ženy i muži plní odhodlání, s tou nejlepší přípravou pro tuto funkci, a přesto selhali. Picard studoval jejich osobní spisy, hledal spojitosti či skryté stopy předzvěstí neúspěchů a porovnával vše i sám se sebou.
Jediné, co nalezl pro všechny případy téměř společného, byla jakási náhlá pýcha, která přivodila jejich pád. Každé selhání bylo opravdu způsobeno slepou vírou těchto lidí ve správnost jejich rozhodnutí. Výsledkem toho byla nepružnost, ustrnulost a nakonec i závažné chyby.
Picard potřásal hlavou, na tohle všechno myslel a znepokojovalo ho to. Natáhl se a zapnul obrazovku monitoru. Bude lepší se podívat, co mu chce admirál.
"Je to už dlouho, co jsi ode mne dostal oficiální gratulaci, Jean-Lucu. Nyní už pro tebe mám pouze krátkou, ale zato přímo mateřskou radu."
Kapitán se usmál: žádné mateřské ani otcovské rady nedostal již od doby, co oslavil čtyřicítku.
Admirálská zpráva pokračovala: "Znám tě velice dobře, Jean-Lucu. Úplně tě vidím, jak sedíš ve své pracovně u stolu a mudruješ o tom, zda jsi ten pravý pro tento úkol. Klidně mi věř: jsi opravdu ten, který může velet Enterprise." V široké tváři admirála Hidalgové se na obrazovce monitoru náhle objevil spiklenecký úsměv - nehledě na její stáří, ta žena byla stále překrásná.
"Znám tě opravdu dobře, Jean-Lucu, a vím, že si připouštíš víc starostí, než je třeba. Proto bych ti chtěla vysvětlit, že to nejsou pochyby o sobě, které se ti honí hlavou, ale normální sebekontrola. Stále probíráš svá rozhodnutí, pohlížíš na ně z různých úhlů a snažíš se vypátrat, zda jsi něco nepřehlédl.
Proto jsme tě vybrali, lépe řečeno z toho důvodu jsi sám sebe na toto místo delegoval. Pokaždé raději ujdeš o kilometr více, než bys udělal nějakou chybu.
Proto jsi měl úspěch jako důstojník u Hvězdné flotily. Proto jsme byli vždy hrdi na tvá rozhodnutí. Výsledkem toho je, že jsme ti svěřili nejlepší loď z celé Flotily.
A máš tam také nejlepší posádku, na kterou můžeš být opravdu pyšný. Osobní záznamy tvých lidí jsou perfektní, a tak jim věř. Nech, je, aby ze sebe mohli dostat to nejlepší, a neboj se toho použít. Určitě tě nezklamou.
Ještě jednu poznámku, poslední: zřejmě se divíš, jak jsem tohle tvé duševní rozpoložení uhodla?"
Picard se zakřenil; asi to tak bylo - pravděpodobně ovládala telepatii.
"Není to žádné tajemství, Jean-Lucu. Každý velitel, který se dostává na palubu nové lodi, si klade takové otázky. Proto musím všem novým kapitánům posílat podobný vzkaz, jako je tento." Zasmála se: "A ještě ti svěřím jedno velké tajemství: jak řešit ty nejhorší situace při velení. Vždycky musíš myslet na to nejhorší, co by se mohlo stát - a potom se budeš jenom snažit, aby se to nestalo.
Všichni tady jsme s tebou, Jean-Lucu, a víme dobře, že to zvládneš."
Kapitán vypnul obrazovku, pohodlně se opřel v křesle a od srdce se rozesmál.

Kapitola 1

Jean-Luc Picard velice brzy přestal počítat, kolikrát už vstoupil na velitelský můstek Enterprise. Pokaždé ale věděl, že se mu tam líbí čím dál víc. Nejenom to, jak to na velitelském stanovišti vypadalo, ale i to, co uklidňovalo jeho smysly: tichý šepot posádky, občasné hlasy z počítačů a další signály. Vše se mu slévalo v jedinou uklidňující atmosféru.
Přesně teď všechno klapalo, jak mělo.
Tato kosmická loď, používaná k průzkumu celé Galaxie, byla opravdu značně odlišná od jeho prvního Stargazeru. Dokonce se lišila i od řady kosmických lodí Constitution, ze kterých se právě odvodila řada NCC-1701, které vévodila majestátní Enterprise.
Kapitánovy oči přehlédly celé stanoviště. Poručík Natasha Yarová právě sledovala cosi na svém řídícím panelu. Taktické a zbrojní centrum bylo zabudováno do vyvýšených pultů, které tvořily půlkruh za kapitánským křeslem. Tasha byla jedna z fyzicky nejdokonalejších mladých žen, které kdy Picard viděl. Nebyla nijak obzvlášť krásná - určitě ne tak jako Celeste. Měla pronikavé zelené oči a nakrátko zastřižené medově zlaté vlasy.
U řídícího terminálu proti velitelskému křeslu seděl obří poručík Worf, rodem Klingon. Jeho původ byl pro něho obrovskou pýchou a kapitán si dobře všiml, jak těžko se tento mladý důstojník snaží ovládat. Jeho atavistická, agresivní povaha se projevovala hlavně tehdy, kdy se při svém jednání cítil v první řadě válečníkem.
Picard se nad tím pousmál - Worf se toho ještě musí hodně naučit. A navíc měla Hvězdná flotila svou zásadu: "Jakákoliv vojenská operace automaticky znamená selhání." To znamenalo, že kapitán lodi neuspěl ve své službě jako ochránce míru. K tomu se ale dalo dodat: "I ta nejdražší armáda na světě byla vždy jenom na druhém místě." Dokonce i v polovině dvacátého čtvrtého století byly stále problémy, které se týkaly vojenského potenciálu.
Enterprise měla největší posádku z celé Flotily: jejích osm set členů však zahrnovalo i vědce a techniky z různých oblastí. Operační posádka nebyla o mnoho větší než na starších kosmických lodích, ale další dvě stovky byli rodinní příslušníci. To Picarda také trochu děsilo: nikdy neměl na palubě žádné civilisty a nyní tu byly navíc ještě děti. Vedení Hvězdné flotily totiž rozhodlo, že na lety delší než deset let si budou členové posádky brát i své rodiny.
To by byl nejraději prodiskutoval se svým prvním důstojníkem - problém byl pouze v tom, že ještě žádného neměl. Teprve až na stanici Farpoint se nalodí vrchní lékař a "čerstvý" první důstojník.
Kapitán si už poněkolikáté prohlížel osobní záznam nastávajícího prvního důstojníka: Poručík William T. Riker, stáří třicet dva let, naposledy první důstojník na U.S.S. Hood, odkud bude přeřazen na Enterprise. Jeho kariéra byla velice rychlá a záznamy až moc perfektní. Nikdy se nemusel zabývat následky nějakého chybného rozhodnutí a selhání bylo pro něho neznámým pojmem. Jean-Luc Picard uvažoval, zda Riker zvládne i stressové situace. Navzdory všem testům, rozhovorům a zkouškám na trenažérech se nikdy předem neví, jestli dotyčný jedinec je schopen s plnou zodpovědností čelit nesnázím či nikoliv.
Nu, brzy se, to dozví, jakmile se dostane na stanici Farpoint. Sám se pyšnil tím, že dokáže najít přístup k lidem. Bylo to také proto, že jim rád naslouchá, a tak se na Rikera už docela těšil.
Stanice Farpoint - to byla další hádanka. Planeta byla na nejzazším okraji probádaného vesmíru. První kontakt vytvořil průzkumný tým, který se pomocí přenosového paprsku objevil na rozeklaném povrchu. Tam našel Bandy - velice starý a nepočetný národ. Žili už pouze v posledním městě. Přesto používali vysoce rozvinutou technologii, která jim umožňovala žít v luxusu, zatímco odkrývali pokladnice vědy a umění. Nebylo mnoho zpráv o tom, jak je jejich město řízeno - vědělo se jenom to, že využívají geotermální energii. Jejich vysoký úředník, Groppler Zorn, byl doslova fascinován celým konceptem Hvězdné fotily a jejími mohutnými kosmickými loděmi. Vyslechl dopodrobna veškeré informace a potom vyřkl překvapující slib: Bandové vybudují moderní raketovou základnu a stanici na své planetě, pokud s nimi Hvězdná flotila naváže regulérní vztahy.
To bylo před šestnácti měsíci - nyní už mělo být všechno dokončeno. Zprávy tvrdily, že neuvěřitelný komplex na vysoké technické úrovni čeká už jenom na využití. Celý tým analytiků Hvězdné flotily ale nemohl odhadnout, jak to Bandové zvládli.
Picardovy zapečetěné rozkazy byly zdánlivě jednoduché: Zjisti to!
Jak to mohli vybudovat? Kde sehnali design, kdo byl autorem konstrukce a jak to vůbec zprovoznili v tak krátkém čase? Samozřejmě, že Hvězdná flotila by tuto stanici ihned využila, ale napřed bylo třeba znát odpovědi.
To znamená, že budou asi dlouho zablokovaní na Farpointu. Poslední výzkumný tým nepřinesl žádné nové zprávy a oficiální kontaktní tým také nezaznamenal významné poznatky. Picard to tedy musí zvládnout lépe.
"Nebude to lehké," zamumlal si.
"Pardon, pane?"
Kapitán vzhlédl.
Byl to jeho druhý důstojník Dat - žluté oči jako by mu žhnuly.
"Myslím na instrukce Hvězdné flotily, a tak jsem si nahlas povzdechl. Nebude to tak jednoduché - a co tomu říkají vaše data?"
"Je to jasné, pane. Prostě vyřešíte záhadu na stanici Farpoint."
Po Picardově levici se nahnula Deanna Troi a s úsměvem se obrátila na androida: "Opravdu to bude tak jednoduché?" Její hlas byl melodický s lehkým akcentem. Palubní poradkyně byla totiž z poloviny Betazoid a tím zdědila možnosti telepatické komunikace s ostatními svého rodu. S jinými rasami ale byly tyto schopnosti omezeny, takže dokázala proniknout pouze do projevených emocí. S některými kontakt nemohla navázat vůbec. Naučila se mluvit od svého lidského otce a jemná kadence její řeči byla uklidňující. Již dříve přišla na to, že lidé se jí chtějí svěřit se svými problémy a také že poslouchají, co jim říká ona. Tento fakt byl i jedním z důvodů, proč si vybrala svou profesi. Ve funkci kapitánovy osobní poradkyně sloužila jako překladatel, nárazník či spojovací článek mezi ním, posádkou, dalšími osobami na lodi a jinými životními formami, které potkají cestou.
Picard se usmál jejímu komentáři. "Ano, Date. Možná, že je to tak jednoduché. Ovšem já vidím další problémy v logice,

strategii a diplomacii. Tuto základnu vybudovala cizí civilizace a já s ní musím uzavřít přátelskou smlouvu o tom, že Hvězdná flotila základnu může používat. Navíc ale musím vyčenichat, jak a kdo to vybudoval. Jak se to dá udělat, aniž bych Bandy urazil?"
Dat se zarazil: "Mám dotaz - co je to vyčenichat?"
Kapitán překvapeně zamrkal: "Date, jak můžete být naprogramován jako příruční encyklopedie všech pozemských informací, když neznáte tak jednoduché slovo, jako je vyčenichat?"
Android se na chvíli odmlčel a Picard zcela jasně viděl, jak kontinuálně zkoumá všechny své paměti. "Jsou tu možnosti, že je to lidské chování, o kterém, nemusím nic vědět. Nebo je to nějaké cizí slovo, se kterým jsem se ještě nesetkal. Také to může být archaická forma..."
"Znamená to něco jako vypátrat či vystopovat," pomáhal mu kapitán.
"Ach!" Dát ho nadšeně přerušil. "Najít to, co je skryté, odhalit, přijít tomu na kloub, zjistit..."
"To už stačí," zarazil ho Picard zdviženýma rukama a snažil se ukončit zbytek jeho recitace.
Troi se začala usmívat, ale snažila se to nedat příliš najevo.
"Skrýt, odhalit špióna," Dat horlivě pokračoval: "Utajit, zatajit..." Náhle zmlkl, když zahlédl, jak se kapitán tváří. "Už tomu rozumím, pane. Děkuji."
Picard otevřel ústa, aby vysvětlil druhému důstojníkovi, že Hvězdná flotila měla zajisté jiné představy o jeho funkci. Rozhodně neměl být pouhým chodícím slovníkem. Vtom Troi za ním zalapala po dechu.
Chytila se panelu a málem se sesula na podlahu: "Kapitáne..."
Picard se rychle otočil. Viděl, že Troi prožívá opravdovou fyzickou bolest. "Kapitáne!" vydechla. "Cítím... cosi silného..."
"Nějaké silové pole?"
Zavrtěla hlavou, neschopná odpovědi. Zhroutila se naprosto vysílená na sedačku a zároveň se rozezněl poplašný systém. Android Dat bleskově pohlédl na opuštěný řídicí panel palubní poradkyně.
Worf nevěřícně zíral na svůj monitor: "Naše detektory zachytily něco naprosto podivného, pane."
Jeho hlas se utápěl v jekotu poplachu. Zároveň velká obrazovka zablikala a výhled do kosmu se změnil. Picard strnul - díval se na blýskavou a třpytící se mříž, která jim stála v cestě. Vypadala jako obrovská, umně spředená pavučina.
Dat vzhlédl od naměřených hodnot a jeho tvář byla naprosto klidná: "Objekt je zaregistrován jako hmotný, pane. Může to být ale také neuvěřitelně vydatné silové pole. Pokud se s tím srazíme..."
Picard přikývl a otočil se na poručíka Torrese: "Vyhlašte žlutý poplach a zaražte ten ohlušující rámus." Dotkl se několika tlačítek a hukot zmizel. "Žlutý je vyhlášen, pane."
"Štíty a deflektory jsou vysunuty, pane," Hlásil Worf. Tasha Yarová naprogramovala svůj monitor. Dívala se vyčkávavě dopředu k turbovýtahu.
Kapitán zkontroloval obrazovku, kde síť vypadala čím dál větší a mohutnější, jak se Enterprise přibližovala. Posunul se v křesle a konverzačním tónem vydal rozkaz: "Zastavte motory."
"Ano, pane," zareagoval Torres.
Na obrazovce vypadala celá síť neuvěřitelně blízko, i když Enterprise byla vzdálená dobrou světelnou minutu.
"Stojíme, pane..."
Náhle s obrovským rachotem zapraskal elektrický výboj, který dorazil jako blesk na velitelský můstek, těsně vedle Picarda. Posádka si ani nestačila pořádně zakrýt oči.
Světelný sloupec před velitelským křeslem vzal na sebe podobu lidské bytosti. Chvíli se ještě chvěl, než se úplně stabilizoval.
Byl to člověk.
Picard zamrkal, protože nevěřil svým očím: byl to muž oblečený v historickém kostýmu, měl dokonce i brnění. Veškeré detaily oblečení byly naprosto dokonalé: od vyšívaného límce a rukávů bylo vše autentické až po vysoké boty. Meč mu visel, u boku a přilbu držel v podpaží. Vlasy zastřižené nakrátko stejně jako špičatá bradka a knír dokreslovaly ten neobvyklý zjev.
Jakmile zjistil, že je viditelný, dvorně se uklonil kapitánovi. Mezitím se otevřely dveře turbovýtahu a bezpečnostní tým byl na místě tak, jak jej Tasha ze svého panelu přivolala. Cizinec pouze máchl rukou a miniaturní verze obrovské sítě zakryla dveře turbovýtahu. Celý tým byl vržen zpět. Dveře se zavřely těsně před udivenými tvářemi.
Cizinec se opět obřadně uklonil a promluvil hlasem, který již obřadný nebyl: "Vyhlašujeme varování, že jako cizinci jste daleko v Galaxii se objevili. Proto nadále tvrdíme, že nutné je vám okamžitě se vrátiti do solárního systému vašeho."
Picard se tázavě podíval na vetřelce a volil svá slova opatrně: "Vypadá to jako příkaz," začal chladně. "Kdo jsi a co ti dává právo na to, abys poroučel?"
"Ve slovech, kterým můžeš rozuměti, se nazýváme prostě 'Q'. To jest i mé jméno - tak nás můžeš jmenovati. Objevili jsme se tady jako kapitán, abys nám lépe rozuměti mohl." Cizincův hlas nabyl na tvrdosti: "Jděte tam, odkud jste přišli!"
"Ještě jsem neslyšel odpověď na druhou otázku: co ti dává právo k tvému jednání?"
'Q' se zachmuřil: "Jsme větší než vy a této převahy jsme dosáhli za miliony let. Jste proti nám pouze ubohá batolata."
Tasha se podívala na poručíka Torrese, který se na své sedačce trochu natočil. Všimla si jeho ruky: pomalu se sunula k fázeru upevněném na opasku. Než ho stačila okřiknout, už mířil na 'Q'. Cizinec se ani nepodíval a pouze kývl směrem k poručíkovi. Modrá vlna elektrického výboje obalila mladého muže a udusila jeho výkřik. Padl na podlahu jako kus železa. Kapitán Picard okamžitě vyskočil.
"Stůj tam, kde jsi!" zařval 'Q'.
Picard ho ignoroval a snažil se udržet pod kontrolou svůj vztek. Klekl si vedle Torrese, který vypadal, jako by zmrzl.

Troi přispěchala na pomoc a kontrolovala bezvládnému puls. Z Torrese stoupala bílá mlha. Troi jasně cítila pod prsty jeho studené tělo připomínající mramor.
"Date, hned volejte ošetřovnu!" přikázal ostře kapitán.
Android navázal spojení s lékaři a snažil se jim všechno vysvětlit. Troi skončila svou prohlídku: "Nemohu tomu věřit - je zmrazený! Známky života v něm zůstaly, ale funkce jsou velmi pomalé."
Picard popadl fázer, otočil jej pažbou k vetřelci a vrazil mu jej pod nos: "Nikoho by nezranil - byl nařízen pouze na ochromení."
"Ochromiti?" Cizincův výraz se stal sarkastickým: "Ochromení některých životních forem může býti smrtelné. Cožpak váš důstojník provedl kontrolu našeho systému, než chtěl použíti zbraň? Vždyť jsem se pouze bránil. A teď už se vraťte, nebo všichni zemřete!"
"Tato 1oď nikam nepoletí, pokud se nepostaráme o našeho raněného."
'Q' se zadíval na tvrdý výraz kapitánovy tváře a povzdechl si: "Naprosto typické." Sáhl si do kapsy kalhot pro damaškový kapesník: "Jak si přejete!"
Lékařský tým se objevil v turbovýtahu. Dveře se otevřely, ale silová síť zmizela. Doktor Asenzi pohlédl na cizince a potom na Picarda: spěchal k nehybnému tělu. Provedl nutná měření, prohlédl si výsledky a tým naložil Torrese do vznášejících se nosítek. Zamířili zpět k turbovýtahu.
"Ještě je naživu?" zeptal se kapitán.
"Je v kryospánku. To se dá zvládnout," řekl doktor. Bylo ale něco v jeho očích a v tónu hlasu, co spíše mluvilo o opaku.
Picard se otočil na vetřelce, který celé dění naprosto ignoroval. "Takhle nám tedy předvádíte svou morální nadvládu?"
"Právě naopak: tak předvádíme naši fyzickou převahu." Náhle se zarazil a rozhlédl se okolo, jako by se až teď vzpamatoval. "Jak vidím, tak tento můj oblek se u vás již zřejmě nenosí. Ta vaše mrňavá století uhánějí opravdu rychle. Možná lépe porozumíte takto." A vetřelec pohnul rukou.
Opět se ozval zvuk hromu a výboj zase prolétl velitelským stanovištěm. Kapitán v náhlé záři zahlédl kůstky své ruky. Cizinec se změnil: brada a knír zmizely, dobové oblečení nahradila důstojnická uniforma amerického námořnictva z roku 1980. Tři řady medailí zdobily hruď a hodnost označovala kapitána.
"Musíme všechno postavit na patriotismu: je zapotřebí vyrazit zpět a zabránit komunistické agresi. Na to stačí pár správných mužů."
"Co? O čem to mluvíte?"
"Říše zla, kapitáne - boj o svobodu. Je zapotřebí zachránit celý svět pro demokracii."
Picard potřásl hlavou, jakoby si chtěl urovnat myšlenky. O čem to zase mluví? "Jste stále ve špatném čase! Tohle je už dávno za námi!"
"Nemůžete ale zapřít, kapitáne, že jste stále nebezpeční i sami sobě. Jste ještě barbaři, i když pouze v dětském vydání."
"Samozřejmě, že to zapřít nemohu - tenkrát na sobě nosili uniformu, jako máte vy. Ale to bylo před více než čtyřmi sty lety..."
'Q' se přiblížil a přerušil ho: "Tenkrát jste se pobíjeli po milionech s naprosto hloupými argumenty, jak si rozdělit bohatství toho vašeho malinkého světa. A čtyři sta let před tím jste se pobíjeli kvůli rozporům ohledně kmenových bůžků. A od té doby stále žádné náznaky, že se vaše rasa nějak podstatně změní..."
"Ale dokonce i v tak už vzdálené minulosti jsme dělali pokroky. Hlad a podvýživa se staly v naší historii neznámým pojmem, zmizela negramotnost a chudoba, vymýtili jsme choroby a epidemie. Naučili jsme národy, jak se pozvednout z válečných rozvalin. Ano, byli jsme dětmi, ale začali jsme dospívat. Nevěděli jsme přesně, jak vše zvládnout - ale snažili jsme se. Učili jsme se ze svých chyb a proto jsme postupovali vpřed. Pokrok to byl tenkrát veliký, ale nezastavil se pokračuje stále."
Sarkastický škleb se ve tváři cizince opět objevil: "Ach - že bychom se podívali na váš takzvaný pokrok?" Pohnul znovu rukou, takže se opět objevil blesk doprovázený rachotem hromu. Picard se ujistil, že je to dobrý trik - něco jako kouzelnické čáry k ohromení přihlížejících. Chce ho pouze zastrašit a vyvést z rovnováhy - v jeho případě se ale zmýlil.
Tentokrát se cizincova vojenská uniforma změnila v uniformu žoldáka z poloviny 21. století. To byl typ vojáka, který děsil každého historika: nic necítil, nebál se a nikdo ho nemohl zastavit. Vypadal jako neholený robot - stačilo ukázat mu cí1 a dát rozkaz zajmout, nebo zabít. Bez vyplnění rozkazu se nevrátil.
Vetřelcův hlas poklesl: "Tomu říkáte pokrok, kapitáne! Tenkrát jste se snažili řídit vojáky nejenom rozkazy, ale i drogami!"
"A ve vašem světě nikdo neudělal chyby...? Nikdo se nic lepšího nenaučil...?"
Worfův panel zapípal. Důstojník vyslechl zprávu a po jeho tmavé tváři přelétl úsměv. Rychle se otočil k veliteli: "Pane, doktor Asenzi právě volal, že poručík Torres bude v naprostém pořádku."
'Q' sledoval uvolnění ve tvářích posádky. "Starost o jednoho z vašich - jak dojemné."
Worf stočil pomalu pohled z cizince na kapitána. "Osobní žádost, pane. Povolení k vyčištění velitelského můstku?"
Tím pochopitelně myslel 'Q'.
Jak by to bylo krásné, kdyby se mohlo říci ano. Picard však zavrtěl hlavou. Worf chtěl protestovat, ale kapitán ho usadil svým pohledem - už tu jedno zranění měli a nepotřebovali druhé. Nemůže riskovat životy dalších, pokud nezjistí, kdo se to proti nim postavil. Tasha sešla z rampy a zamířila k němu.
"Poručík Worf má pravdu, pane. Jako šéf ostrahy tu nemohu jenom tak stát..."
"Ale můžete, poručíku," odsekl Picard.
Tasha chtěla protestovat - viděl jí to na očích. Kdyby byl na jejím místě, choval by se stejně jako ona. Veškerý instinkt ji nutil k tomu, aby údery vracela na fyzické úrovni. Ale on byl kapitán celé kosmické lodi a měl naprosto jinou

zodpovědnost.
Sklopila oči: "Ano, pane." Kapitán má samozřejmě pravdu. Počkáme a uvidíme - nesnažila se ani zakrývat svou nespokojenost.
Žoldák z 21. století vytáhl z uniformy jakousi. trubičku a začal k ní čichat: Přitom mumlal: "Ach, tak je to lepší..." Účinek drogy byl okamžitý a 'Q' se opět sarkasticky usmíval: "Později, až se dostanete do hlubokého kosmu, najdou Pozemšťané zase samozřejmě nepřátele, se kterými, budou moci válčit. Jenom tak rozšíří svá bojiště," a mávl rukou směrem k Worfovi a Troi. "Dokonce najdete i spojence, kteří vám pomohou v zabíjení. Je to pořád ta samá, obehraná stará písnička."
Přes své vnitřní rozhodnutí, přes tvrdý trénink a životní praxi pocítil Picard, jak v něm jeho potlačovaný vztek roste. Co se to tu objevilo za pompézního tvora? Z jaké pozice se sem vetřel a obviňoval je? Pokud by měl soudit podle jeho chování, nedalo se o žádné morální převaze vůbec mluvit. Picard se postavil a popošel k cizinci: "Ne a ne! Vůbec nevíte, o čem mluvíte. A ani nám nerozumíte. Ta nejnebezpečnější ohraná písnička stojí tady právě přede mnou. Představujete životní formu, která se nechce učit, ale pouze obviňovat - soudit něco, čemu nerozumí nebo co nechce tolerovat."
'Q' se ostře podíval na kapitána. Potom se zachechtal: "Jaká je to zajímavá myšlenka - obvinit a soudit." Popošel několik kroků a otočil se. "A co, když se ukáže, že vám, Pozemšťanům, rozumíme až moc dobře?"
"Vůbec se nebojíme žádných faktů, kterými nás chcete nějak ohromit."
"Fakta o vás? Jak dojemné! Vy jste nevysychající pramen skvělých myšlenek." Usmál se: "Dobrá - můžeme pokračovat. Musíme se na to připravit, kapitáne. Mohu ale slíbit, že až se příště zase sejdeme, budeme postupovat přesně tak, jak jste naznačoval." Vysekl krátké vojenské zasalutování tak, jak bylo zvykem ve 21. století. Opět zahřmělo a záblesk oslepujícího světla odnesl návštěvníka pryč.

Kapitola 2

Světelný záblesk zmizel opravdu rychle, ale trvalo dost dlouho, než si posádka velitelského stanoviště uvědomila, že vetřelec je opravdu pryč. Rozhlíželi se okolo zmateni, ale s úlevou.
Picard uvažoval: stalo se to příliš brzy. Nemá prvního důstojníka a ještě si nestačil ani vycvičit posádku. To tedy nebylo fér. Faktem zůstává, že hluboký vesmír není nikdy fér.
Kapitán se dotkl tepny na krku, aby si zkontroloval puls. Srdce mu bušilo - bylo to strachy, nebo vztekem? Věděl přesně, co musí udělat: zachovat si chladnou hlavu a sebekontrolu. I když srdce tluče, dělej, jako by se nic nestalo, řekl si Picard. Posádka se vždycky dívala na kapitána jako na zdroj klidu a míru na lodi. A tak to má opravdu být!
Jean-Luc se podíval okolo sebe: "Jste všichni v pořádku?" Zahlédl jejich přikývnutí. "Tak to je dobře." Uvelebil se v křesle a podíval se na androida: "Máte nějaká data o cizinci?"
Dat zavrtěl hlavou: "Senzory na můstku nic nezaznamenaly. Buď tu nebyl, anebo je vyřadil z činnosti. Protože jsme ho ale všichni viděli, přikláním se ke druhé možnosti. Byla by tu i třetí: živá forma tu vůbec nemusela být fyzicky přítomna. Mohla to být jakási projekce či iluze, ale i tak by musely být senzory vyřazeny. Čtvrtá možnost by se dala připustit jako telepatická projekce, která se nedá přístroji nijak zaznamenat. Pátá možnost..."
Kapitán ho pohybem ruky umlčel: "Děkuji, Date!"
Jako vždy neodpověděl android pouze na otázku; ale snažil se odpovědi vyčerpat komplexně.
"Pane, postavil se odhodlaně Worf. "Jednoznačně se kloním k variantě boje."
Tasha si stoupla vedle něho: "Souhlasím, pane. Musíme zkusit bojovat, nebo zmizet."
Picard je také gestem zastavil. Otočil se k Troi: "Cítila jste něco během cizincova výstupu?"
"Jeho psychická síla je mohutná, pane." Odmlčela se a potom dodala: "Doporučuji vyhnout se jakémukoliv kontaktu."
"Zajímavé," pronesl potichu kapitán. "Velmi zajímavé."
Porovnal si v mysli všechny jejich názory. Měl dojem, že přece jenom něco mohou zkusit - mohli by 'Q' překvapit.
Podíval se na posádku: "Tak dobře. Od této chvíle žádná stanice na palubě, ještě jednou opakuji - žádná stanice - nepoužije žádného signálu, přenosu nebo domluvy interkomem. Pouze má osobní linka bude rezervována jako jediný aktivní signál k použití. Uvidíme, jestli se nám je podaří nějak překvapit. Poručíku Worfe - informujte bezodkladně strojovnu, aby se připravila na maximální akceleraci. Konečně zjistíme, co kosmická loď této třídy dokáže."
"Ano, pane."
Worf už byl na cestě k turbovýtahu, když se kapitán obrátil na androida: "Date, prohlédněte záznamy. Chci zjistit bitevní výsledky při vysoké hyperprostorové rychlosti."
"Zdá se mi, že nerozumím vašemu rozkazu, pane," oznamoval Dat zmateně.
"Slyšet jste dobře - teoreticky je to možné. Rád bych věděl, jestli se to někomu podařilo, nebo zda máme možnost být první."
Android nevypadal nijak potěšeně, ale prohledával své veškeré vnitřní paměti. Po chvíli se opět podíval na kapitána: "Nedá se to doporučit při žádné hyperprostorové rychlosti, pane."
"Prozkoumejte to znovu teoreticky! Jaké jsou negativní možnosti?"
Android opět prošel svá data - potom pokrčil rameny. "Je to možné, pane. Nemám tu ale žádná procenta na chyby, takže nemohu vypočítat procenta účinnosti."
"Chápu to a díky, Date." Picard se opět zamyslel. Bylo to nebezpečné - možná ještě víc, než si myslel. Každopádně v tom byl risk, se kterým by třeba rodinní příslušníci posádky vůbec nesouhlasili. Na druhé straně... nad nimi stejně viselo nebezpečí od vetřelce...
Z bláta do louže - to bylo jeho dilema.

Jean-Luc si povzdechl. Věděl dobře, že ať se na problém dívá z jakékoliv strany, ať používá jakékoliv argumenty, tak vyhrát nemůže. Snaží se totiž jenom přesvědčit sám sebe! Logicky naprosto jasně věděl, co má dělat. Emociálně... to bylo jiné.
Konečně se rozhodl. Vstal a zvýšil hlas: "Vyslechněte mé rozhodnutí!" Oči všech přítomných členů posádky se na něho upřely. "Použijte pouze tištěných zpráv a informujte všechna podlaží lodi o maximálním zrychlení. Tím myslím opravdu maximum, které je až za bezpečnou hranici chodu našich motorů. Naše jediná naděje spočívá v momentu překvapení těch, kteří se na nás chystají. Druhá možnost je pouze v postupném návratu na Zemi podle jejich příkazu."

Poručík Worf mohl spěchat tak, že vůbec neutíkal. Jeho krok byl totiž legendární u všech, kteří se s ním kdy chtěli projít. Vešel do obrovské strojovny kosmické lodi a očima hledal důstojníka ve službě.
Obrovský reaktor dominoval centru a zabíral skoro dvě patra. To bylo srdce Enterprise, jako velitelský můstek byl jejím mozkem. Proud palivové hmoty byl vstřikován svrchu, antihmota přicházela zespodu a k reakci docházelo na krystalu dilithia, který byl darem přírody. Jedině tak se mohla vyvinout hyperprostorová rychlost.
Worf byl vždy okouzlen touto technikou. Jako Klingon znal velice dobře technologii mezihvězdných motorů své rasy, ale síla tohoto hyperprostorového urychlovače byla neskutečná. Nic takového se mu nemohlo rovnat v celé kombinaci Federace a Klingonské říše. Však také to byl základní kámen všech domluv, které z nich udělaly před pětadvaceti lety spojence. Klingonští strategové vždy spekulovali, co by se stalo, kdyby se tyto dva nejsilnější planetární systémy nespojily. Bylo to oblíbené téma jejich taktických her. Všeobecně se ale tato aliance mezi Federací a Říší ukázala přínosem pro obě strany - někdy až překvapujícím. Worf si však stále představoval, co by se stalo, kdyby Klingonská říše měla takové motory tenkrát, v té době... Pomyšlení to bylo velice příjemné, ale už neuskutečnitelné, uvažoval s povzdechem.
Šéf strojovny Argyle se mu potichu objevil po boku: "Hledáte něco, poručíku?"
"Mám tu kapitánův rozkaz: připravte se na 'max'!"
Argyle zamrkal a ztuhl: "Maximum?"
"Přesně tak! Budete reagovat na signál , 'zařadit'."
Argyle nevypadal moc spokojeně. Tvářil se, jako by mu někdo chtěl poškodit motory. "Doufám ale, že k tomu má nějaký pádný důvod." .
"Narazili jsme, na cizí nepřátelskou sílu. Vůbec nevíme, kdo to je a co to je. Kapitán by se rád podíval, z čeho jsou utvořeni."
"Heleme se - kapitán se chce taky asi přesvědčit, z čeho jsme utvořeni my." Argyle se otočil ke svému týmu u panelů: "O.K. Strojovna uvedena do stavu pohotovosti. Vyrazíme na maximální hyperprostorovou rychlost naráz."
Několik inženýrů se na něho překvapeně a tázavě zadívalo - Argyle se však tvářil neutrálně a nic nekomentoval.
Maximum naráz mělo velice tvrdý dopad na celou loď a také na motory - bylo ale proveditelné. Při výcviku to probírali, pouze však na trenažéru. Jednou to dokonce vyzkoušeli na okamžik i v praxi., když potřebovali otřást lodí.
Pořád ale... nezdálo se jim to jako nejvhodnější řešeni. Může se leccos při takovém náporu stát, kdo ví, jak se zachovají automatické pojišťovací systémy. Posádka však znala dobře svou práci a tak se Argyle nemusel ničeho obávat.
Alarmující byla pouze situace, do které byli - násilně vtaženi. "Hyperprostorová rychlost se zařadí na kapitánův signál z můstku. Blaku, chci mít maximální výboj na všech rezervních zdrojích."
Worf se spokojeně ušklíbl a vyrazil zpět na můstek. Jakmile se dveře strojovny za ním se sykotem zavíraly, zaslechl ještě, jak se obvyklý šum hyperprostorového urychlovače mění na zuřivý jekot.

Picard se postavil za androida a studoval nepřátelskou síť, která se mihotala na obrazovce. Na kteroukoliv stranu se podívali, tam byla - s výjimkou zádě kosmické lodi. K tomu místu právě upíral Picard své naděje.
Worf vkročil na můstek z turbovýtahu a hnal se svým obvyklým běžeckým krokem k panelu: "Strojovna je uvedena do stavu pohotovosti, pane."
"Díky, Worfe. Date?"
"Panel svítí zeleně, kapitáne."
Picard se otočil a usadil se pohodlně do křesla. "Připravte se a sledujte své panely." Rozhlédl se po můstku, ťukl na svůj komunikátor a zavelel: "Zařadit!" Velitelské stanoviště se zatřáslo zaječením obrovské síly, která se uvolnila naskočením hyperprostorových motorů na plný výkon.
Kapitán si dokonce dokázal představit, jak Enterprise poskočila dopředu. Samozřejmě, že to prakticky cítit nemohl, protože celou kabinu izolovaly od podobných pocitů gravitační upravovací systémy. Přesto si ale představoval, jak to zrychlení cítí. Každý kapitán takový pocit vždycky měl.
Enterprise vyletěla jako zdivočelý kůň, jehož otěže držel pevně v rukou Dat. Ostrou zatáčkou vlevo minula loď hrozící nastraženou síť a byla volná. Za ní v dálce se vlnila zavěšená nástraha a pomalu uhasínala. Náhle se scvrkla v ostře svítící bod, který je začal okamžitě pronásledovat.
Jean-Luc se snažil ignorovat zvyšující se hukot motorů a poslouchal zprávy svých důstojníků. "Hyperprostorová rychlost 9.2," Worf se spokojeně šklebil, i když nikdy nesouhlasil s útěkem před střetnutím. Chápal ale hodnotu "strategického stažení", které přece jenom mohlo ukázat obojí: sílu i chytrost. Poučil se od Pozemšťanů a obzvláště se mu líbilo rčení o tom, že kdo bojuje a včas uteče, dožije se dalšího dne k novému střetnutí! Nebo to bylo k dalšímu útěku? Vcelku je to jedno, pomyslel si.
"Směr 3-5-1, pane," předčítal Dat hodnoty na svém řídícím panelu.
"Zůstaňte ve směru."
Tasha promluvila z bojového centra za kapitánem: "Nepřátelé se řítí za námi a prudce zrychlují."

Worf se zavrtěl na své sedačce a zkontroloval monitor. "Už máme hyperprostorovou rychlost 9.3, pane." "Děkuji. Dejte mi včas vědět, až se dostaneme do červené zóny."
"Už jsme v ní - máme. hyperprostorovou 9.35, pane."
"Díky, poručíku. Informujte strojovnu, ať udržuje maximální výkon."
"Ano, pane."
"Pokračujte ve zrychlování," lakonicky přikázal Picard. Podíval se na Troi a pousmál se. "Právě nyní je vhodná doba poznat vaše názory na to, co se tu před chvílí událo. Co si o tom myslíte?"
Sehnula hlavu a tmavé vlasy jí zaclonily obličej - pomalu analyzovala vjemy získané při návštěvě cizince. "Bylo to... cítila jsem něco, co bychom mohli označit nějak 'mimo živou formu'."
"Jak mimo? Můžete to osvětlit?"
"Cosi velice, velice vyspělé, pane. Nebo..." Troi zauvažovala a potom přikývla. "Více vyvinuté, nebo jistě velice odlišné!"
Worf se opět otočil: "Máme hyperprostorovou rychlost 9.4, pane."
"Nepřátelé už nás dohánějí," ozvala se Tasha.
"Jejich rychlost je hyperprostorová 9.6, pane," dodal bez vzrušení android.
"Jste si jistý?" Jean-Luc litoval svých slov ještě dříve, než domluvil.
Dat se ani neobtěžoval, aby na kapitána pohlédl. Už si zvykl na rétorické otázky jako na součást lidských zvyků.
"Samozřejmě, pane. Už to máme v dohledu - mám to zvětšit na obrazovce?"
"Udělejte to."
Celá přední stěna velitelského stanoviště zamrkala a světelný bod náhle poskočil v centru obrazovky. Držel si svůj chvějící se vzhled čehosi rotujícího, co se nedalo identifikovat.
Tasha se pohnula u svého panelu: "Rychlost pronásledovatele 9.7, pane."
Picard se nahnul dopředu, oči upřené na obrazovku. Ťukl na komunikátor: "Strojovna?"
Argyle se okamžité ozval. "Slyším. Pane... musím vás upozornit..."
"Na to kašlu, inženýre! Potřebujeme větši rychlost!" a přerušil spojení. "Přejděte na žlutý stupeň."
Dat se dotkl panelu a hlučný signál žlutého poplachu se rozezněl po celé kosmické lodi. Kapitán se otočil na Tashu: "Odjistěte fotonová torpéda. Připravte se k palbě!" Všiml si udiveného pohledu Troi, ale ignoroval jej.
"Torpéda jsou připravena, pane."
Náhle se kosmická loď začala otřásat a několik členů posádky se zachytilo svých panelů. Připadalo jim, jako by se nějaká mořská obluda probouzela ze svého dlouhého spánku - pod nimi, kdesi v hlubinách. Monstrum, které by bylo lépe nechat v klidu.
Troi se rychle podívala okolo sebe: cítila strachem či nervozitou zrychlený puls některých kolegů. Náhle otřesy zmizely přesně tak rychle, jako začaly.
U předního panelu Worf rychle tiskl své příkazy.
Studoval kdysi na Akademii design a stavbu kosmických lodí, takže dobře věděl, co dělá. Ovšem primární otřes lodi ještě nezažil. Nebyl to znak ničeho dobrého - přetížení hyperprostorového urychlovače mohlo roztrhnout celý reaktor.
"Nepřátelé jsou nyní na hyperprostorové rychlosti 9.8, pane," ozvala se opět Tasha.
Worf rychle přeletěl očima svůj panel: "Naše hyperprostorová rychlost 9.5 zůstává."
"Úvaha," ozva! se tiše Dat. "Můžeme se jim rovnat v rychlosti pouze tehdy, když se dostaneme do absolutního maxima. Avšak je to extrémní riziko, pane."
"Mezitím ale zvýšili na 9.9, pane."
Jean-Luc promýšlel znovu všechny možnosti. Rozhodně toho nebylo moc na vybranou - od jeho příkazu k úniku se prakticky hnali stále jedním směrem. Nakonec vstal a opět zvýšil hlas: "Poslouchejte - důležité oznámení. Pošlete varování na stanice všech podlaží: Připravte se na nouzový bojový manévr!"
Tasha se podívala trochu vyděšeně na kapitána. Troi si ji změřila pohledem, protože okamžitě vycítila její obavy.
Kosmická loď byla totiž konstruována tak, že hlavní disk se mohl .Odpoutat a letět úplně samostatně. K pohonu mu ale sloužily pouze impulsní motory. Zbylá část zahrnovala velitelský můstek, těžké fázery, fotonová torpéda a hyperprostorové urychlovače.
Původní idea konstruktérů Hvězdné flotily byla v tom, že talíř bude sloužit jako úkryt pro civilní členy posádky, zatímco bojové centrum se stane jejich ochranou. Průzkumné lety Hvězdné flotily vesmírem rozhodně nebyly bez zážitků, ale pouze několikrát v historii se stalo, že se kapitán dostal do tak těžké situace, kdy musel rozpojit kosmickou loď. Disk zmizel v bezpečí, kdežto zbytek lodi šel do boje. Bylo jasné, že kapitánovi se jeví situace jako kritická, když se uchyluje k té poslední obranné možnosti.
Picard mávl na Worfa: "Vy budete velet odloučenému disku, poručíku!"
"Pane!" Mladý Klingon vyskočil, aby protestoval. Jeho rozčilení překrylo normální respekt k nadřízenému: "Jsem Klingon, pane. Abych hledal úkryt, zatímco můj kapitán vyráží do boje..."
"Vím o tom," odsekl Picard. Hlas mu ztvrdl: "Jste ale také důstojník Hvězdné flotily, poručíku, a dostal jste jasný rozkaz."
Worf váhal a uvažoval o další stížnosti. Léta disciplíny a výcviku k poslušnosti převážila. Přikývl: "Ano, pane," ale jeho výraz prozrazoval vše.
Kapitán zapnul nahráváni a potichu začal: "Kapitánův deník - hvězdné datum 41153.73. V tuto chvíli přemisťuji velení do bojového centra." Ukázal na androida: "Spusťte signál k útoku!"
Dat se dotkl panelu a tradiční ryk trubky se ozval ze všech koutů. Všichni, kdo byli ve službě, začali zaplňovat svá místa.

Worf se znechuceně sunul ke kapitánovu křeslu, do kterého se po chv1i usadil: "Příprava na bojovou konfiguraci." Jeho hlas zněl tvrdě. "Je to kapitánův rozkaz!" Myšlenka mu proběhla hlavou: kdyby této lodi velel Klingon, tak bychom neprchali. Byl ale také důstojníkem Hvězdné flotily a... kapitán nemusí mít vždycky pravdu, ale jisté je, že je vždycky kapitánem.

Turbovýtah přivážel všechny do bojového centra, zatímco Picard si rozmýšlel celý plán. Rozpojení s diskem ve vysoké hyperprostorové rychlosti je, poměrně nebezpečné. Ale potřebovali svůj náskok před lodí 'Q', či co to bylo, udržet za každou cenu. Budou se muset totiž včas otočit do protisměru, zatímco odpojený talíř s většinou posádky a civilisty bude pokračovat v letu.
Turbovýtah zasyčel, dveře se otevřely a objevilo se perfektně vybavené bojové velitelské stanoviště. Každý zaujal určené místo, Dat aktivoval svůj panel a provedl testy. Kapitán mezitím vysvětlil svou strategii do palubního deníku.
"Nepřátelé jsou stále za námi - jejich rychlost se drží na hyperprostorové 9.9., pane."
"To je zajímavé," poznamenal Picard. "Ať je to cokoliv nebo kdokoliv, má asi stejný hyperprostorový rychlostní limit jako my. Možná, že nejsou tak silní, jak se nám na začátku snažili ukázat." Kapitán se obrátil na Tashu: "Poručíku, budu potřebovat plnou dávku fotonových torpéd - musí explodovat co nejblíž nepřátelské lodi, aby oslepil 'Q' v okamžiku, kdy provedeme separaci. Buďte připravena na můj signál."
"Rozumím, pane."
Jean-Luc ťukl na svůj komunikátor: "Poručíku Worfe, tady je kapitán."
Worf se ozval: "Rozumím, pane."
"Jakmile začne rozpojení, zmírníme natolik, že vaše sekce bude mít dost času se pohodlně odpoutat."
"Chápu."
"Začínám odpočítávat." Picard se odmlčel a sledoval na obrazovce pohyb nepřátelské lodi. Potom s klidem zavelel: "Palte!"
Tasha rozběhla prsty po panelu. "Fotonová torpéda vystřelena, pane."
"Torpéda se vynořila ze skrýší a start doprovodila uspokojivým mlasknutím. Blýskala se na obrazovce, jak prudce zvyšovala rychlost.
Tasha byla perfektním zbrojním důstojníkem, a1e načasování se dalo, pouze odhadnout podle toho, jakou rychlost si držela nepřátelská loď. Pokud by náhodou zrychlila, torpéda by vybuchla až za ní a tím by byli připraveni o výhodu strategicky důležitého momentu.
"Odpočítávám," ozval se Dat. "Šest, pět, čtyři, tři, dva, jedná - separace!"
Na konci diskové sekce, tam, kde druhá část lodi spojovala protáhlým véčkem, se objevila mezera. Masivní spoje se otevřely a zajely do svých pouzder. Zbytek lodní atmosféry zasyčel ve vakuu a spojení bylo přerušeno. Staly se z nich dva samostatné celky.
"Kapitánův deník: chvíle rozdělení nastala - hvězdné datum 41153.75 - už jsme volní a můžeme se otočit k nepříteli čelem."
"Mnoho štěstí, pane," zamumlal Worf, když zahlédl, jak se prostor mezi nimi zvětšuje.
Mohutný talíř se vzdaloval od bitevní sekce. Uzavírací mechanismus dokončil svůj manévr a zasunul se do pláště talíře. Worf zkontroloval vzdálenost a nařídil impulsní motory na plný výkon. S nabývající vzdáleností měla zbylá bitevní sekce konečně dostatek prostoru k manévrování. V tom samém okamžiku se disk dostal z hyperprostorového rychlostního pole Enterprise prakticky zmizel. Kosmická loď a její pronásledovatelé se tak okamžitě stali minulostí, aniž by jakýkoliv přístroj mohl zaznamenat tento bleskový únik.
V to právě kapitán doufal - talíř se pomalejší rychlostí může ztratit v kosmických dálavách a klidně doletět sám na stanici Farpoint.
V bojovém centru se Dat potichu ozval: "Rozpojení bylo úspěšné, pane."
Kapitánovi se ulevilo. Ani si nevšiml, že na chvíli zadržel dech: "Díky Bohu. Kde jsou nepřátelé?"
Dat se opět dotkl svého panelu a na obrazovce se objevila nepřátelská loď. Bylo vidět záblesky vybuchujících fotonových torpéd. Kapitán Picard se radostně ušklíbl.
"Perfektně načasované. Teď zastavte motory a obraťte."
Enterprise jako by zastavila ve své hyperprostorové rychlosti a otočila se čelem k pronásledovatelům. Na velké obrazovce kapitán viděl jasně, že fotonová torpéda neměla na vetřelce žádný efekt. Měli několik přímých zásahů, ale nepřátelská loď byla netknutá. Řítili se přímo na ně, bez zpomalení. Vypadalo to na kolizi.
Kapitán ještě jednou prostudoval pozici na obrazovce a potom řekl: "Držte naše postavení."
Dat potlačil pohled plný překvapení a klidně odpověděl: "Ano, pane."
"Budou tu za pár minut..." začala Troi. "To dobře vím!"
"Budeme bojovat, kapitáne?" zeptala se Tasha. "Pokud bychom mohli alespoň trochu poškodit jejich loď..."
Picard ukázal na obrazovku a odsekl: "Poručíku Yarová - doporučujete bojovat s životní formou, která nám už ukázala závažnou vojenskou převahu?" Zahleděl se na ni a čekal. "Jestliže si myslíte, že máme šanci na výhru, chtěl bych slyšet vaši radu."
Tasha se začervenala a uhnula pohledem. Samozřejmě, že měl pravdu, a tak se cítila zahanbená. Tasha Yarová věděla dobře, co je její typická chyba: reagovala totiž rychle - proto byla dobrá jako šéf ostrahy. Častokrát měla problém vyrovnat se se situací, kde bezpečnost lodi byla součástí nějakého kompromisu. Pořád se jí nedařilo naučit se reagovat diplomaticky a využít strategické rozvážnosti.
V kolonii renegátů, kde vyrůstala, panovalo vražedné bezvládí. První roky byly- vlastně pouhým bojem o přežití. Tak se naučila okamžitě reagovat a snažit se zvládnout situaci, aniž ji analyzovala. Než vstoupila na půdu Akademie Hvězdné

flotily, měla v krvi instinkt, který jí říkal, že malé zaváhání může znamenat smrt. Lidské principy, na kterých Hvězdná flotila založila všechna svá rozhodnutí, byly pro ni naprostým šokem. Snažila se jim ale naslouchat, snažila se je naučit...
Něco z téhle základní výuky Hvězdné flotily jí mluvilo přímo do duše. Nebyla to její osoba, kterou se snažila představovat, ani to, co se snažila ukazovat lidem okolo. Mluvilo to k jejímu utajenému já - to bylo uvnitř a nikdy se s tím nikomu nesvěřila.
Veškeré akce Hvězdné flotily se daly na základě jednoduchého principu: život je nedotknutelný. Kdekoliv.
Tasha tomu nevěřila - hlavně ne zpočátku. Její první reakce byly skeptické. Při výuce etiky a morální filozofie se o tom v diskusích hodně mluvilo. Po čase si ale Tasha uvědomila, že to, o čem se tady povídalo, bylo něco o čem vlastně po celé roky snila.
Život, tak jak jej žijeme, nemusí být úplně to pravé. Můžeme jej učinit lepším. Každý z nás se může dostat až za tu hranici, kde jsme si mysleli, že je náš limit. To je naše historie. Proto to budeme dělat lépe.
Tasha nakonec poznala - jako při svítání nového dne - že Hvězdná flotila opravdu chce prosadit v životě to samé, co chtěla ona. Děti nemusí umírat podvýživou. Lidé nemusí žít v chudobě. Čtení a psaní může zvládnout každý. Podmínky, ve kterých vyrůstala, byly ve skutečnosti hrozným paskvilem života a ne nějakým standardem, jak si myslela.
Konečně život, o kterém snila - a mohla jej začít žít už dnes. A tak akceptovala to jednoduché vyznání: 'Pokud to .tak opravdu je, musím s tím začít.'
A od té chvíle se docela změnila - byla úplně novým člověkem.
Ale v některých momentech - jak byl tento - se její myšlení nechalo ovlivnit starými zakořeněnými instinkty. "Já... jsem opět promluvila dříve, než jsem zhodnotila situaci, pane. Měli bychom je nejspíš něčím zaujmout, aby nevyrazili za našim diskem."
"To už je lepší, poručíku," ohodnotil Picard a souhlasně pokýval hlavou.
"Stojíme, pane," oznamoval Dat, "Držíme pozici, pak bylo udáno."
Kapitán pohlédl na Troi, která měla před sebou také komunikační panel. "Troi, signalizujte následující ve všech známých řečech a na všech frekvencích: 'Vzdáváme se'. Dodejte, že si neklademe žádné podmínky, že se podrobíme bez jakýchkoli nároků."
Osádka bojového centra vyměnila mezi sebou udivené a zmatené pohledy. Vzdát se? A to nařídil Jean-Luc Picard?!
Pouze Troi měla bezmeznou důvěru - v toto rozhodnutí - v srdci cítila, že kapitán v dané situaci rozhodl správně. Nebylo jiné možné řešeni.
"Ano, pane," souhlasila pevným hlasem Troi. "Všechny komunikační formy a frekvence." Zapojila komunikační kanály a připojila k nim univerzální elektronický translátor. "Enterprise hovoří ke 'Q'. Vzdáváme se. Opakuji: vzdáváme se a neklademe si žádné podmínky - podrobíme se bez jakýchkoli nároků."
Troi opakovala prohlášení a všechny oči sledovaly obrazovku, na které se nepřátelská loď rychle zvětšovala. V těsné blízkosti se její svítící obrys začal otvírat a částečné ukázal svou síť uvnitř. Potom se rozevřela naplno a pohltila je. Byli ohlušeni skřípotem namáhaného materiálu lodní konstrukce, která se dostávala nad hranici své únosnosti. Enterprise se otřásala bolestivými záchvěvy a každý se snažil něčeho zachytit, aby nepadl. Úděsný rachot a jekot se pomalu stupňoval společně se vzrůstajícími otřesy, které připomínaly smrtelné křeče. Hrůzné, oslepující záblesky ozařovaly velitelský můstek.
A potom se rozhostilo ticho.

Kapitola 3

Světlo se vytratilo.
Jean-Luc už nebyl na velitelském stanovišti. On, android Dat, Troi a Tasha seděli na lavici obžalovaných. Všude zářila ocel a sklo, návštěvníci zaplňovali sál a jemné bzučení hlasů se neslo vzduchem. Ozbrojení vojáci stálí na různých místech soudní síně - tvářili se zarputile a povýšeně. Oblečení, účesy a tváře návštěvníků ukazovaly na časovou periodu, která se shodovala s oblečením vojáků. Picard prostudoval mnoho materiálů a nejrůznějších historických obdobích a dokonce i v těch neradostných kapitolách vždycky našel něco, z čeho se mohl poučit. Měl dojem, že rozpoznává i architekturu prostředí, do kterého byli vsazeni jako zajatci.
Vcelku nechápal, jak se to stalo. Mohl to být časový posun či přenos do předem připravené scenérie. Kde jsou potom ale všichni ostatní? Proč tu jsou jenom čtyři - že by 'Q' chytře proměnil pouze jejich velitelské stanoviště?
Zvuk gongu zaujal přítomné a všichni si prohlédli muže vpředu. Byl to Asiat v dlouhé róbě a nesl malou přenosnou obrazovku. Ze svých studií si Jean-Luc pamatoval, že tak vypadal mandarinský soudní sluha. Teď kývl směrem k soudnímu zřízenci, který opět použil starodávný orientální gong.
"Zajatci povstanou," ohlásil mandarin. Kapitán. posádce naznačil, že zůstanou sedět. Dat se rozhlížel okolo a Picard skoro cítil, jak intenzívně analyzuje a porovnává se svými daty. "Historicky naprosto odpovídá, kapitáne," komentoval android. "Opravdu velice přesné."
Picard přikývl, ale nesdílel stejné nadšení: tušil totiž, že celé toto představení bude použito proti nim. Byla to polovina 21. století - doba, kdy skončilo atomové střetnutí velmocí. Jean-Luc nenáviděl tuto kapitolu v historii lidstva: byl to čas hluboké krize. Lidstvo zdecimované hrůzou nukleární války se snažilo hledat odpověď na svou bolest. Snažilo se aplikovat bez slitování novou formu diktátorské vlády, která nepropagovala ani kapitalismus, ani komunismus. Vzala od každého něco - z toho také vyplývala skutečnost, že šlo o nejhorší vládu v dlouhých dějinách Země. Nakonec byla poražena a potom lidstvo vstoupilo na správnou cestu svého opravdového potenciálu. 'Q' si samozřejmě vybral tuto část a ignoroval pokračování historie, které by ukázalo Pozemšťany v lepším světle.

Gong se opět ozval: "Všichni přítomní, vzdejte úctu a respekt vznešenému soudci!"
Přihlížející zmlkli a postavili se. Těm pomalejším museli pomoci po zuby ozbrojení vojáci. Picard podržel ruku dlaní dolů, aby Dat, Troi a Tasha pochopili, že nemají vstávat z lavice.
Troi potřásla hlavou: "Opatrně, pane. Toto není žádná iluze, či nějaký sen."
"Takové soudy se dály v naší minulosti."
"Vůbec tomu nerozumím, ale je to skutečné. Cítím to. Pokud to 'Q' nastrojil jako skutečnost, potom mají vojáci opravdové pušky a mohou nás, pokud neuposlechneme, klidně zastřelit."
"Pokud jsme u soudu, tak nás 'Q' na počátku jednání mrtvé nepotřebuje," zdůraznil kapitán.
"Samozřejmě, že ne - klidně nám může nechat i celou minutu," přitakala Tasha chmurně.
Jeden z vojáků se k nim přiblížil a s namířenou zbraní je pobídl: "Postavte se, vy kriminálníci!" Důstojnici Hvězdné flotily si ho nevšímali. Gong se ozval opět a poslední šepot se rozplynul ve vzduchu. Dat pohlédl nahoru a kývl na kapitána, aby se podíval také. "Konečně je tu soudce, pane."
Jean-Luc nebyl nijak překvapen, když viděl, jak 'Q'sedí na vznášejícím se soudním křesle. Bylo vidět, že si vzal k srdci kapitánova slova ohledně žaloby a odsouzení a bude se to snažit zahrát. Pochopil, že 'Q' nějak vytvořil toto jeviště, aby mohl udělat přesně to, o čem naposledy hovořil. Pokud se Pozemšťané nechtějí dobrovolně vrátit do svého solárního systému, tak k tomu budou oficiálně odsouzeni.
Náhle jeden z vojáků vystřelil celou dávku pod jejich nohy a rozčíleně ječel: "Pozor! Postavte se okamžitě!" Než se Picard vzpamatoval, Tasha vyskočila a vytrhla vojákovu zbraň. Sice po ní hrábl, ale jediným úderem byl sražen na podlahu.
Soudní křeslo popolétlo kupředu, když 'Q' zařval: "Je s vámi konec!"
"Poručíku!" vykřikl kapitán.
Dva další vojáci přiskočili s namířenými zbraněmi. Nenesli ale smrt pro Tashu. Dlouhé dávky zpracovaly tělo padlého za pokřiku a aplausu přihlížejících diváků.
"Zajatci nesmějí být zraněni," řekl radostně 'Q' "dokud nebudou řádně odsouzeni." Podíval se na Picarda, který jeho pohled ignoroval. 'Q' nedbale mávl rukou směrem k mrtvole: "Hoďte to někam!" Potom pokračoval: "Dáme se do toho, kapitáne…"
Jean-Luc vzal samopal z rukou Tashy a potom se zvedl. "Zaručujete nám čestné jednání soudu?"
"Ano, samozřejmě!"
Picard chvíli váhal, ale pak podal zbraň jednomu z vojáků. Mezitím 'Q' doletěl se svým křeslem zpět a pokynul zřízenci: "Začněte!"
Mandarin se podíval na svou obrazovku. "Než se bude moci tento milostivý soud zaobírat mnohonásobnou vinnou rodu těchto zajatců, tak se musíme zeptat, jak se tyto kriminální živly staví k obžalobě…"
Dat se trochu nachýlil kupředu: "Mohl bych, pane…" Picard přikývl. Měl takový pocit, že dobře ví, jaké bude celkové aranžmá. Bylo to docela jasné... protože kdysi v historii se opravdu takovéto soudy odehrávaly. Říkalo se tomu 'lidový tribunál' a vše, (kromě obžalovaných), bylo nastudováno jako v divadle. Android se nyní otočil k soudci: "Protestuji, vaše ctihodnosti. V roce 2036 nové Spojené národy rozhodly jasně, že žádný Pozemšťan nemůže být obviněn za protizákonné jednání své rasy nebo svých předků v minulosti."
"Protest zamítnut!" automaticky se ozval 'Q'. Gong opět zazněl a diváci radostné jásali.
Jean-Luc unavené potřásl hlavou - je to přesné to, na co myslel. Již předem jsou označeni za kriminální živel a jsou vinni, pokud se neprokáže opak. 'Q' už odsoudil lidstvo za minulost a vůbec ho nezajímá jeho přítomnost či budoucnost. Potřebuje pouze prokázat, že nemohou obstát ve srovnání s ostatními civilizacemi či rasami Galaxie. Jeho další slova tuto teorii potvrdila.
"Jsme soudem 21. století, kdy se rozběhl takzvaný rychlejší pokrok a kompletně zastavil nesmyslné snahy o vytvoření 'Spojené Země'." Triumfálně se usmál na kapitána.
Tasha rozčileně vyskočila: "Proč nás nesoudíte podle toho, co jsme nyní?"
Picard se ji snažil usadit: "Poručíku, ne..."
Setřásla ho, aniž si uvědomovala, že je to kapitán, její nadřízený důstojník. "Musím..." otočila se k soudci. "Musím to říci, protože jsem přesně v takovémto světě vyrůstala. A tito lidé," ukázala na své kolegy, "mě zachránili. Proto tvrdím, že tento samozvaný soud by se měl poklonit před tím, co reprezentuje Hvězdná flotila..."
"Ticho!" zařval 'Q' a mávl rukou směrem k ní. Opět se objevil známý modrý elektrický výboj, který ji obalil, a Dat pouze stačil vyskočit a zachytit její zmrzlé tělo. Ohleduplně je položil na zem.
"Je v kryospánku," konstatoval android. "Je to stejný stav, ve kterém byl poručík Torres."
Troi se dotkla zmrzlého těla a naprosto nečekaně se rozzuřila: "Vy barbaři! Nazýváte se sami osvícenou rasou a nic jiného přitom neznáte, než trestat ty, kteří vám vadí. Tato žena…"
Picard ji uchopil za ruku a Troi zmlkla. Zavrtěl hlavou a ona pochopila, že je to varování.
"Kriminálníci, buďte zticha!" okřikl je mandarin.
"Správně," ozval se 'Q'. "Důsledně trvám na správné proceduře u mého soudu." Ukázal na Tashu: "Civilizovaní jedinci by měli vědět, jak se mají chovat v přítomnosti svého nadřízeného."
"Musíte se ještě mnoho učit o Pozemšťanech, pokud si myslíte, že nás můžete mučením nebo zastrašováním umlčet."
Kapitán se otočil na androida, který právě zaznamenával puls a srdeční činnost Tashy. "Jak je na tom?"
"Je živá, pane. Není ale jisté, jak dlouho může přežít v tomto stavu."
Mandarin se otočil na Picarda: "Jste obviněni, kriminálnici! Jaký je váš postoj k žalobě?"
Jean-Luc ho ignoroval. V soudní síni to zahučelo nelibostí diváků. Obrovská show, na kterou čekali, se stále nekonala a tak jim docházela trpělivost.

"Odpovězte už konečně, kriminálníci!" ozval se sám veliký soudce.
"Ještě před chvílí jste nám slíbil, že nebudeme zraněni. Jak se máme vyjadřovat k žalobě, když už sám jste svůj slib porušil?!"
V síni to opět zašumělo. Takové živly přece mají reagovat podle programu a ne se chovat jako rebelové. Co se to s nimi vůbec děje?
"Upozorňuji na to, abyste se soustředili. Musíte pochopit, že tento soud je vaší jedinou nadějí," pronesl chladně soudce.
"A já upozorňuji na to, abyste se pokusil zamyslet podruhé nad celým případem! Právě teď totiž musíte přiznat, že pokud byste tento proces opravdu chtěl vést čestně, což byl i váš slib, potom můžete prohrát."
‚Q` se krátce zachechtal, což připomínalo spíše zaštěkání. "Prohrál?"
"Ano," odpověděl kapitán. "Pokud budete dodržovat svá vlastní pravidla, tak my budeme souhlasit s vašim rozhodnutím." Potom se podíval i~a zmrzlé tělo: "Napadení zajatce s'e dá ale těžko vykládat jako součást spravedlivého procesu."
'Q' se zamyslel. "Tohle je ale milostivý soud," nakonec prohlásil. Mávl rukou a modrý záblesk opět obalil Tashu. Ta se zavrtěla a překvapeně zamrkala. Začala se pomalu hýbat, jako by v ni ztuhlost ještě zůstala. S pomocí androida se potom opatrně posadila.
Diváci začali protestovat - něco takového v soudní síni ještě nezažili. Někteří z nich dokonce mávali zaťatými pěstmi směrem k soudci. Ten se k nim přiblížil na svém vznášejícím křesle a zesílil svůj hlas: "Ticho!" Jako by zahřmělo přímo v soudní síni -reptalové se úplně potopili ve svých lavicích a vyměňovali si ustrašené pohledy.
Picard se díval na soudcovo předvádění bez sebemenšího údivu. Už viděl mnohokrát podobné násilníky a popravdě řečeno, ani tento mu nepřipadal nijak nadřazený. Byl pouze vybaven lepší technikou. Převaha by se totiž projevovala jako shoda inteligence, jednání a morálky.
V kapitánových očích se 'Q' jevil na velmi nízké úrovni v porovnání s lidskými měřítky.
Soudce opět přistál se svým křeslem a pokračoval: "Při pokračování tohoto procesu vás musím upozornit, že ani legální triky nejsou povoleny. Tento soud pracuje pouze s fakty."
Jean-Luc hned navázal na poslední slova. "...soud s fakty. Plně souhlasím. My, Pozemšťané, známe svou minulost dokonce i tehdy, když se máme za co stydět. Poznávám tento soudní systém, který byl popsán v Shakespearově díle Jindřich IV, část druhá. První věc, kterou je zapotřebí udělat, je - zabít všechny právníky a soudce."
'Q' souhlasně přikývl.
Naprosto samozřejmé, pomyslel si Picard. "Nechat se vést pravidlem, že každý je vinný, pokud se mu nepodaří dokázat opak."
"Samozřejmě," odsouhlasil radostně soudce. "Přivést nevinné k soudu, to by přece bylo nečestné." Nahnul se kupředu s jedovatým úsměvem. Jeho hlas opět zahřměl: "A teď už odpovězte na mé dotazy! Jste totiž členy smrtelné nebezpečné divošské rasy."
Kapitán zavrtěl hlavou a snažil se udržet svůj hlas neutrální. "Budeme odpovídat na specifické žaloby - divošskou rasou se dá označit cokoliv."
"Samozřejmě, že se tím myslí ubližování okolním stvořením či jejich ohrožování."
"Neříkejte," podivil se nevinně kapitán. "Myslíte asi tím něco podobného, jako jste udělal členům mé posádky? Nechtěl byste si také přijít sednout vedle náš - na lavici obžalovaných?"
Tvář 'Q' se zkřivila zlostí - elektrické výboje praskaly a blikaly okolo něho. "Jste blázni! Opravdu chcete vidět lidskou ubohost a hnusotu?" mávl rukou na mandarina. "Ukažte žalobu!"
Mandarin se otočit a obrazovka se rozzářila. Popošel kupředu, aby na ni Picard lépe viděl. "Kriminálníci, přečtěte si svou obžalobu."
Kapitán si vše prohlédl, pokrčil rameny a podíval se na 'Q': "Nevidím tu nic, vaše ctihodnosti!"
Soudce vztekle praštit pěstí do stolu: "Kriminálníci, řekl jsem, že tu bude ticho!"
Jako na povel se seběhli vojáci k lavici obžalovaných - samopaly si připravovali ke střelbě. Dva z nich přiložili hlaveň palubní poradkyni a Datovi k hlavě. 'Q' vypadal velice spokojeně a jeho pánovitý hlas přešel do konverzačního tónu.
"Vojáci, zmáčkněte kohoutek okamžitě, když kriminálníci odpoví jinak, než že jsou vinni..." Samopaly cvakly a soudce se obrátil na Picarda: "Obžalovaný, jak odpovíš na žalobu?"
Jean-Luc si dal na čas a zatím rozebíral vzniklou situaci. Dat byl naprosto klidný, bez jakékoliv stopy strachu. Však ani nevěděl, co to slovo znamená. Troi měla široce rozevřené oči v očekávání dalšího průběhu, ale také to mohlo znamenat, že monitoruje zvyšující se agresivitu v soudní síni. Jeden z vojáků přesunul váhu na druhou nohu v domění, že průtahy v odpovědi značí pohrdání soudcem. Tasha stála vedle kapitána připravená k boji, jako vždycky.
Ale za těchto okolností, pomyslel si Picard, začít bojovat_znamená jistou smrt. A to se mi opravdu nechce!
"Vaše ctihodnosti," začal pomalu, "musíme přiznat, že jsme vinni." Napětí mezi vojáky se uvolnilo, atmosféra v soudní síni se uklidnila. Dat se podíval na kapitána nevěřícně, zatímco Tasha s obavami. 'Q' se pohodlně rozvalil v křesle a na tváři se mu objevil vítězoslavný úsměv.
"Je to ale s námitkou," dodal Picard.
Vojáci sebou opět trhli a honem se podívali na reakci soudce. 'Q' uvažoval o stále rebelujícím Pozemšťanovi - nakonec přikývl.
"Soud si rád vyslechne vaši námitku."
"Ptáme se, zda tento soud je vázán svými vlastními pravidly. Proto žádám o povolení, aby poručík Dat opakoval to, co si nahrál!"
"Varuji vás - nebudou tu žádné právnické kličky," odsekl vetřelec.

"Cožpak vaše nadřazená rasa je závislá na takové taktice?" zeptal se Jean-Luc. "Dávám vám slovo, že to budou jenom věty vyřčené vámi." Než se dočkal odpovědi, pokračoval: "Date, co následovalo potom, kdy jeho ctihodnost řekla, že zajatci nebudou zraněni?"
Android začal probírat paměťové databanky. Po chvíli se napřímil a promluvil: "Kapitán se zeptal..." Androidův hlas se změnil v Picardův: "Zaručujete nám čestné jednání soudu?" a hlas se mu zase vrátil do příjemného tenoru. "A jako odpověď soudce zareagoval..." Androidův hlas se opět přeměnil, aby napodobil 'Q': "Ano, samozřejmě."
Soudce rozčileně vykřikl: "Svědectví není směrodatné. Nesouvisí s procesem!"
Jean-Luc gestem zarazil androida. "Pokud vaše ctihodnost dovolí, chtěl bych upozornit na to, jak se dá jednoduše tento problém vyřešit."
‚Q` se zarazil a chvíli kapitána studoval - ten toho využil a rozvíjel svou úvahu dále: "Souhlasíme s veškerou evidencí o tom, že Pozemšťané byli nebezpeční a někdy i zabíjeli. Ovšem troufáme si tvrdit, že je potřeba nás otestovat. Přece se může vyzkoušet, jestli tyto negativní vlastnosti v nás přetrvávají!"
Soudce se náhle zamyslel, jako by vycítil nebezpečí. "Začínám tomu zřejmě rozumět," pokračoval pomalu. "Vy se chcete nabídnout soudu jako důkaz, jak dalece se Pozemšťané změnili..."
"Je přece mnoho možností, jak nás můžete otestovat," zdůraznil Picard. "Máme před sebou dlouhou misi a času bude dost…"
"Ano... máte pravdu!" souhlasil soudce a bylo vidět, jak se mu v hlavě líhne dobrý nápad. "To je další brilantní doporučení, kapitáne. Váš test ale vůbec nepotřebuje žádnou dlouhou misi." 'Q' se začal spokojeně usmívat.
Sarkasticky pokračoval: "Vaše příští zastávka k tomu bude plně stačit - ani si neumíte představit, jak se to hodí."
Úsměv se mu rozšiřoval ve tváři a spokojeně přikyvoval hlavou. "Ano, ano - stanice Farpoint, na kterou míříte - bude pro vás tou nejlepší zkouškou."
Jean-Luc se podíval na svou posádku: Dat vypadal překvapeně a obě ženy ustaraně. Jak to, že 'Q' přesně ví, kterým směrem Enterprise letí? Dokonce to vypadá, že také ví, co je tam čeká. Pouhé rozluštění tajemství, kterým je Hvězdná flotila pověřila, bylo doplněno ještě dalším nebezpečím. Rozhodně ale nemělo cenu se ptát soudce na osvětlení této záhady. Bylo to přece součástí jeho hry - měla se hrát na jeho území a podle jeho pravidel. Enterprise a dokonce i stanice Farpoint byly pouhými hracími kostkami. 'Q' Picarda považuje za pouhého soupeře ve hře, kde výhrou bylo pokračování přítomnosti Pozemšťanů v hlubinách vesmíru.
Mandarin na signál soudce vyskočil: "Všichni vstaňte!" Ještě jednou zvolal: "Všichni přítomní, ukažte respekt Jeho ctihodnosti!" Přihlížející se okamžitě postavili do pozoru. Picard dal nenápadný pokyn své posádce, aby také vstala.
'Q' se vmanévroval se svým křeslem přímo před zajatce a promluvil k soudní síni: "Soud je odročen, aby tito kriminálníci mohli být otestováni."
Mandarin dal signál a gong se dvakrát ozval. "Soudní jednání je odloženo!"
Jean-Luc se rozhlédl a nestačil se divit, jak vojáci společně s diváky mizí ze soudní síně. Vypadalo to, že jsou svobodní. 'Q' se na ně zahleděl se sarkastickým úsměvem, křivícím jeho tvář.
"Jsi chytrý Pozemšťan, kapitáne, ale může se ti stát, že nebudeš dostatečně chytrý na vše, co tě čeká. Bylo by možná lepší se nechat odsoudit ještě tady."
"Rozsudek od vás? Podle vašich pravidel? Promiňte - to se raději necháme otestovat. Dáváme přednost pravidlům, která jsou pro obě strany stejná."
"Je mi jasné, že to pro vás bude výhoda. Jak ale víte, že takovou šanci budete mít?" Se smíchem 'Q' pohnul rukou proti nim.
Picard nachýlil hlavu, aby se vyhnul oslepujícímu záblesku, který se zase objevil. Světlo dohasínalo a tak se snažil zamrkat, aby zkrotil tančící hvězdičky ve svých očích. Náhle si uvědomil, že slyší známý šum: byla to naprosto normální atmosféra velitelského můstku. Zaostřil zrak a viděl, že sedí ve svém velitelském křesle přímo na můstku. Troi, Dat a Tasha seděli rovněž na svých místech a protírali si oči. Byli zmateni náhlou změnou. Zbývající osazenstvo velitelského stanoviště jako by jim vůbec nevěnovalo pozornost.
Dat se obrátil na důstojníka vedle: "Jaký je nynější letový kurs?"
Důstojník se na něho překvapeně podíval: "Přesně takový, jak nařídil kapitán, pane. Letíme přesně směrem na stanici Farpoint." Bylo vidět, že je otázkou překvapen a podivil se ještě víc, když si pak jeho informaci zkontroloval na svém panelu.
"Mohu potvrdit, že máme opravdu správný kurs, pane," nahlásil android kapitánovi.
"Samozřejmě, že je to tak," ozval se jeho kolega. "Vždyť jsem to přece říkal jasně."
Picard si odkašlal: "Nějaké stopy po nepříteli?" Získal tím další udivený pohled. "Není po nich ani stopy od té doby, co před deseti minutami zmizeli. Nedá se to nijak vysvětlit: ani nezaútočili, ani s námi nenavázali žádné spojení. Nemohu to pochopit - a co vy pane?"
"Nic si z toho nedělejte, poručíku," odpovědět Jean-Luc. "Jsem si jist, že se to vysvětlí na stanici Farpoint." A uvažoval o tom, že celý čas, který trávili v soudní síni, byl pouze jejich osobní vjem. Asi se vůbec nic takového nekonalo - vše probíhalo pouze v jejich mysli. Všichni čtyři byli pod tím samým vlivem - bylo to něco tak silného, že dokonce i Troi měla dojem, že je to skutečné. Nikdo na můstku je ale nepostrádal - zřejmě se dosud vůbec nevzdálili. K tomu by se mohla připojit další úvaha, že zatímco fyzicky nebyli přítomni, celá posádka žila v iluzi, že tam stále jsou a normálně pracují. Ať byla odpověď jakákoliv, jedno bylo jasné: 'Q' byl opravdu mnohem silnější, než si zpočátku mysleli. Cizinec pro ně připravil zkoušku, která je čekala ve stanici Farpoint - a ‚Q` to měl možná pod kontrolou celé. To se zdálo dost pravděpodobné, ale u takovýchto situací nikdy nelze dělat ukvapené závěry. Možná, že to všechno bude opět nějaký jeho dobře propočítaný a vymyšlený trik?"
Řídící důstojník se obrátil na androida: "Ví se vůbec něco o stanici Farpoint? Vypadá to, že to je velice nudné místo...

dokonce se tam ještě nedostala ani Hvězdná flotila."
Picard se nahnul dopředu ještě předtím, než mohl Dat odpovědět. "Právě naopak," začal potichu vysvětlovat. "Doslechli jsme se nedávno, že to tam je skutečně vzrušující."

Kapitola 4

Poručík William T. Riker viděl poprvé planetu Deneb IV z paluby U.S.S. Hood. Na obrazovce se objevila nažloutlá koule, obalená potrhanými vrstvami mraků, jako by ji někdo obtočil krajkovím. Na bližší pohled byl její povrch divoký a rozeklaný, pokrytý horami a obrovskými plochami pouště. Vše dokazovalo pouze to, že planetu bičují divoké bouře a doslova ji obrušují.
Jediné neobydlené město leželo těsně vedle zářící, supermoderní vesmírné stanice, která byla nazvána Farpoint. Riker již před tím viděl hologramy jiných měst, které národ Bandů vybudoval a potom zase opustil. Bylo na nich vidět, že jsou stářím a nepohodou naprosto opotřebována. Město připojené ke stanici, bylo podstatně odlišné. Postavené jinou technologií, podstatně modernější a zajímavější už na první pohled. Riker se nemohl rozhodnout, zda Bandové zaplnili svá města a začali stavět nová, anebo jestli se pouze rozhodli postavit lepší a potom se tam přestěhovat.
Při použití přenosového paprsku se Riker objevil na stanici Farpoint jako první. Okamžitě si všiml technicky perfektního vybavení celé stanice a také neobvykle ambiciózního personálu. Byla to ta největší a nejpůsobivější stanice, kterou kdy viděl.
Právě dumal nad těmito fakty, když se holil před zrcadlem v nablýskané koupelně svého apartmá v ubytovací části stanice. Obraz v zrcadle ukazoval vysokého, štíhlého muže v dobré fyzické kondici. Zaručovalo ji pravidelné cvičení v lodní posilovně. Z veselých modrých oči vyzařovala inteligence. Riker si osobně myslel, že jeho vzhled by mohl být ozdobou i těch nejdůležitějších jednání a tak byl sám se sebou po ránu spokojen.
Samozřejmě, že v přítomnosti některých velice atraktivních žen v různých solárních systémech zjistil, že je v něm skryto mnohem víc.
Cosi zaslechl v pokoji, setřel poslední zbytky mýdla z krku a vyšel z koupelny. Vytáhlá, dobře rostlá žena právě uklízela podnos se zbytky jeho snídaně. Podívala se na něho a usmála se. Riker jí též odpověděl nedbalým úsměvem, než si uvědomil, že jeho jediným oblečením je ručník obtočený kolem pasu. Okamžitě zachytil oba jeho přečnívající konce a vší silou je držel u sebe.
"Vůbec mě nenapadlo, že se tu objeví někdo tak brzy po snídani," vysvětloval.
"Myslím si, že celá hodina stačí k tomu, aby byla snídaně snědena."
"Většinou je to obvyklé," odsouhlasil Riker.
Žena ostentativně pohlížela na netknutá vejce, slaninu a toasty. Vejce měla zelenou barvu - pravděpodobně jakýsi nový faktor, který zavedli Bandové při pěstování slepic. "Není to zdravé, když se nechá jídlo ležet dlouho na vzduchu," konstatovala žena suše.
"Máte pravdu," opět přitakal Riker. "Omluvte mě, ale opravdu..."
"Vůbec jste se nedotkl vajec, poručíku Rikere. Copak vám nechutnají?"
"Ne, ne," reagoval zmateně, aby jí nedal příležitost k dalšímu pokárání. "Abych řekl pravdu, po minulé noci jsem na nic neměl chuť." Obzvlášť ne na nějaká zelená vejce, pomyslel si. Rozloučení s důstojnickými kolegy při jeho odchodu z kosmické lodi Hood, které trvalo dlouho do noci, mu vzalo hodně sil. Jídla a pití bylo tolik, že i teď se jeho žaludek otřásl, když na to jenom pomyslel.
Žena asi netušila lidskou nedokonalost, protože se kritičky zadívala na vejce: "Už to chápu! Nechutnají vám - přejete si něco jiného?"
"Vůbec ne! Nechci jídlo ani vidět - nedělejte si starosti." Omluvně se usmál a rychle zmizel zpátky do koupelny. Jakmile zaslechl, že odešla, vyrazil do ložnice a převlékl se do své standardní uniformy. Nový design Hvězdné flotily byl v černém provedení s červenofialovým doplňkem prozrazujícím velícího důstojníka. Cítil se v tom podstatně lépe než v civilním obleku. Měl pocit, že úplně vše, co zatím viděl na stanici Farpoint, je ještě víc než dokonalé.
Když poprvé uviděl toto luxusní apartmá, kde byly dvě ložnice, dvě koupelny, velký pokoj a jídelna, hned se ptal, jestli není k dispozici něco menšího, něco méně honosného. K jeho překvapení ho Groppler Zorn, správce celé stanice, ujistil, že nic menšího tady neexistuje.
Hodně věcí ho tady mátlo. Stačilo, když se zmínil té ženě na pokoji, že dává přednost originálním olejomalbám před hologramy, které visely - na stěnách.
Když se vrátil z další prohlídky stanice, visely všude klasické obrazy Chesleyho Bonestella a Roberta McCalla. Vypadaly jako originály, i když věděl, že skutečné originály většinou visí v muzeích a galeriích solárního systému. Výzdobu tvořily také květiny, které jeho matka tak milovala. Lásku k nim zdědil po ní a tak si povšiml, že jakoby pozemská zahrada v chodbě není uspořádána podle potřeb jednotlivých rostlin. Zvláště ty, které potřebovaly světlo, byly ve stínu. Jen mimochodem se o tom zmínil a za hodinu, když se vracel, bylo už všechno předělané podle jeho přání. Byly to sice pouhé drobnosti, ale změny probíhaly rychlostí naprosto nezvyklou.
Riker věděl velice dobře, že Hvězdná flotila má zájem o zkoumání některých faktů ohledně stanice Farpoint. Tušil, že setkání kosmických lodí Hood a Enterprise z pouhého důvodu přeložení některých členů posádky nebylo naplánováno nijak náhodně.
Kapitána Jean-Luca Picarda znal pouze z vyprávění. Jeho reputace spočívala v chladné logice a pečlivě uvážených akcích. Proto se Riker rozhodl, že nový velitel mu nebude rozhodně mít za zlé, když se pustí do menšího detektivního pátrání. Chtěl získat pro svého kapitána co nejvíce prospěšných informací o stanici Farpoint i o Bandech.

Menší, ale neobyčejně pohodlná společenská místnost hlavního nákupního centra byla vybavena velkou obrazovkou napojenou na náročný satelitní systém. Ten okamžitě zaznamenal přítomnost jakékoliv vesmírné lodi. Z centra se dalo odtud pohodlně projít do atraktivních terasovitých zahrad, za kterými se leskl plavecký bazén olympijské úrovně. Dva mladí důstojníci Hvězdné flotily se ale zajímali více o obrazovku. "Pojď se sem honem podívat," podporučík Mark Hughes volal netrpělivě. "Kdepak asi může být?" Byl to zrzoun ve stáří jednadvaceti let, čerstvý absolvent Akademie. Plný energie, vše ho zajímalo a vždycky mluvil dříve, než si to promyslel.
Jeho kolega byl o několik let starší a tato větší praxe se taky odrážela v jeho jednání. "Nech jí aspoň trochu času, Marku. Vždyť přece víš, že jde na sestup, ušklíbl se ten starší.
"Geordi, všichni říkali, že Enterprise je vždycky přesně na místě - obzvlášť, když jí velí ten starý a známý mořský vlk."
"Jsem si jist, že určitě nepomlouváte Enterprise, podporučíku Hughesi," ozvalo se jim náhle za zády. Oba vyskočili, jakmile si uvědomili, že je poslouchal , jejich budoucí první důstojník. "Pane. Ano, pane!" vyštěkl Hughes tak, jak se naučil na Akademii. Riker se usmál nad touto automatickou reakcí tradiční akademické výchovy. "Pohov, pánové," uklidňoval je. "Přece ještě nejsme na palubě. Ještě se ani pořádně neznáme. Jsem poručík Riker," představil se a potřásl jim rukou. Hughes byl vysoký a hubený absolutně neatraktivní. Černý důstojník, Geordi LaForge, byl menší, zavalitější a jeho příjemný úsměv kontrastoval s podivným doplňkem obličeje: před očima měl totiž VISOR - vizuální systém oční repliky. Riker již o tom slyšel, že LaForge se narodil slepý. Jeho optický nerv končil v prázdnu. Měl ale štěstí, protože oční chirurg mu transplantoval novinku jménem VISOR.
Nebyla, to pouhá náhrada za oči, zařízení mu umožňovalo teleskopický pohled do dálky a mikroskopický nablízko. Dále mohl rozeznat celé světelné spektrum od rentgenových paprsků až po infračervené. LaForge také sloužil u řídícího panelu kosmické lodi Hood, ale Riker se s ním během své služby na velitelském stanovišti nikdy nesešel.
"Viděl jsem vaše osobní záznamy, jako nového člena naší posádky," informoval Riker. "Máte opravdu vynikající záznamy z Akademie Hvězdné flotily, pane Hughesi."
"Díky, pane."
"Všiml jsem si také, že vedete ve střelbě gólů v beztížném fotbalu."
Hughes se provinile usmál: "Nehraju přece sám. Mám podporu celého týmu."
"A vy, pane LaForgi… kapitán De Soto měl opravdu vysoké mínění o vašich navigačních, schopnostech. Proč jste vlastně požádal o přeložení na Enterprise?"
LaForge se usmál: "A kdo by to neudělal, pane? Největší, nejnovější, nejrychlejší kosmická loď celé flotily..." "A velí jí ten nejlepší kapitán, kterého máme," přerušil ho jemně Riker. "Je to tak, pane Hughesi?"
Hughes zrudl překvapením, protože pochopil, že první důstojník asi zaslechl jeho poznámku o mořském vlku. Přesto se mu ale statečně podíval do očí: "Ano, pane."
LaForge mezitím studoval obrazovku. "Má zpoždění - víte o tom, pane?" řekl náhle.
"To nevypadá na Picarda - alespoň ne na to, co jsem o něm slyšel," zamyslel se zaražený Riker.
"Potřeboval jste něco. od nás, pane?" ptal se dál Geordi LaForge.
"Ano," odpověděl Riker. "Navazuji kontakt se všemi, kteří jsou tady v tranzitu a půjdou na Enterprise. Hvězdná flotila má eminentní zájem o stanici Farpoint a tak chci udělat úvodní zprávu pro kapitána Picarda. Potřeboval bych, abyste mě informovali o čemkoliv, čeho si všimnete a co bude pro vás neobvyklé."
"Neobvyklé, pane? Jako co třeba?"
Riker uvažoval o otázce. Nebylo jednoduché definovat správnou odpověď. "Cokoliv si nebudete umět vysvětlit. Cokoliv se vám bude zdát zvláštní, nezvyklé. Některé věci vám mohou připadat... skoro jako kouzelné."
"Ale vždyť tohle je přímo supermoderní stanice, a pane," protestoval Hughes. "Jaká kouzla..."
"Nezapomínejte, poručíku, že tato stanice byla vybudována naprostými cizinci. O Bandech toho moc nevíme a mám takový pocit, že bychom měli najít co nejvíce podrobností o jejich životě."
Melodické cinknutí v reproduktorech připravilo všechny na hlášení. "Poručíku Rikere - dostavte se do kanceláře správce stanice, prosím. Poručík Riker je volán do kanceláře."
"Jak vidíte, musím letět," omluvil se Riker. Rychle přikývli a otočili se zpět k obrazovce.
Kancelář byla vybudována ve starém městě, takže nebyla součástí stanice. Riker se nechal unášet transportním systémem přes ty nejrozsáhlejší prostory celé stanice. Jakmile seskočil, byl pouhých pět minut pohodlné chůze od svého cíle. Koridory starého města byly relativně úzké a vysoké - přesně tak jako Bandové, uvědomil si Riker. Obyvatelé vypadali, jako by jim bylo šedesát pozemských let. Dokonce i ti, kteří byli o mnoho mladší a které Riker znal, působili dojmem zestárlých. Možná, že to byla jejich našedlá kůže, která jim přidávala věk - ve spojení s jejich hubenou a vysokou figurou jako by připomínala křehkost starých kostí.
Zornův asistent uvedl Rikera do kanceláře. Správce stanice na něho čekal za pracovním stolem nezvykle zajímavého tvaru. Obrovská vyleštěná dřevěná deska společně s jednotlivými zásuvkami vypadaly jako jeden organický celek. Překrásné křivky tohoto zařízení byly doplněny dalším nábytkem. Židle, odkládací stolky, křesla, dokonce i skříňka - vše bylo různé, ale z jednoho druhu tmavočerveného dřeva. Bohatý výběr pozemského ovoce byl k dispozici na stříbrné míse uprostřed stolu.
Groppler Zorn se postavil a podal svou levou ruku Rikerovi. Již se jednou potkali, když přenosovým paprskem dorazil na Farpoint. Bylo patrné, že přece jenom některé podrobnosti zdravení Pozemšťanů dosud nezvládl. Však také honem mumlal omluvy, když mu Riker automaticky podával svou pravačku. Zorn rychle ruce vyměnil a podařilo se mu zorganizovat i svůj palec a prsty tak, aby se už konečně mohli pozdravit.
"Přišel jsem tak rychle, jak to šlo, Gropplere," oznamoval Riker, když se usazoval naproti němu do křesla.
"To mě těší," odpověděl Zorn a přisunul si nějaké zprávy na stole. "Vaše kosmická loď Enterprise má zpoždění."
Riker se podíval na chronometr, který byl na stěně za Zornem. "Je to už celá hodina a čtyřicet minut."

"Tak, tak - to byl čas plánovaného příletu. Je to ale neobvyklé, protože jsem slyšel o neobyčejné letové přesnosti všech lodí Hvězdné flotily. A to ani nemluvím o vaší špičce, Enterprise."
"Je to tak, pokud se nic nepřihodí."
"Samozřejmě," přikývl Zorn. Po chvíli dodal: "Co by se ale takové kosmické lodi mohlo přihodit?"
"To byste se divil," řekl mu Riker potichu. "Je mnoho věcí mezi nebem a zemí, o kterých jste ani nesnili při výuce vaší filozofie."
"Ach, obávám se, že tomu nerozumím."
Riker bedlivě zkoumal správcův výraz. Zorn byl totiž produktem dědictví své planety. Její obyvatelé velice rychle objevili ve svém středu geniální jedince, ze kterých se vytvořil kontaktní tým. Skoro okamžitě se vrhli na hvězdné lety a komunikaci a tím velice brzy zjistili přítomnost Federace ve vesmíru. Jakákoliv stopa nebezpečí ve hvězdném prostoru byla pro ně naprosto zanedbatelná asi tak, jako pravidla rituálního potřásání rukou.
"To ale vůbec nevadí," omlouval se Riker. "Mnoho věcí může způsobit zpoždění kosmické lodi."
"Ano, souhlasím s vámi," usmíval se Zorn. "Doufám však, že jsme vám vaše čekání zpříjemnili..."
"Musím říci, že je to tady opravdu luxusní." Riker si všiml, jak sebou správce trhl při jeho poznámce. "Nebudete se zlobit, když se váš na něco zeptám?"
"Jak si přejete."
"Zaujalo mě velice, jak uprostřed vaší staré civilizace jste byli schopni náhle vybudovat supermoderní stanici z triluria a duraplastu. K výrobě těchto supermateriálů rozhodně potřebujete obrovské množství energie, jak jsem slyšel."
Zorn přímo zářil a jeho bílé zuby svítily v šedivém obličeji. "Geotermální energie je opravdovým požehnáním této planety. Veškeré detaily o tomto zdroji vám dopravím do vašeho pokoje."
"Už se na to těším." Zorn se mu snažil tak ochotně vyhovět, že Riker si byl již dopředu jistý nepoužitelností takové zprávy. "Ale stále se to zdá skoro neuvěřitelné, že jste postavili tuto obří stanici tak rychle a tak... jak bych to řekl - perfektně. Její vybavení je jako stvořené pro potřeby Hvězdné flotily."
Zorn přisunul mísu s ovocem k Rikerovi: "Vyberete si něco, poručíku? Bylo mi řečeno, že toto ovoce je na Zemi velice oblíbené."
"Well, kdyby tu bylo jablko..." Riker přehlédl celý výběr: viděl hrozny, pomeranče, banány, hrušky, broskve, jahody... ale žádné jablko. "Vypadá to, že tu není," dodal trochu zklamaně.
"To je mi líto, poručíku."
"Vždyť to nevadí. Chtěl jsem jenom říci, že..." a náhle se zadíval na stolek u stěny. "Ach, nestačím se divit!" Zorn se otočil, aby se podíval, kam směřuje poručíkův pohled. Stála tam druhá mísa s ovocem a na vrcholu celé pyramidy svítilo krásné červené jablko.
"Ach, tak - tady máte na výběr ještě další. Jen si vezměte, prosím."
Riker se postavil a přešel k míse s ovocem. Vzal do ruky skoro svítící jablko a pozorně si je prohlížel. "Přísahal bych, že jsem si toho nevšiml." Přičichl k němu a sladká vůně, kterou ucítil, mu připomněla jejich jabloň doma na dvorku. Pamatoval si ji velice dobře ještě ze svých chlapeckých let.
"To, že jste je nezahlédl, snad nic nepokazilo na příjemné chuti?"
Riker zavrtěl hlavou: "Vůbec ne, Gropplere."
Zorn se sebevědomě usmál: "Jsem si jist, že to samé budete cítit ohledně stanice Farpoint, poručíku. Několik jednoduše zodpovězených otázek ohledně stanice rozhodně nesníží její hodnotu v očích Hvězdné flotily."
Poručík se pozorně zahleděl na Zorna: až moc snadno nachází odpovědi na otázky, je až moc nenucený a výmluvný. Zakousl se do jablka - chuť mělo dokonalou. Vychutnával šťávu na jazyku a dával si čas na odpověď. "Rozhodně ne, pane." Ukázal na jablko a usmál se: "Je opravdu vynikající. Děkuji moc." Otočil se ke dveřím a přes rameno ještě prohodil poslední zdvořilost: "Přeji vám hezké celé dopoledne, Gropplere Zorne."
Jakmile se za ním zavřely dveře, Zorn se vymrštil z křesla. Otočil se a vztekle syčel do prázdné místnosti.
"Bylo ti jasně řečeno, abys to nedělal! Proč to nemůžeš pochopit? Přece to jenom víc povzbudí jejich lidskou zvědavost..." Založil si ruce a pokračoval: "…a pokud se to stane znovu, tak budeš potrestán. Postaráme, se o to, to ti slibuji!"
Hughes objevil stánek s občerstvením v rohu nákupního střediska. Geordi LaForge byl přímo okouzlen: byl to opravdový duplikát tradičního nápojového pultu, který si pamatoval z doby dětství. Velký mramorový pult, třpytivé kohoutky na limonády, stroj na zmrzlinu, dózy s oříšky, čokoládovými bonbóny, kandovaným ovocem - vše doplněno vysokými, téměř barovými stoličkami. Každý detail byl dokonale propracován.
Mladí důstojníci seděli spokojeně u pultu a užívali si pohody. LaForge si dokonce všiml stropních ventilátorů, jejichž lopatky svištěly vzduchem: byla to překrásná reprodukce historických větráků z počátku 20. století. Obsluha měla na sobě proužkovanou košili, bílé kalhoty a na hlavě obvyklou zmrzlinářskou čepičku. Hughes právě dostal zmrzlinový pohár, který Geordi hodnotil jako naprosto obyčejný. Vanilková zmrzlina zalitá sirupem a pokrytá šlehačkou.
Mark se šťastně šklebil: "Na to jsem čekal už tolik let. Naše kosmická loď sice měla vcelku dobrý zmrzlinový stroj, ale chuť byla pořád taková umělá." Pomalu lžičkou nabral zmrzlinu, přimhouřil oči a začal vychutnávat. "To snad ale není možné…"
"A 'co?"
"Chutná to přesně jako zmrzlina, kterou moje babička dělala na farmě. Nechceš ochutnat?"
"Kdepak," pohodil hlavou Geordi a začal snít… vzpomínal. "Nikdo nemůže udělat to, co bych si opravdu přál."
Zmrzlinář se snažil nenápadně naslouchat. "Bylo to pouze na jediném místě v celém městě, kde uměli udělat čokoládový pohár zalitý arašídovým sirupem s horou modré šlehačky a nahoře seděla třešnička." Potřásl hlavou a těžce povzdechl - bylo to opravdu nenapodobitelné.

"Proč zrovna s modrou šlehačkou?" zeptal se Hughes.
LaForge se ušklíbl: "Kdo ví? Nějak tak to ale muselo vypadat - naposledy jsem to ochutnal, když jsem nastupoval do Akademie..."
Zmrzlinář se sehnul a na pultě se objevil zmrzlinový pohár v klasické hluboké sklenici. Byla tam opravdu čokoládová zmrzlina, opravdu zalitá arašídovým sirupem a navrchu zakrytá modrou šlehačkou. Nahoře samozřejmě vévodila až neskutečně červená třešnička. Geordi zpozorněl, chvíli pohár studoval, potom popadl lžičku a nabral.
Mark ho pozorně sledoval: "Jé to..."
"Dokonalé," zamumlal s plnou pusou LaForge. "Připadá mi to opravdu jako kouzlo." Náhle se zarazil nad obsahem svých slov a pohlédl na Marka. Ten zase na něho. Je tu něco opravdu až moc kouzelného.
"Mám dojem, že si musíme promluvit s prvním důstojníkem," navrhl LaForge.
"Přesně tak," souhlasil Hughes a postavil se.. "Počkej," uklidňoval ho LaForge a chytal ho za rameno. "Napřed musím tohle dojíst."

Hala doslova omračovala - bylo to úžasné spojení triluria se sklem. Působilo to lehce a vzdušně - všude byly keře, květiny a dokonce i shluky stromů. Většina z nich byla pozemského původu - zbytek doplňovaly rostliny z různých koutů vesmíru. Dost velký počet důstojníků Hvězdné flotily tudy procházel směrem k nákupnímu středisku a zpět. Většinu z nich Riker znal.
Zrovna vešel do haly, když zahlédl dobře známou tvář. Byla to doktorka Beverly Crusherová se svým synem. Věděl, že nastupuje na Enterprise jako šéfová zdravotnického oddělení. Znal celou její kariéru, které dosáhla za pouhých třináct let služby ve Hvězdné flotile. Byla to také jedna z nejkrásnějších žen, které kdy viděl.
"Doktorko!" zavolal na ni.
Její syn Wesley se rychle otočil a hned upozorňoval matku: "To je poručík Riker."
Doktorka sice zpomalila, aby je mohl dojit, ale nijak se neusmívala. Tvářila se vždy rezervovaně, hlavně když se jednalo o lidi, které znala jen povrchně. Riker se s ní vlastně sešel pouze několikrát oficiálně při různých příležitostech na palubě kosmické lodi Hood během cesty ke stanici Farpoint. Byla ve svém jednání naprosto nekompromisní a když poručík viděl, jak jednoduše zvládala celé zástupy mladých svobodných mužů, kteří se jí dvořili, rozhodl se k jinému postupu.
Již při prvním setkání si uvědomil, že její tvář a postava trochu klamou, protože vždy vypadala alespoň o deset let mladší. Její hluboké modré oči vyzařovaly nejen bystrost, ale také značnou vitalitu. Jak se chovala k cizím mužům, to byla ovšem její věc.
Wesley, její syn s kaštanově zlatavými vlasy, byl menší a rozložitější. Z očí mu plála stejná bystrost a inteligence jako jeho matce. Měl zájem o vše a Riker s ním i několikrát hovořil, převážně o technologii výroby kosmické lodi. Wesley kladl promyšlené otázky a k poručíkovu překvapení byl schopný i naslouchat jeho odpovědím.
"Ahoj, Wesley. Líbí se ti naše zastávka na stanici Farpoint?"
"Ano, pane."
Riker si všiml, že doktorka ho sice vzala na vědomí, ale ve skutečnosti o jeho přítomnost asi moc nestála. "Zahlédl jsem vás, a tak jsem si pomyslel, že bych mohl jít s vámi, pokud vám to nevadí," usmíval se lichotivě.
Beverly se na něho dívala vcelku podezíravě a nikterak nevypadala nějak polichocená. "Rozhodli jsme se, že půjdeme něco nakoupit."
Riker se nenechal setřást: "Sám jsem si chtě! jít něco koupit - mohl bych se k vám tedy připojit?"
"Samozřejmě," nebránila se už doktorka a vyrazila směrem ke skleněným dveřím. Riker se držel vedle ní, zatímco Wesley zůstal o pár kroků pozadu a zádumčivě je pozoroval.
V nákupním středisku bylo podobné prostředí jako v hale - slunce a vzduch, nádherně barevná vegetace a překrásné květy. Mezi tím různé obchody a stánky, které nabízely jídlo, nápoje a vše ostatní. Obchodníci rodu Bandů se opravdu snažili a zdálo se, že jsou až přehnaně zdvořilí k důstojníkům Hvězdné flotily, kteří u nich nakupovali. Beverly přelétla pohledem celou nabídku a přemýšlela, čím začít. Rikera si nevšímala.
"Matka ve skutečnosti taková není, pane. Jenom se stydí, když , jsou okolo muži, které málo zná," spiklenecky mu sdělil Wesley.
Beverly se prudce otočila, tváře jí hořely: "Wesley, co to říkáš!"
"To je ta nejlepší taktika," chytil se tématu Riker. "To samé cítím k dámám, které neznám dobře." Podíval se na Beverly se svým obvyklým úsměvem. Byla donucena mu jej opětovat.
"Doktorko…" začat Riker. "Ještě nejsme oficiálně částí kosmické lodi Enterprise, ale už bychom pro ni mohli něco užitečného udělat během našeho čekání."
Beverly se na něho podívala s pozdviženým obočím: "Co tím myslíte - něco užitečného, poručíku?"
"Potřeboval bych prozkoumat některé zajímavosti, kterých jsem si všiml." Beverly přistoupila k vystavenému zboží s exotickými látkami a oblečením. Riker ji následoval a čekal, až se na něho podívá. "Kapitán Picard povede inspekci této stanice pro Hvězdnou flotilu. Jakákoliv zajímává informace, která mu bude poskytnuta, může jeho úkol ulehčit."
"Hmm." Beverly vypadala, že se zajímá více o vystavené zboží. Proto poručík rychle pověděl vše, co ho zaujalo - výměna obrazů či podivné objevení mísy s ovocem. Beverly poslouchala a prsty kontrolovala kvalitu látek.
"Vidíte, jaké zajímavé věci se tu dějí? Nezdá se vám to trochu zvláštní?" zakončil Riker.
"Obávám se, že ne. Co se vlastně přihodilo? Bandové změnili výzdobu vašeho pokoje - vždyť jste si to tak sám přál. Mísa s ovocem, které jste si nevšiml..."
"Jsem si naprosto jist, že tam vůbec nebyla."
"Mísa s ovocem, které jste si nevšiml," zopakovala Beverly tvrdě, "obsahovala i jablko, které jste tak chtěl. Nemohu

věřit tomu, že by to kapitána Picarda nějak zajímalo." Vzala do rukou jemnou originální látku a roztáhla ji na světle. "Tohle by vypadalo krásně s nějakým zlatým vzorem," řekla čekajícímu prodavači. Banda přikývl a začal hledat v dalších rolích, které měl na pultě. Wesley ho pozorně sledoval, zatímco jeho matka se obrátila přímo na poručíka: "Jsem si jista, poručíku, že je mnoho důvodů k tomu, aby mladý první. důstojník chtěl ukázat svou důležitost a své schopnosti novému kapitánovi."
"Počkejte, myslel jsem..."
"Pochopte, že má služba a zájmy leží mimo velitelskou sféru." Beverly se zarazila, když si všimla, jak poručík Riker nevěřícně zírá na pult za ní. Role látky, na kterou předtím ukázala, měla na sobě náhle překrásné stříbrné a zlaté vzory.
"Není to opravdu víc než zajímavé, že se tu stává přesně to, na co se jenom zeptáte?" prohodil Riker s malým přídechem sarkasmu.
Doktorka na něho pohlédla, potom zase na prodavače, který se spokojeně usmíval a čekal na její rozhodnutí. "Díky - vezmu si celou roli. Pošlete ji na Enterprise, až přiletí. Účet bude na jméno doktorka Beverly Crusherová."
Prodavač se uklonil a informaci zaregistroval do kreditního monitoru, který mu visel u pasu. Potom vzal vybranou látku do nitra svého krámku, aby ji připravil. Beverly se dívala na poručíka s překvapením ve tváři. Riker ukázal rukou, kterým směrem by se měli vydat, takže přikývla a šla s ním.
"Co jste říkala, doktorko?"
Beverly se na něho provinile podívala. "Mluvila jsem o tom, že si vymýšlíte zbytečnou práci, abyste ohromil svého nového kapitána." Zdvihla bradu a jejich pohledy se střetly. "Opravdu se za to omlouvám, poručíku Rikere."
"Jmenuji se Bill."
"Ano, to vím."
"Ta látka se zlatým vzorem tam vůbec nebyla, když jsme přišli, mami. Jsem si naprosto jistý!" snažil se informovat Wesley.
"S tím souhlasím," přikývla Beverly a podívala se zpět k obchodu, kde nakupovali. "Možná, že je to opravdu něco, co by se Jean-Luc měl dozvědět."
"Jean-Luc? Vy znáte kapitána Picarda?"
Wesley jim skočil do rozhovoru. "On totiž sloužil na Stargazeru s mým otcem," oznámil s pýchou.
Beverly ho vzala kolem ramen a omluvně se usmála. "Wes, poručík Riker určitě nechce poslouchat nějaké naše rodinné historie. Také nemohu říci, že znám kapitána Picarda osobně, poručíku. Setkali jsme se a to bylo všechno. A navíc je to už velice dávno." Zamyslela se a po chvíli dodala: "Ta příhoda s látkou byla opravdu zajímavá. Řeknu vám, že se skutečně začnu pozorně dívat okolo a pokud se s něčím podobným znovu setkám, povím vám to."
"To mi opravdu uděláte radost - Beverly. Jmenujete se tak, že ano?"
Přikývla a snažila se zakrýt úsměv. Většina starších důstojníků na všech lodích si říkala křestními jmény. Rozhodné ale neuvažovala o tom, aby si takový mladíček jako Bill Riker s ní takhle rychle začal tykat. Na druhé straně jeho pozorování byla přesná. Kdo vlastně byli Bandové a jaké byly jejich úmysly s touto stanicí? Riker má pravdu v tom, že každý by se měl dobře dívat okolo sebe. A cokoliv podivného by měl hlásit kapitánu Picardovi.
"Pane..." otočili se a Geordi LaForge se před nimi objevil celý uřícený. "Enterprise se objevila, ale..."
"To je vaše oficiální zpráva?"
"Promiňte, poručíku." LaForge se postavil do pozoru a formálně nahlásil: "Pane, podporučík LaForge přináší zprávu, že Enterprise přilétá, ale bez diskové sekce."
Riker si vyměnil starostlivý pohled s Beverly. "Říkáte, že je bez talíře? Co se stalo?"
"Žádné jiné informace, pane. Kapitán Picard poslal signál, že vás chce okamžitě na palubě."
"Vidím, že nový kapitán nemaří zbytečně čas," dodala Beverly.
"To je dobré pravidlo i pro mne," souhlasil Riker. "Díky za zprávu, LaForgi. Jsem rád, že jste mě našel tak rychle."
"Ano, pane," zasalutoval. "Pokud mohu, pane - podporučík Hughes a já jsme si všimli čehosi podivného, co by vás mohlo zajímat..."
Riker ho zarazil mávnutím ruky: "To vydrží do doby, než se objevíte na palubě." Potom se dotkl komunikátoru, který měl na levé straně uniformy. "Enterprise, tady je poručík Riker na stanici Farpoint. Čekám na přenosový paprsek."
"Enterprise k Rikerovi: aktivujeme energii."
Vzduch okolo Rikera se rozechvěl, začal se třpytit a vlnit. Pomalu vše obklopilo jeho postavu, která se téměř zprůhlednila a po chvíli zmizela. Beverly stále pohlížela na tento druh přesunu s obdivem, i když podobně znala podstatu celého procesu. Technologie Hvězdné flotily oplývala opravdu velkými úspěchy, ale tohle přesahovalo všechny hranice. Rozložení jakéhokoliv objektu či živé bytosti na samotné atomy, jejich přenesení obrovskými vzdálenostmi kosmu a opětné složení - to snad bylo naprostým vrcholem jejich vesmírné techniky. Opět uchopila syna za rameno a podívala se na podporučíka.
"Pokud dovolíte, Enterprise je zde a musíme se jít připravit k transportu na její palubu."
"Vždyť je to jenom bojová sekce, madam," zauvažoval LaForge. "Ani nevíme, čím. vším prošli... nebo kde ten disk vůbec je."
Beverly se na něho pátravě zadívala a tvář měla klidnou. "Jsem si naprosto jista, že kapitán Picard nám všechno vysvětlí. Pokud ovšem bude mít pocit, že je pro nás správné a důležité to vědět."

Kapitola 5

Nikdo si nikdy nepamatoval nic z toho, jak byl přetransportován. Zkrátka v jednu chvíli stál na místě začátku přenosu a v druhé už byl v místě určení.

Riker sledoval dohasínající transportní efekt: blýskající se jiskřičky připomínaly vlnění tříště vodních kapek ve slunci. Také byly plny barev a mihotavé záře.
Přenosový paprsek zmizel a Riker se podíval okolo sebe. Místnost byla podstatně větší než na lodích, kde před tím sloužil. Barvy okolo ladily a působily vskutku uklidňujícím dojmem.
Šéf transportu u svého panelu přikývl, ale hned se objevila vysoká blondýna v uniformě, aby ho přivítala. "Poručíku Rikere - jsem poručík Yarová a mám tu čest být šéfem zdejší ostrahy."
Riker sestoupil z přenosové plošiny a natáhl ruku, aby ji pozdravil. "Je mi potěšením..."
"Kapitán Picard vás chce vidět na velitelském můstku bojové sekce," přerušila ho Tasha. "Půjdeme tudy, prosím."
Obrátila se a vykročila. Dveře zasyčely, otevřely se a Riker si musel pospíšit, aby jí stačil. Však už na něho netrpělivě čekala uvnitř turbovýtahu, který byl hned naproti.
"Jste bez talířové sekce. Zažili jste cestou něco zajímavého?" Začal vyzvídat.
"To vám vysvětlí kapitán, pane." Otočila hlavou k panelu turbovýtahu: "Velitelský můstek."
Poručík si ji prohlížel, ale nevěnovala tomu žádnou pozornost. "Yarová," po chvíli zamyšlení dodal. "Mám dojem, že váš bezpečnostní tým zvítězil při cvičení 'Hledej a ochraňuj' týmů celé flotily: Vzpomínám si, že prvenství si držíte již třetí rok."
"To je pravda, pane. Budeme se snažit naši pozici udržet i nadále."
"To je docela pěkný rekord. Řekněte mi, byla jste na velitelském můstku, když se oddělil talíř?"
"Ano, pane."
"Můžete mi říci, co se tady stalo?"
"To vám řekne kapitán, pane."
Riker zavrtěl hlavou - možná, že jsou tady všichni trochu podivíni, pomyslel si zklamaně.

Na velitelském můstku sledoval kapitán obrazovku před sebou. "Máme povolení?" ptal se androida.
Dat přikývl od svého panelu: "Ano, pane. Do standardní parkovací orbity."
"Proveďte." Dveře turbovýtahu se otevřely a objevila se Tasha s Rikerem. "Poručík Riker, pane," představila ho Tasha.
Riker se zastavil vedle kapitánova křesla a postavil se do pozoru: "Riker, W. T., hlásím se na váš rozkaz, pane." Myslel si, že mu kapitán alespoň podá ruku, ale ten si ho ani nevšímal. Otočil se k Tashe.
"Je velká obrazovka připravena?"
"Ano, pane."
Picard si všiml, že Riker pořád stojí v pozoru a tak mávl jenom rukou: "Pohov, poručíku. Zaprvé vás seznámíme s naším malým... dobrodružstvím, které jsme měli cestou sem. Potom si spolu popovídáme."
"Tudy, pane," ukazovala Tasha a vedla ho na záď, kde byla obrazovka.
Vypadá to, že šetří i slovy, pomyslel si Riker, když následoval šéfku ostrahy. Usadila ho před obrazovku a přiblížila se, aby ji zapnula. Riker se vždycky pyšnil, že má ten správně jemný čich. Tvrdil, že pozná jakoukoliv ženu podle jejího parfému. Vše, co cítil z Tashy, byla pouze čistá vůně mýdla a šampónu. Překvapilo ho, že si odpustila ten typicky ženský voňavý doplněk. Zůstala pouze vůně čistoty. To je zajímavé, pomyslel si.
Obrazovka zableskla a rozběhl se na ní ten nejneuvěřitelnější příběh, který zaznamenala kamera na velitelském můstku. Riker nevěřil svým očím, když viděl vetřelce, který sám sebe označoval jako 'Q' a navíc dával příkaz kapitánovi, aby se vrátil zpět do solárního systému. Dokonce vyhrožoval i tresty - Riker se naklonil, aby přesně odposlechl veškeré dialogy, které se ztrácely v šumu normálního provozu.
Zaslechl, jak Dat předává zprávu kapitánovi: "Zpráva od poručíka Worfa, pane. Talířová sekce tu bude za padesát minut. Poručík posílá gratulace."
"Informujte ho, že se zkompletujeme, jakmile se tu objeví." Kapitán se postavil a vykročil směrem ke kanceláři. Když míjel Tashu, oslovil ji: "Pošlete Rikera ke mně, až skončí záznam našeho střetu s vetřelcem."
"Ano, pane." Tasha se podívala k místu, kde byl nový první důstojník vtažen do děje na obrazovce. Riker vrtěl hlavou a nahlas komentoval: "A tomu tedy říká malé dobrodružství..."

Picard seděl za deskou svého stolu v pracovně nedaleko velitelského stanoviště. Právě studoval sérii palivových formulí hmoty a antihmoty na své obrazovce, když se ozval bzučák ode dveří. Vypnul obrazovku a zavolal: "Vstupte!"
Dveře se otevřely a vešel Riker. Kapitán ho mávnutím ruky usadil naproti. Poručík si prohlížel muže, pod kterým se rozhodl sloužit. Jean-Luc Picard byl holohlavý pětapadesátník s ostře řezanou tváří, které dominovaly inteligentní, avšak velitelské oči. Jenom když se usmál, jeho tvář zvlídněla. Štíhlá, ale svalnatá postava dělala dojem, že je ještě vyšší, než ve skutečnosti byl. Rikera jeho zjev upoutal již na můstku, ale tady, v menším prostoru pracovny, cítil kapitánovu osobnost ještě mnohem silněji.
Tento muž byl zrozen k tomu, aby velel.
"Je mi líto, že jsem vás vzal na palubu, když je tu zrovna takový rozruch, poručíku," začal Picard svým příjemným barytonem. "Opravdu jsem to neplánoval tak, že přivítám našeho prvního důstojníka prakticky na pouhé polovině kosmické lodi."
Riker se s porozuměním pousmál: "Chápu, že to není zrovna ten způsob, jakým jste chtěl představit Enterprise na této stanici."
"Vypadá to, že jsme přežili pouze proto, že nás propustili na podmínku... a je to velice vážná podmínka. Navíc nám stále ještě hrozí trest."
"Jaký trest, pane?"
"Takový, že nesmíme už nikdy opustit náš vlastní sluneční systém. Otázka je - jak můžeme prokázat, že si to

zasloužíme? A budeme vůbec vědět, kdy nás chtějí testovat? Pokud se něco bude dít, tak to vypadá, že stanice Farpoint bude našim zkušebním územím..." Zazněl melodický tón a hned se ozval Datův hlas.
"Disková sekce se právě dostala na naši orbitu, pane."
"Beru na vědomí." Odmlčel se. "Poručík Riker převezme veleni při manuálním přistávacím manévru."
Riker se zatvářil překvapeně: "Pane?"
Picard se na něho podíval: "Už jste se nahlásil? Máte kvalifikaci?"
"Ano, pane."
"Proto říkám - proveďte úkol!"
Riker vyskočil a zmizel z pracovny: Picard se opřel do křesla a uvažoval s pohledem do zad odcházejícího prvního důstojníka. Není to špatné, pomyslel si. Alespoň se nebojí těžkého úkolu. Vstal a následoval Rikera k velitelskému můstku.
Riker byl už u kontrolního panelu a sledoval hlavní obrazovku, když se Picard usadil do velitelského křesla. Dat si sedl k operačnímu panelu vedle prvního důstojníka, který si toho ani nevšiml. Byl zabrán do přistávacího manévru směřujícímu ke spojení obou částí lodi. Na obrazovce viděl záď diskové sekce, která se měla zasunout do své původní pozice. Vypadalo to ještě hůř, než si to pamatoval z Akademie.
"Kupředu - přistávací rychlost," zavelel Riker.
Dat a Tasha ho společně s Picardem pozorovali ze svých míst. Oceňovali nového člena posádky. Ruce mu zkušeně přebíhaly po panelu, když programoval poslední úpravy. Pouze jeho vzhled naznačoval, že je napjatý - hlas měl ale pevný a jasný.
"Potvrzeno, že se jedná o manuální manévr;" připomněl Dat. "Žádná automatika."
Poručíku mu nevěnoval pozornost, protože byl zcela soustředěn na rychlost a úhel přibližování talíře. "Podle rozkazu," přijal klidně zprávu.
Bojová sekce se pomalu pohybovala kupředu k obrovskému talíři. Pořád jsme trochu nízko, všiml si Riker. "Rychlost půl metru za sekundu - upravte úhel na tři negativní stupně." Ruce se mu jistě pohybovaly po panelu, prsty se dotýkaly jednotlivých tlačítek. "Všechny stanice, připravte se na opětné spojení!"
Obě obrovské sekce již byly proti sobě, docela blízko. Bojová sekce se pomalu posunovala dopředu. "Držte letovou hladinu," poznamenal Riker. "Kontrolujte přistávací rychlost." Hrana diskové sekce se objevila na obrazovce a blížila se ke spojovacímu prostoru. Pomalu se zvětšovala. "Veškeré rychlosti nulové - spojení nastane právě v tomto okamžiku."
Obě sekce perfektně dosedly, veliké uzamykací mechanismy se vysunuly ze svých krytů. První důstojník stiskl další dvě tlačítka na konzole. "Uzamknout... teď! Přistávací tým - proveďte veškerá zapojení." Otočil se ke kapitánovi: "Přistávací manévr je zakončen, pane."
V palubním interkomu se ozval hlas: "Šéf přistávacího týmu - veškeré systémy znovu zapojeny."
Picard stiskl několik tlačítek na svém panelu. "Díky za zprávu - velitelský můstek končí." Postavil se a kývl na prvního důstojníka: "Pojďte se mnou, poručíku. Máme si toho ještě mnoho co říci."
Vešli do turbovýtahu a Picard stiskl knoflík označený jako 'Vyhlídkové podlaží'. Dveře zasyčely a turbovýtah se už hnal do nově připojené diskové sekce. Riker čekal, až se kapitán rozhovoří.
"Spojení obou částí je vcelku pouhá rutina, ale zvládl jste to docela slušně." Jean-Luc ale dobře věděl, že je to velice nebezpečné, pokud řídící osoba nemá ostrý zrak a rychlé reakce. Na Akademii byl trenažér tohoto spojení opravdovým strašidlem všech studentů, kteří se celý manévr poctivě učili. Jejich znalost musela být perfektní, aby nemohli nikdy ohrozit kosmickou loď.
"Děkuji, pane," odpověděl chladně Riker. "Doufám, že jsem splnil očekávání." Byl zklamaný tím, že jako nejlepší student z trenažéru zrovna moc pochválen nebyl. A to už měl za sebou podobné manévry na obou kosmických lodích - ať to byl Yorktown nebo Hood. Podle kapitánova pohledu odhadl, že si je toho také vědom.
"Mám pro vás ještě další výborné testy," pokračoval kapitán, ale to už se turbovýtah zastavil. Dveře se otevřely a Jean-Luc ukázal mladému muži koridor, který se stáčel směrem doleva.
"Ano, pane. Věřím, že jich máte dost." Snažil se nebýt moc sarkastický, ale chtěl ukázat, že není ten, kdo se nechá vodit za nos.
Vyhlídková terasa byla velká, mírně zaoblená místnost, která dobře zapadala do celkového tvaru a vzhledu talíře. Průhledné stěny umožňovaly výhled na celý disk a do hlubin temného vesmíru, oživeného studeným světlem hvězd. Nažloutlý povrch planety Deneb IV probleskoval pod nimi v záři zdejšího slunce. Picard přešel ke stěně a zeptal se: "Kávu?"
"Děkuji, pane. Černá bude dobrá."
Picard stiskl dvakrát a ve chvíli se objevily dva kouřící šálky voňavého nápoje. Podal jeden Rikerovi a sedli si do komfortních křesel blízko výhledu.
"Tohle není vaše první kosmická loď."
Však to víš velice dobře, pomyslel si Riker. "Ne, pane. Tři roky jsem byl jako druhý důstojník na kosmické lodi Yorktown a potom jako první na kosmické lodi Hood."
"Nyní jste byl přeložen opět - na větší loď. To je proto, že chcete větši prostory, anebo proto, že nemáte rád stabilní prostředí poručíku?"
Riker se zakřenil: "Co by mohlo být stabilnější než dvacetiletá mise?"
Kapitán jeho vtip nechal bez povšimnutí. "Viděl jsem ve vašich záznamech, že kapitán De Soto má o vás to nejlepší mínění. Respektuji jeho názory, ale jedna věc mé zajímá: nenechal jste ho transportovat paprskem na povrch planety Altair III."

"Dle mého názoru, pane, bylo prostředí na této planetě tak nebezpečné, že jsem nechtěl riskovat život našeho velitele."
Riker se odmlčel a podíval se na Picarda: "Udělal bych to znovu."
"Už to chápu - hodnost kapitána pro vás zřejmě nic neznamená, poručíku!"
"Možná, že naopak, pane. Kapitán pro mne znamená tolik, že bych musel pochybovat o své vlastní odpovědnosti, kdybych to povolil. Přece nemohu nechat kapitána, aby ohrozil svou službu, svou loď a celou posádku tím, že bude riskovat na cizí planetě život."
Kapitánův hlas ztvrdl: "Nemyslíte, Rikere, že kapitán kosmické lodi sám dobře ví, kdy použit transportního paprsku? Není to trochu podivné, když si první důstojník přehodnocuje kvalitu kapitánova rozhodnutí?"
"Žádám o povolení mluvit upřímně, pane!"
"Za každou cenu - kdykoliv!"
Riker se nahnul dopředu, opřel se lokty o kolena a začal vysvětlovat: "Sám jste kdysi byl prvním důstojníkem a tak víte velice dobře, že odpovědnost za bezpečnost celé lodi, vycházející z této funkce, zahrnuje i bezpečnost kapitána. Nevidím žádný problém v tom, abych uposlechl jakéhokoliv rozkazu. Ale za žádných okolností nebudu riskovat vaši bezpečnost! Pokud nejste spokojen s mou funkcí prvního důstojníka, pane, můžete přece zrušit můj přestup a vrátit mě na Hood, než odstartuje."
"A vy sám se nechcete vrátit?"
"Ne, pane!" odpověděl bez váhání Riker.
Picard ho pečlivě pozoroval a uvažoval. V osobních záznamech je uvedeno, že je to ambiciózní důstojník. Pouhý pohled na jeho úspěchy ukazoval, že se jedná o dobrého důstojníka. Posádka ho následovala naprosto přirozeně, neměl problémy v komunikaci s lidmi, pracoval tvrdě. Navíc byl chytrý a všichni jeho velící důstojníci se vždy zmiňovali o tom, co všechno vystudoval navíc. Nejenom strategii velení kosmických lodí, ale i řízení strojovny, spojovací systémy a dokonce i různé vědní obory. Kdyby byl vědcem, mohl už mít několik doktorátů.
A jeho vzepření se, když měl kapitán vést průzkumný tým na cizí planetě.
Jean-Luc nakonec přikývl: "Jsem opravdu rád, že je to tak, poručíku. Rozhodně bych se bránil vašemu přestupu na Enterprise, pokud bych k vám měl nějaké výhrady." Odmlčel se. "Ještě jedna věc... zvláštní přání."
"Cokoliv, pane."
Kapitán si odkašlal, aby se připravil na tuto neobvyklou žádost: "Pomozte mi, prosím vás, s dětmi."
"Pane?" zatvářil se nejistě Riker. Co může mít takovýhle odborník za problémy s dětmi?
"Víte, nejsem rodinný typ. A Hvězdná flotila mi přidělila nějaké děti na palubu. Pokud můžete použít stejně tvrdého rozhodnutí jako v případě kapitána De Soto, byl bych rád, kdybyste mi pomohl v mém úsilí nestat se v jejich očích naprostým pitomcem."
"Ano, pane."
"Jsem z nich už unavený," pokračoval Picard. "Ale protože kapitán musí před těmi osůbkami mít statut určité 'geniality', zkusíte se o to postarat vy."
První důstojník se snažil potlačit úsměv, a tak stačil pouze říci: "Ano, pane."
Jean-Luc si ani nevšiml podezřelé veselosti svého důstojníka: "Nevím, co tomu říkáte vy, poručíku, ale koho mohlo napadnout dát děti k nám na loď? Pořád někam lezou. Všude je nepořádek. Jsou vyhrazeny zvláštní úseky, kam nemají přístup - a ony lezou zrovna tam! Všechny naráz se chtějí podívat na velitelský můstek..."
"Samozřejmé, že to zvládnu. Zorganizuji pro ně exkurzi s výkladem, protože vím, že děti se nejlépe učí praxí. Je to část jejich dospívání."
Picard se na něho nedůvěřivě podíval. "Má zkušenost je ta, že 'dospíváním' se u dětí omlouvá mnoho chyb. A to je to poslední, co potřebuji na palubě naší kosmické lodi." Jeho výraz přesto ale změkl: "Nedá se nic dělat, musíme s nimi nějak pohnout - a přitom se stále starat o loď."
"Ano, pane. Zvládneme to!" Picard se usmál a napřáhl ruku: "Vítejte na palubě Enterprise, poručíku Rikere!"
Vzájemně si poprvé pevně stiskli ruce. První důstojník si uvědomil, že legenda o kapitánovi nelhala - za maskou tvrdého mořského vlka se ve skutečnosti skrývá dobrosrdečný a čestný muž, plný normálních lidských citů.

Poručík vyšel z turbovýtahu na hlavní můstek a dlouze si potichu hvízdl. Bylo to opravdu prostorné místo, když to porovnával s kosmickou lodi Hood. Čisté architektonické linie společně s užitým materiálem předváděly opravdu vše, co technologie Hvězdné flotily mohla nabídnout. Po levé straně byla prakticky celá stěna jedinou obrazovkou, která ukazovala planetu pod nimi a blikající hvězdy kdesi v dálce. Kontrolní a operační panely byly hned vedle. O kousek dál kapitánské křeslo, za kterým ve tvaru půlkruhu byla oddělena další sekce. Vedle kapitána bylo křeslo prvního důstojníka, potom přišla na řadu palubní poradkyně. Bylo tam i několik míst pro návštěvníky či další palubní důstojníky. Rampy vedly k půlkruhovému oddělen.í zadní sekce a také na záď. Tam byly veškeré přístroje, počítače a další složité mechanismy, obklopené vědeckými pracovníky, inženýry a ostatními členy posádky kosmické lodi. Po pravé straně jeho křesla byly dveře do pracovny kapitána. Celá rozloha velitelského stanoviště společně s přídavnými pracovišti mu brala dech. Doufal, že pokaždé, když sem vstoupí, poskočí mu srdce radosti tak, jako se mu to stálo dnes.
Mladý klingonský poručík, který seděl ve velitelském křesle, vstal pln respektu. Pochopil podle hodnosti, že jediný neznámý důstojník může být jejich nový první důstojník. "Poručík Riker?"
"Ano, uhodl jste," souhlasil Riker a postoupil kupředu. "Vy jste..."
"Poručík Worf, pane. Mohu vám nějak pomoci?"
"Nevíte, kde je poručík Dat?"
"Plní speciální úkol, pane. Používá jeden z našich raketoplánů pro přepravu důstojnického seniora zpět na Hood."
"Senior?"

Worf se opravil: "Promiňte, pane. Je již v penzi. Byl na palubě od té doby, co jsme se znovu spojili a prováděl inspekci zdravotnického vybavení celé lodi."
Riker se začal usmívat. "Aha, vy myslíte admirála."
"Ano, pane," souhlasil Worf. "Je to opravdu pozoruhodný muž."

Dat vedl starého muže koridorem kosmické lodi s ohledem na jeho stařeckou křehkost - kůži měl svraštělou, skoro průhlednou. Zbytek admirálových vlasů měl žlutavě bílou barvu. "Kam to jdeme?" zeptal se sípavým hlasem.
"Není to daleko, pane," odpověděl Dat. "Jsme už tady - transportní paprsek vás dopraví na Hood v několika vteřinách."
Admirál se zarazil a podíval se zářivě modrýma očima na androida: "Podívej se, chlapče. Nech těch řečí o transportním paprsku a poslouchej: stal jsem se admirálem jenom proto, abych měl nárok na normální raketoplán, kdy se mi zachce."
"Ale, pane..."
"A já chci jeden přesně teď hned!"
"Pane, transportér přece..."
Admirál se tvrdošíjně zadíval Datovi do očí: "Máte nějaký zvláštní důvod k tomu, aby mé atomy létaly po celém vesmíru?"
"Ne, pane, ale při vašem stáří..." snažil se Dat diplomaticky pokračovat. "Myslel jsem, že místo čekání na raketoplán bude lépe..."
Admirál zavrčel a Dat pochopil, že se pustil do vysvětlování problému ze špatné strany. "Co máte proti mému stáří?"
Admirál byl neodbytný.
"Promiňte, pane. Nevěděl jsem, že vám to vadí..."
"Co by mi vadilo? Nic mi nevadí, když jsem ještě neumřel. Kolik myslíš, že mi je?"
V tom byl Dat neporazitelný. "Sto třicet sedm let podle záznamů Hvězdné flotily."
Admirál přimhouřil oči a chvíli zkoumal nevýraznou androidovu tvář. "Vysvětli mi, jak to, že si to tak přesně pamatuješ?"
"Pamatuji si každý fakt, se kterým se setkám, pane."
Admirál se naklonil a snažil se prostudovat androidovy uši: "Nevidím na nich žádné špičky, ale mluvíš jako bys byl Vulkánec."
"Ne, pane. Jsem android."
Admirál si odfrkl: "To je skoro stejné. Kdo tě postavil - Vulkáni?"
Dat mrkl svýma žlutýma očima. Cítil, že ztrácí půdu pod nohama, ale snažil se udržet respekt k tomuto starci. "Ne, pane." Odmlčel se a pokusil se o výklad: "Myslel jsem si, že bylo všeobecně přijato, pane, že Vulkánci jsou na výši, a jsou nám rovnou rasou."
Admirál se zarazil a zíral... Náhle to vypadalo, že si na něco vzpomněl, a tak poklepal androidovi na rameno. "Máš pravdu, chlapče. To tedy jsou." Jeho hlas ale opět zaskřípěl: "Však je to někdy hrůza."
"Pokud to říkáte, pane."
Admirál se zase rozpomněl na začátek celé diskuse: "Dobrá, jdeme na to. Zorganizuj už ten raketoplán a zapomeň na nějaký zatracený transportér! Je ti to už doufám konečně jasné?"
"Ano, pane. Samozřejmě." Dat ho uchopil za loket a vedl ho k turbovýtahu. "Tudy, prosím."
Admirál Leonard McCoy, který kdysi patřil mezi lékařskou elitu Hvězdné flotily, se usmíval. Opět zvítězil i když to bylo podstatně jednodušší, než si vymáhat návštěvu této nejnovější kosmické lodi Enterprise. Byl totiž právě v ošetřování Bethesdské hvězdné nemocnice, když se dozvěděl, že kosmická loď Hood vyrazí do vesmíru na toto setkání. Zlomil si pánev a poškodil kolenní vazivo, když šlápl na nějakou hračku svého prapravnoučete. A proč? Pospíchal, aby zachytil projekci holografických dokumentů o této nové lodi a o začátku nové historie dobývání vesmíru. Byl toho přece kdysi také součástí.
Jak se tehdy rozčiloval a zuřil, když se z nemocnice nedostal ani o den dřív. Dnešní pokrok v medicíně udělal z jeho starých lékařských zkušeností prakticky šamanské záležitosti. Nic nemohlo pomoci tomu, aby jeho staré kosti srostly dříve než za dva dny. Dokonce měl možnost veškeré oslavy sledovat na tom nejlepším holografickém přístroji, ale to mu nestačilo. Chtěl být při tom, chtěl být s ostatními. Vždyť znal a viděl všechny ty kosmické lodi, které předtím nesly jméno Enterprise. Dokonce na všech třech i sloužil dokud ho Hvězdná flotila nedosadila na místo admirála a nesvěřila mu velení nad lékařskou sekcí celé Flotily.
Šel do penze před deseti lety a pomalu si zvykal na klidný farmářský život na Zemi. Jakmile se dozvěděl o konstrukci nové Enterprise - NCC-1701-D - nečekaně se v něm znovu hvězdoplavectví probudilo. Byl si naprosto jistý, že si ji musí prohlédnout.
Tak se stalo, že 'Kostra' McCoy se dal do něčeho, co v životě nedělal. Začal politikařit: byl přece penzionovaný admirál... na staré .Enterprise byl důstojnickým seniorem... a tak začal poukazovat na své zásluhy a na jejich dluhy. Po menším boji se protlačil do kosmické lodi Hood, která letěla ke stanici Farpoint. Potom už bylo jednoduché si vynutit prohlídku celé lodi, obzvlášť pokud se jednalo o lékařské oddělení.
McCoy v ní našel zalíbení. Enterprise byla o mnoho větší než všechny ostatní, ale pouhý rozměr by si ho nezískal. Zahlédl v ní jakési odlesky originálů, které tak dobře pamatoval. Byla opravdu rychlá a efektivní, byla skutečně tím nejlepším, co Hvězdná flotila mohla stvořit. Silně na něho zapůsobil i kapitán Jean-Luc Picard s celou svou posádkou. A McCoy se začal cítit po prohlídce lodi opravdu spokojeně...
Konečně se dostali k raketoplánu. McCoy si cosi brumlal, trochu unavený dlouhou chůzí. Dat se k němu starostlivě otočil.

"Jste v pořádku, pane?"
McCoy krátce přikývl: "Samozřejmě. Chceš si něco zapamatovat?"
"S radostí, pane."
"Tohle je nová loď, chlapče, ale má staré jméno s dobrou tradicí. Pamatuj si to!"
"Určitě ano, pane."
"Musíš s ní zacházet jako s dámou a ona tě vždy dopraví bezpečně domů."

Kapitola 6

Beverly Crusherová pracovala v těch nejlepších nemocnicích hvězdných základen a na několika kosmických lodích, ale technologie, která jí nabídli na palubě Enterprise byla zcela za hranicí jejích představ. Ismail Asenzi, mladý doktor, který bude jejím asistentem, ji prováděl pyšně všemi sekcemi palubní nemocnice. Bylo vidět, že svou profesi ovládá, ale Beverly si všimla, že veškeré přístroje kontrolované počítačem pokládá za naprosto samostatné jednotky, které už další kontrolu nepotřebují.
"Každé lůžko má kompletní vybavení všech nástrojů," řekl a ukázal na několik tlačítek.
Beverly přikývla a jedno z nich, po straně lůžka, stiskla. Vysunul se kontejner s nástroji a Beverly si je začala prohlížet.
"Je to tak - jsou sterilizovány a překontrolovány palubním počítačem. Kontrolujete je ale vůbec někdy, doktore?"
"To není přece zapotřebí, doktorko. Signál na obrazovce sám ohlásí, kdyby se na nich objevilo nějaké poškození či opotřebení."
Crusherová opět stiskla knoflík a vše zajelo zpět do lůžka. Podívala se na doktora a chladným hlasem pokračovala: "Na to jsem se neptala, doktore Asenzi. Chtěla jsem vědět, zda je osobně kontrolujete."
Mladý muž byl zaražen. Věděl, že se požaduje, aby si chirurgové sami překontrolovali veškeré nástroje, i když bylo vše řízeno počítačem. Zvykl si ale na dokonalost techniky, protože ji nikdy nepřistihl při chybě. "Počítač to vždycky dělal dobře," namítl.
"Zdá se, že rychle zapomínáte na to, co jste se učil na medicíně." Pak jí hlas změkl: "Je to zodpovědnost každého chirurga, aby veškeré nástroje byly v perfektním stavu. To znamená, že pod mým vedením si je každý doktor bude kontrolovat osobně."
Asenzi provinile přikývl. "Máte pravdu, nějak jsem na to pozapomněl."
"Doufám, že se to už nestane." Beverly přešla k lesknoucí se stěně: "IPSOD pro ošetřovnu má veškeré nejnovější údaje, doufám!"
Tohle bylo něco, čím se Asenzi pyšnil. Jeho Informační počítačový systém osobních dat byl vlastně souborem dat všech, kteří jsou přítomni na palubě. Život pacienta právě závisel na přesnosti těchto záznamů a Asenzi trávil hodně času s jejich doplňováním. "Je tam úplné všechno. Pokud chcete, můžete si to zkontrolovat..."
"Děkuji." Beverly se otočila k panelu. "Počítači, ukaž mi kompletní výsledky poslední fyzické kontroly kapitána Picarda." Obrazovka blikla a začala se zaplňovat textem s informacemi, rentgenovými snímky, dentálními záznamy a seznamem všech léků, které byly kdy předepsány. "Je tam opravdu všechno a skvěle zpracované. Vidím, že vás nechám i nadále kralovat nad tím vším. Ale kdykoliv se vyskytne nějaký problém či otázka, nebojte se prosím a přijďte za mnou. Počítači, konec." Obrazovka zhasla a Beverly se otočila a podívala se s viditelným potěšením na doktora.
"Jsem opravdu nadšená, jaký zde vládne duch a na jaké úrovni je tu veškeré vybavení. Děláte vynikající práci a doufám, že v tom budete pokračovat. Chtěla bych se sejít co nejdříve s veškerým personálem."
"Hodilo by se vám to ještě dnes večer? Třeba hned po večeři?"
"To je ono, děkuji..." Zarazila se v půlce věty a hleděla za doktora, kde se právě se sykotem otevřely dveře ošetřovny. Jean-Luc Picard vešel dovnitř a zarazil se. Díval se na oba doktory a vypadal nejistě. "Promiňte, nepřerušil jsem vás náhodou?"
Beverly se podařilo vykouzlit ve tváři úsměv: "Vůbec ne, právě jsme dokončili vyhlídkovou exkurzi celou lékařskou sekcí."
"Jestli dovolíte, doktore - to setkání jsem naplánoval na 20.30. Bude to tak vyhovovat?"
"To bude perfektní, díky."
Asenzi se mírně uklonil doktorce i kapitánovi, protáhl se okolo nich a zmizel ve dveřích. Ty se za ním se sykotem zavřely. Beverly stála před kapitánem a mezi nimi se rozhostilo nepříjemné ticho.
Vypadá úžasně, pomyslel si Picard. Jako by tu nebylo žádných patnáct let, které uplynuly od jejich posledního setkání. Nikdy nemohl zapomenout na to, jak vypadala, když ji viděl poprvé. Naposledy se s ní sešel, když musel plnit svoji kapitánskou povinnost a přinášel jí domů tělo mrtvého manžela. Přešlápl a odkašlal si: "Pomyslel jsem si, že vás přijdu přivítat osobně, doktorko."
"Není už pozdě na to, abych se oficiálně nahlásila, pane? Chtěla jsem se představit formálně, až skončím prohlídku celé sekce."
Picard neodpověděl okamžitě a Beverly nechtěla porušit ticho, které mezi nimi opět zavládlo. Nakonec povzdechl a zpříma se na ni podíval: "Chtěl bych, abyste věděla, že jsem se postavil proti vašemu příchodu na Enterprise. Každopádně si myslím, že vám své důvody mohu vysvětlit."
"Myslíte si, že nemám dobrou kvalifikaci?"
"To vůbec ne! Vaše služební záznamy jsou skvělé - nejlepší v celé flotile. Vůbec nic proti vám nemám, co se týče profesionality a vašeho postavení jako šéfa lékařské sekce."
Odbojně vysunula bradu. Věděla dobře, že jí někdo bránil v umístění na Enterprise, ale až do tohoto okamžiku ji ani nenapadlo, že to byl Jean-Luc. "Takže máte proti mně něco osobního," naznačila kysele. "A to bude těžká práce, pane,

abyste osobními důvody přesvědčil Hvězdnou flotilu o nevhodnosti mé přítomnosti na této kosmické lodi."
"Pouze se zkouším vžít do vašich pocitů," odpověděl pomalu. "Sloužit u velitele, který bude neustále připomínat vaši osobní tragédii, kdy vám zahynul manžel, to není opravdu nijak snadné..." Snažil se s ní soucítit a doufal, že mu porozumí...
Beverly vybuchla vztekem a udeřila rukou do lůžka vedle sebe. "Vy mě podceňujete - pokud bych měla jakékoliv výhrady ke službě u vás, tak bych se sem přece dobrovolně nehlásila!"
Picard byl doslova ohromen: "Vy sama jste se na toto místo hlásila?" Jeho odhad byl chybný. To se mu stávalo málokdy - tentokrát se opravdu zmýlil.
"Vidím, že jsem v tomto případě správné neodhadl vaše pocity," snažil se omluvit.
"Také si myslím," odsekla Beverly.
"Okamžitě ruším své námitky proti vašemu nástupu." Jean-Luc se otočil ke dveřím: "Promiňte, už musím jít..."
Již vcházel do dveří, když se Beverly pohnula. "Kapitáne!" Zastavil se a podíval se na ni. Na okamžik nevěděla, co by měla říci, ale vzápětí pokračovala: "Chci vás ujistit, že mé pocity ohledně Jackovy smrti nemají opravdu nic společného s vámi či s mojí pozicí na této lodi. Mým úmyslem je sloužit na kosmické lodi Enterprise jako lékařka."
Picard se zamyslel a nakonec přikývl. "Děkuji vám, doktorko." Jejich vzájemný pohled nebyl nijak zvlášť přátelský, ale nepřátelství zmizelo - jako by se vypařilo snahou o vzájemné porozumění.
Beverly přešla ke svému stolu na ošetřovně a ztěžka dosedla. Vybuchnout rozhodně, nechtěla - pouze ji ani ve snu nenapadlo, že bude muset bránit své vlastní rozhodnutí. Naštěstí Jean-Luc Picard měl stále stejnou povahu jako tenkrát, před patnácti lety, kdy ho poprvé potkala na palubě Stargazeru. Byla to jeho druhá plavba - to už měla doktorát a pracovala v privátní praxi celých osm let. Tenkrát přišel Jack domů s novinkou, že se mu podařilo získat místo prvního důstojníka na Stargazeru. Obdivoval kapitána Picarda pro jeho první misi, během níž patnáct let zkoumal a propátrával hlubiny vesmíru se Stargazerem. Nebyla to žádná velká loď, ale otázkou prestiže bylo sloužit pod jeho velením.
O tři měsíce později dostala zprávu, že Jack zahynul při návštěvě neznámé planety. Měl to být docela obyčejný průzkum zalidněného světa, kde se pohybovali v převleku domorodých obyvatel. Vůbec nic nenaznačovalo nějaké nebezpečí až do chvíle, kdy na průzkumný tým domorodci náhle zaútočili. Jack zemřel v boji, kdy chránil své druhy připravující se na přesun transportním paprskem. Jeho tělo tam zůstalo, aniž bylo obyvateli zohaveno - a tak pod rouškou tmy se pro ně vypravil sám kapitán Picard. Díky jemu se Jack dostal zpět na palubu..
Bylo rozhodnuto, že poručík Jack Crusher je hrdina a jeho tělo se má vrátit na Zemi k slavnému pohřbu Hvězdnou flotilou. Beverly se dostavila k ceremonii a chovala se tak, jak se sluší na správnou vdovu národního hrdiny. Pamatovala si dobře ten větrný listopadový den, kdy nebe bylo temně modré a skoro průhledné. Hvězdná flotila opravdu připravila vše: čestnou stráž, vojenskou hudbu, přelet letadel... Pamatovala si také kapitána Picarda, .který stál blízko ní - jeho tvář byla poznamenána bolestí. Vzpomněla si na Jackovo vyprávění o tom, jak se stali přáteli za tak krátkou dobu práce vedle sebe.
Tryzna se opravdu táhla. O všechny slzy přišla už tehdy, když se dozvěděla tu smutnou novinu, kterou jí přinesl kaplan Hvězdné flotily společně s jedním Jackovým přítelem. Vše, co jí zbylo, byla hořkost, bolest a prázdnota - a samozřejmě Jackovo dítě. Čestná stráž Hvězdné flotily pomalu odstraňovala hvězdnatou vlajku z rakve a podle dávné tradice ji složitě skládala. Beverly si vzpomněla i na mladého poručíka, který jí vlajku předal a díval se na ni se závistí: vdova po hrdinovi. Pomyslela si trpce, jak ráda by ji vyměnila za obyčejnou pozemskou doktorku, která má manžela obyčejným důstojníkem.
Další den podala žádost o přijetí do lékařského týmu Hvězdné flotily. Rozhodla se, že pokud Jack Crusher už nemůže zkoumat hloubky vesmíru, ona a jeho syn budou pokračovat v jeho stopách.

Wesley Crusher pohodil své kufry v prostorné místnosti, která byla určena pro něho a jeho matku. Rozhodl se, že vyrazí na průzkum, zda nenajde někoho, kdo by mu byl blízký věkem. Ani se nemusel rozhlížet či se ptát na cestu a dal se směrem ke společenským prostorám. Pamatoval si totiž cestu dobře už z plánku kosmické lodi, který dostala jeho matka se všemi informacemi, když se přihlásila k práci na Enterprise. Bylo už pozdě na učebny a tak doufal, že najde nějakou mládež ve společenských místnostech, nebo na simulátoru.
Jeho paměť byla téměř fotografická, takže se bez problémů dostal do čtvrtého podlaží, kde u simulátoru potkal Harrisova dvojčata. Adam a Craig byli staří jako on a bylo jasné, že se brzy v některé třídě sejdou. Byli na palubě Enterprise již od samého počátku se svými rodiči a Wesley jim záviděl jejich znalosti. Naštěstí ani jeden z nich mu to nijak nedával najevo. Simulátor čekal na naprogramování: Wesley se rozhodl pro kouřící prales pod rudou oblohou. Jakmile se již v útlém věku ukázaly jeho schopnosti ke čtení, zavalila ho matka knížkami plnými klasických dobrodružství. Nejvíc ho ale zaujal Edgar Rice Burroughs, často se v myšlenkách toulal spolu s Tarzanem nebo s Johnem Carterem z Marsu.
To už ale kluci řádili na simulátoru - houpali se na liánách v teplém tropickém dešti a vzduch se plnil jejich divokými skřeky. Wesley chtěl přeskočit na druhou liánu, ale mokré dlaně se nestačily zachytit a tak padl na pralesní vegetaci. Nohy se mu podlomily a přistál v bahně. Druzí dva k němu seskakovali a všichni se divoce chechtali.
"To je tedy bašta," ocenil Wes a snažil se otřít bahno z mokrého oblečení. "Ještě jsem takhle velký simulátor neviděl."
"Chceš změnit program?" zeptal se Adam. "Stačí na to jedna minuta a je to."
"Včera jsme tu měli Mount Everest," vysvětloval Craig. "Program nám sice nedovolil zorganizovat nějakou nádhernou lavinu, ale byla to paráda, když jsme šli po stopách yetiho."
"Když se do toho zamíchá náhodný faktor, je někdy vážně těžké ho chytit." Wesley ucítil kručení v břiše a podíval se na hodinky. "Teď už nemůžu, musím vyrazit na večeři. Co kdybychom se sešli potom?"
"Jistě by to šlo," souhlasil Adam. "Taky ti můžeme ukázat ekologické podlaží. Nikomu to nevadí, když se jdeme dívat

na zvířata nebo ptáky."
To už Wesley znal. Několikrát pomáhal krmit ochočená zvířata. Ale moc ho to nebavilo, jeho srdce přitahovalo něco docela jiného: "Chtěl bych se podívat na velitelský můstek."
Craig zavrtěl hlavou: "Nemůžeš, Wesi. Tam nesmíme."
"Copak nedělají nějaké exkurze?"
"Rozhodně ne na kosmické lodi, které vládne kapitán Picard," vysvětloval Adam. "Náš táta říkal, že devadesát procent celé posádky se vůbec na to místo nedostane. Nemají tam stejně co dělat."
"Tak dobře. No... uvidíme se později. Ekologické podlaží, 20.15 - O.K.?"
Craig s Adamem přikývli. Wesley vyrazil deštěm směrem k východu, kde stiskl příslušné tlačítko. Dveře do chodby se otevřely a on se hnal k jejich kabině. Za sebou zanechával mokré a bahnité stopy.
Nedaleko procházel kdosi z posádky: zarazil se a pohlédl na špinavou podlahu. "Vidím, že zase přišlo období dešťů konstatoval a unaveně potřásl hlavou.

Riker stál před velkou obrazovkou a díval se, jak Hood pomalu opouští oběžnou dráhu. Věděl, že posádka má plno práce, zatímco on tu stoji a loučí se ve svých myšlenkách s kosmickou lodí, na které sloužil poslední tři roky. Hood byla dobrá loď Hvězdné flotily a kapitán De Soto nevynechal žádnou příležitost, aby ho mohl připravovat na funkci prvního důstojníka. Bude se mu stýskat... Zaslechl; jak se za ním otevřely dveře turbovýtahu. Otočil se a stál tváři v tvář Picardovi.
"Tak co, už jste se dost vynadíval, poručíku Rikere? Tak pojďte!" Přesunuli se ke kapitánskému křeslu. "Chtěl bych dostat Enterprise na oběžnou dráhu a potom ji rozjet na hyperprostorovou rychlost pět, abych viděl, jak běží." Kývl směrem k obrazovce: "Můžeme Hood dokonce předstihnout při letu k Zemi - až o několik parseků." Usmál se nad tím pomyšlením: "Pokud s tím budete souhlasit."
"Obávám se, že budeme muset ještě chvíli počkat," oznámil suše kapitán, "i když plně chápu vaši touhu. Už jste jim poslal můj vzkaz?"
"Ano, pane - přesně, jak jste mi to nadiktoval: Bon voyage, mon ami."
Kapitán se usmál - krátce, ale mile. "Kapitán De Soto je můj starý přítel," a postoupil k velké obrazovce. "A jaká byla odpověď, počítači?"
Obrazovka blikla a náhle se objevil oslepující záblesk. Proměnil se do podoby 'Q', stále oblečeného jako soudce. Jeho hlas zahřměl velitelským můstkem: "Mrháte zbytečně časem! Nebo si myslíte, že jsem už zmizel?"
Picard a Riker vyskočili a nevěřili svým očím. Kapitán se z překvapení zotavil ihned a Worf reagoval naprosto instinktivně. Vymrštil se ze své sedačky, fázer už měl v ruce a postavil se mezi kapitána a obrazovku. Mířil na obraz soudce.
"Chcete udělat díru do naší obrazovky, poručíku?" otázal se s klidem Picard.
Worf se podíval zahanbeně a zabrumlal jakousi omluvu. Vrátil fázer do opasku a popošel stranou, aby byl stále k dispozici.
Picard se podíval na soudce a snažil se, aby se mu nezachvěl hlas: "Pokud chcete testovat nás - Pozemšťany; musíte nám nechat volné ruce."
"Vy to jenom oddalujete!" zařval 'Q'. "Máte dvacet čtyři hodiny! Ještě nějaké zpoždění a dostanete konečný rozsudek, kapitáne." Opět se zablesklo a na obrazovce se objevil klidný obrys planety Deneb IV.
Riker se podíval na Picarda a udiveně kroutil hlavou: "Co to je - konečný rozsudek?"
"Vypadá to, že 'Q' má smysl pro dramatické výstupy. A pokud se mám vyjádřit k vám... Worfe."
"Promiňte, pane."
"Vaše reakce byla blesková, poručíku," komentoval Riker se stopou obdivu. Ohodnotil rychlost Klingonovy akce, zákrok byl opravdu rychlý.
"Ale naprosto zbytečná," podotkl kapitán. "Příště se pokusím zvládnout to lépe, pane."
"Samozřejmě - budete muset. Máme ještě před sebou dlouhou cestu." Picard kývl a usmál se, aby ubral na ostrosti svých slov. Worf se vrátil zpátky do svého řídícího křesla.
Riker ukázal na obrazovku: "A co budeme dělat, pane? Pokud monitorují každý náš pohyb, každé slovo..."
"Budeme dělat přesně to, co jsme vždy dělali, když jsme ještě nevěděli, že nějací 'Q' vůbec existují. Pokud budeme odsouzeni, tak to bude alespoň za to, co ve vesmíru doopravdy jsme."

Zpožděný přílet na Farpoint a následný manévr při spojování s diskovou sekcí zaměstnal Picarda natolik, že neměl čas navštívit Gropplera Zorna. Dostal se k tomu až další den, kdy mu už Riker vyprávěl o svých podezřelých příhodách na stanici. Picard ho potom poslal zpět do služby na velitelský můstek, kde se první důstojník usadil v křesle. Náhle se objevil podivně vypadající důstojník, kterého už jednou viděl.
"Poručík Dat se hlásí do služby, pane."
Riker se na něho podíval zblízka: byl středně vysoký a hubený. Černé vlasy měl ulízané z čela dozadu a žluté oči svítily v jeho zlatavém obličeji. "Bylo mi řečeno, že doprovázíte admirála McCoye na kosmickou loď Hood, pane Date. Od té doby už uplynulo dost času a dokonce i loď už je dávno pryč."
"Omlouvám se, pane. Admirál mě doslova unesl na palubu a držel mě tam, až jsme se málem dostali z dosahu transportního raketoplánu. Pořád mi chtěl nabídnout jakýsi peprmintový julepl ale nemohl najít žádnou čerstvou mátu." Náhle se zarazil a vypadal zmateně: "Mám dotaz... co to je peprmintový julep?"
"To je alkoholický nápoj, poručíku," vysvětlil mu Riker. "Je pozemského původu a má souvislost s jihem Spojených států a samozřejmě i s admirálem."

"Aha." Dat si automaticky informaci vložil do paměti. "Ale já přece vůbec nepiju."
Riker se nadechl a cítil, jak se v něm cosi hromadí. Pak řekl: "Vaše osobní údaje jsou tajné - může je prohlížet pouze kapitán, pane Date. Ale myslel jsem si, že jste mimozemského původu."
"Mohlo by se to tak říci. Jsem android, který byl stvořen a naprogramován jinou civilizací. Záleží to vše na správném úhlu pohledu - že je to tak, pane?"
"Pane Date..." začal Riker.
"Můžete mi říkat pouze Date, pane," přerušil ho android. "Každý to tak dělá. Mohl bych provést kontrolu lodních systémů, pane? Kapitán má rád, když to dělám ve dvanáctihodinovém cyklu."
"To je dobře, pane.."
"Date."
"Přesně tak," odsouhlasil unaveně Riker. Mít druhého důstojníka jako počítač, to je tedy terno! Vůbec se mu to nelíbilo. Logické automaty toho sice hodně zastaly, ale věděly pouze to, co se do nich naprogramovalo. Nemohly nijak reagovat na situace, pro ně nové. Pozoroval androida, který už kontroloval svůj panel. Co si o tom Picard vlastně myslí?
Riker se převaloval na lůžku ve své kabině. Počítač ho vzbudil přesně v tu hodinu, o kterou si zažádal. Zazíval, protáhl se a sedl si. Už se mu o ní opět zdálo - častokrát se kvůli tomu probouzel. Věděl, že je to jenom sen a chtěl se ho zbavit. Jakmile ale znovu usnul, tak její krásná tvář se mu zase zjevila a smála se na něho. Opustil ji, když se dal přeložit z kosmické lodi Yorktown, aniž se s ní rozloučil. Prchal vlastně před její krásou a také před pocity, které v něm vzbuzovala. Byl ambiciózní a chtěl rychle postupovat kupředu - nejen v hodnostech, ale i v lodích. Jeho logika mu říkala, že bude postupovat rychleji, pokud bude sám. Když ho začala jmenovat 'imzadi', pochopil, že musí pryč. A to rychle! Nebyl si jistý, co to slovo znamená, ale všeobecně se vědělo, že se jedná o starý závazek. Sám na sebe měl zlost, když odcházel, ale nakonec si to omluvil tím, že je to jeho osobní slabost. Stále ale nemohl dobře spát, když se jeho myšlenky bouřily a přinášely mu zpět její usmívající se tvář.
Jídelní box doručil snídani: šunku, vajíčka a toast potřený máslem. K tomu šálek kávy. Byl právě v polovině jídla, když zazářil panel na zdi a ozval se hlas počítače: "Poručíku Rikere, dostavte se prosím do kapitánovy pracovny. Potvrďte příjem."
První důstojník se smutně podíval na jídlo: "Potvrzuji," ohlásil se. "Chce mě kapitán ihned, anebo je možné desetiminutové zpoždění?"
Dostal do sebe další hlt kávy a stačil ještě skočit do sprchy, když se hlas počítače ozval opět: "Deset minut je akceptováno, poručíku." Rikerovy díky zanikly v šumu horké sprchy.
Jean-Luc na něho čekal a nabídl mu ještě jeden šálek kávy. Riker se usadil do křesla proti němu. "Už je to jedenáct hodin, pane, co 'Q'..."
"Vím to velice dobře, poručíku. Zatím se nic zvláštního neudálo, ale nemohu zapomenout na jeho předpověď, že budeme podrobeni jakémusi kritickému testu."
"Na Farpointu?"
"Právě o tom se zmiňoval." Picard se nahnul dopředu a zapnul monitor. "Prošel jsem už úplně všechny zprávy o tom, co zatím víme o Bandech, o planetě a o stanici. Vaše postřehy byly též velice zajímavé například ten jejich zdroj geotermální energie."
"Ano, pane. Planeta v sobě opravdu má vnitřní geotermální energii, ale to je vše, co jim může nabídnout. A nic jiného."
"A vy jste přesvědčen o tom, že to jim stačilo k tomu, aby mohli zkonstruovat tuto stanici podle standardu Hvězdné flotily?"
Riker přikývl a zadíval se do svých poznámek. "Můžeme předpokládat, že začali měnit svou přebývající energii. pro konstrukční materiály, které použili. Než jste se objevili, kapitán De Soto provedl průzkum z lodi Hood a vše, co bylo nalezeno, máme tady v záznamech. Detektor Enterprise taky potvrdil, že použité materiály se v tomto světě vůbec nevyskytují." Podíval se na kapitána a všiml si, jak pozorně naslouchá. Jeho tmavé oči se ani nepohnuly, jeho soustředění k danému problému nepolevilo. "Otázka je, s kým obchodují či mění? Náš první kontaktní tým už tenkrát zjistil, že Bandové nejsou vůbec vyspělí, co se týče vesmírných letů..."
"A nejsou stále."
"Ano, pane. Ale jsem si jist, že také víte, že kontaktní tým byl ubezpečen, že je první výpravou z mezihvězdných prostor, se kterou se Bandové setkali. Jak mohou tedy s někým obchodovat, pokud tu náš tým byl první? A kdo by to vlastně mohl být?"
"Okamžitě mě napadají třeba Ferengové."
"Deneb IV je ale přece dost daleko od jejich teritoria," namítal Riker pochybovačně.
Picard se krátce usmál a pokýval hlavou. "Poručíku, sledoval jsem Ferengy a jejich akce posledních dvacet pět let a musím vás ujistit,. že pokud někde vidí pěkný zisk, proletí přes celou Galaxii i dvojnásobnou vzdálenost, než je tato."
Riker musel uznat, že kapitán má pravdu. Ferengové byli opravdu velice záhadná rasa, která se vlastně ještě neobjevila Pozemšťanům tváří v tvář. Většinou nechávali své kontrakty jako pozvánky do míst, kam lidé teprve nyní pronikají. Jejich existence byla předpovězena už před padesáti čtyřmi lety v té části Galaxie, kterou Hvězdná flotila začala prozkoumávat. Od té doby se Aliance Ferengů snažila posunovat své hranice co nejdále - z toho vyplývalo, že konflikt Federace s nimi na sebe jistě nenechá dlouho čekat.
Celá Aliance, pokud o ní bylo něco známo, byla jakási unie planet, kterým právě vládli Ferengové. Některé informace z různých zdrojů mluvily ale i o tom, že ne všechny porobené národy jsou s jejich vládou spokojené. Některé z nich měly pouze tu smůlu, že byly moc blízko. Jiné zase neměly tak silnou armádu, aby se mohly ze svazku vytrhnout. Další s nimi měly tak silné politické či ekonomické svazky, že nemohly být samostatné. A většinou to byla ekonomika, ve které hráli

klíčovou roli právě Ferengové.
V mnoha aspektech byli Ferengové něco podobného jako loupeživí rytíři v historii Země. Rozhodně by se jim nelíbilo, kdyby byli označeni za lakomce. Jejich vášní bylo maximální zvyšování zisku. Všechno dělali na základě kontraktu a z něho vypočítaného výdělku. Byli známi jako tvrdí a velice nebezpeční obchodní partneři, ale zase se o nich vědělo, že kontrakt dovedou do zdárného konce, až do toho nejmenšího detailu. Na oplátku požadovali i oni dodržení kontraktu do posledního písmene. Šířily se dokonce i jakési chmurné pověsti o smutných osudech těch, kteří ze svých závazků chtěli šikovně vyklouznout, nebo Ferengy nějak podvést.
Jako rasa byli Ferengové popisováni jako malí a hubení, velice podobní lidem. Měli hnědou kůži, velice silnou vzhledem ke stavbě jejich těla. Byli naprosto holohlaví a jejich uši nepřirozeně odstávaly. Nikdo ani neviděl žádnou jejich ženu a podle toho se dalo usoudit, jak asi málo - nebo jak moc - si Ferengové své ženy považují.
"Ferengové mohli kontaktovat Bandy, aniž by se to Hvězdná flotila dozvěděla. Jako dodatek ke kontraktu mohla být i podmínka, že to bude před námi utajeno," souhlasil první důstojník.
"Nebo," usmál se Picard, "jako ty vámi popisované příběhy, kdy jste uváděl, že to byly skoro kouzelné úkazy, kterými nás chtějí uspokojit."
"To všechno se opravdu stalo, pane. Pokud bych to byl pouze já, který to viděl, dalo by se o tom pochybovat, ale mám na to minimálně alespoň jednoho svědka. Nechci tvrdit, že Bandové by mohli být praktičtí kouzelníci, ovšem chtěl bych upozornit na to, že to tak vypadá."
Jean-Luc vstal a pokračoval: "Však na to časem přijdeme. Zatím nic z toho nevypadá tak, že by nás to přímo ohrožovalo. Kdyby nás každá cizí životní forma chtěla takhle uspokojit, to by byl život... Jste připraven k přenosu? Už se těším, až uvidím toho Gropplera Zorna." Vyšel ze dveří a počkal na Rikera.
"Stále mám pocit, že je za tím něco jiného než touha nás jenom uspokojit, pane." Riker se zarazil a dal přednost Picardovi, aby vešel první na velitelský můstek.
"Nějaký podobný trik, jako na nás zkouší 'Q' - co tomu říkáte?"
Vešli na můstek. Riker byl zaujat hovorem s kapitánem, a tak si nevšiml zvuku otevíraných dveří turbovýtahu. "Setkal jste se s 'Q' tváří v tvář, pane. Nemohl by on něco takového zaranžovat?"
"Stanice Farpoint je velice skutečná, Rikere. Začínám se přiklánět k tomu, že co jsme zatím od 'Q' viděli, je extrémně silná iluze." Jean-Luc se zarazil a na někoho kýval. "Zavolal jsem naši palubní poradkyni, aby se tu s námi sešla."
Kapitán náhle ustoupil a srdce prvního důstojníka se zastavilo.
Byla tak krásná, jako ta v jeho snech - splývavé černé vlasy, hluboké černé oči, okouzlující úsměv. Její drobná, ale dokonalá postava v porovnání s ním z něho dělala málem nemotorného obra.
Picard sice neustále cosi povídal, ale Rikerovi se podařilo nasadit pouze neutrální výraz. Teprve po chvíli začal vnímat slova.
"... zde je poručík Riker a toto naše palubní poradkyně Deanna Troi."
Podala mu formálně ruku a vůbec nebyla překvapená, že ho vidí. Samozřejmě, uvědomil si Riker, znala ho jistě jako nového člena posádky z osobních záznamů. To přece byla její práce. Bylo to snad proto, že sny o ní byly tak živé? Možná, že její blízkost mohla mít na to vliv.
Betazoidi měli silné telepatické schopnosti, které se však u Troi naplno neprojevily, protože byla z poloviny Pozemšťanka. Často ale mohla cítit emoce a citové stavy jiných lidí, dokonce i mimozemšťanů. Každopádně, kdokoliv jí byl emocionálně blízký, mohl přijímat její myšlenky vcelku snadno.
Potřásl si s ní rukou jako ve snu a její hlas tiše šeptal: "Pamatuješ se, co jsem tě naučila, imzadi? Jsi stále schopen cítit mé myšlenky?" Co říkala nahlas, znělo ale jinak: "Je mi potěšením, poručíku:"
"Já, ach... nápodobně...," vykoktal.
Kapitán se na ně zadíval a přímo intuitivně vytušil, že se mezi nimi něco děje. "Vy dva už jste se někdy někde potkali?"
"My... ano, pane," přiznal nervózně Riker a bylo patrné, že tento rozhovor mu není zcela po chuti.
Tak, pomyslel si Picard. Hned si toho všiml, i když žádný kapitán nijak neomezuje blízké vztahy mezi důstojníky. Riker mu ale připadal trochu vyvedený z míry, a tak se ho snažil povzbudit: "To je opravdu výborné - mám dojem, že je správné, když moji nejdůležitější důstojníci vzájemně znají své schopnosti."
"To známe, pane," odpověděla tiše Troi. První důstojník nenápadně přešlápl.
"Tak co, půjdeme?" kapitán pokynul směrem k turbovýtahu.
Troi se usmála na prvního důstojníka a její hlas se mu opět objevil v myšlenkách: "Nikdy jsem ti neřekla sbohem, imzadi."

Kapitola 7

Vítr honil prach otevřenými prostorami starého města, když se Zornův asistent ukláněl trojici vyslanců z Enterprise. Okna se chvěla silným větrem a žlutohnědý prach pronikal i těmi nejmenšími skulinami.
I když tento neustálý prach ve vzduchu byl částí celého zdejšího života, znechucovalo to Zorna a rozčilovalo. Nažloutlý, jemný koberec přes celé město na něho působil depresivně. Byl připraven uvítat své návštěvníky v co nejúslužnějším duchu, ale jakmile uviděl tu ženu s ostatními, strnul. Informace, které měl o všech planetách a rasách Federace, mluvily jasně o telepatických talentech Betazoidů. Sloužila jim tedy jako past, která ho měla chytit?
Jeho pozdravy byly sice formální, ale trochu podivné. Riker si toho všiml hned a nestačil se divit, že se Zorn ani nepokusil podat jim ruku. Pohlédl na Picarda, který si vůbec nevšiml této zvláštnosti. Zorn jim nabídl kávu, džusy a něco k zakousnuti - vše ale bylo s úctou a díky odmítnuto.
Posadil se tedy za svůj stůl a sevřel dlouhé, šedivé prsty. Vypadal napjatě a nespouštěl oči z Troi. "Ano,

jak vám mohu pomoci, kapitáne?"
"Stanice je už tedy kompletní a vy jste ji oficiálně nabídl k použití Hvězdné flotile. Dostal jsem příkaz, abych provedl podrobnou formální inspekci před konečným doporučením k přijetí této nabídky."
"Proti tomu vůbec nic nemám," hájil se Zorn a vyslal další nervózní pohled k Troi. "Jsem ale zmaten tím, že jste si na tato setkání přivedli sebou Betazoida. Pokud přítomnost této ženy zde slouží k tomu, aby zkoumala mé myšlenky, pane..."
Troi se nahnula kupředu a usmívala se: "Vycítím pouze silné emoce, Gropplere. Jsem jenom poloviční Betazoid - můj otec byl důstojníkem Hvězdné flotily."
"Nic neskrývám, samozřejmě. Celá stanice je vám otevřeně k dispozici, kapitáne."
"Mně a také mým důstojníkům," upřesnil Picard. Zorn přikývl a doprovodil své gesto nervózním pousmáním. "Ano, samozřejmě. Vám všem."
"Dobře," zareagoval Jean-Luc. "Jsme uchváceni vaší konstrukční technikou a stylem, jakým je vybudována tato stanice. Protože se vám to podařilo v tak krátkém čase, musíte mít skutečně schopné inženýry. Hvězdná flotila by měla opravdový zájem vybudovat podobné stanice i v jiných koutech vesmíru."
"Kapitáne, nemáme zájem o budování dalších stanic."
Troi poslouchala konverzaci velice pozorně - studovala Zornův obličej a pohyby jeho těla. Její smysly jí říkaly, že Groppler je velice nervózní. Někde, úplně na kraji své mysli, si začala uvědomovat ale něco jiného... něco, co ji lekalo a bylo bolestivé.
"Možná by Hvězdná flotila mohla použít alespoň materiály, které byste jí mohli prodat," pokračoval Picard.
"Ty jsou ale docela obyčejné, kapitáne. Jsou k sehnání i na jiných planetách."
Podivný pocit jako by zalézal hlouběji do jejího vědomí. Tupá bolest, nekonečná samota, bezútěšnost - velice matně slyšela prvního důstojníka, který právě přerušil kapitána. Vší silou se donutila k tomu, aby sledovala konverzaci.
"Jestli mohu, kapitáne..." Jean-Luc přikývl a Riker se obrátil k Zornovi. "A co takhle výměnný obchod - některé věci určitě potřebujete. Klidně vám vše poskytneme výměnou za vaše architekty a inženýry, kteří tak mohou vystavit na odiv vaši skvělou techniku. Hvězdná flotila je ochotná je ubytovat a za jejich službu jim i dobře zaplatit..."
"Platba není to nejdůležitější, poručíku. Bandové si nepřejí opustit svůj domov a pokud se Hvězdná flotila nedokáže vyrovnat s touto naší malou slabostí, potom budeme nuceni, sice neradi, hledat spojení s někým jiným, jako jsou třeba Ferengové, nebo..."
Troi jemně zaúpěla, neschopná čelit vlnám bolesti a zoufalství. Picard se k ní prudce otočil: "Poručíku, co se děje?"
Palubní poradkyně se otřásla a snažila se uklidnit. "Chcete, abych to popsala zde, pane?"
"Ano!" odsekl kapitán a přitom sledoval Zorna. "Žádná tajemství mezi námi nebudou, když jsme tu všichni přátelé. Souhlasíte, Gropplere?"
Zorn byl napjatý ještě více, prsty svíral tak, že byly úplně bílé. "Vůbec nemáme před vámi co skrývat."
Troi opět zaúpěla, jak se na ni převalila další vlna emocí. "Bolest... bolest, osamělost... hrozná osamělost, zoufalství..."
Potřásla hlavou: "Vůbec necítím Gropplera, pane, ani nikoho z jeho lidí. Jsem si naprosto jistá... je to ale něco velice blízko nás."
"Zorne, kde je zdroj těchto pocitů? Nevíte o tom náhodou něco?" naléhal Picard.
Groppler prudce vyskočil: "Ne! Absolutně ne! A navíc na tom nevidím nic, co by bylo produktivní a co by nám mohlo pomoci!"
Kapitán se postavil, aby se mu díval zpříma do očí: "Tak to je? Nic k tomu nemáte?"
"Co od nás chcete? Vybudovali jsme stanici Farpoint přesně tak, jak jste si přáli. Všechno je luxusní podle pozemského standardu - máte tu všechno, o čem jste snili - snažili jsme se vám tím udělat jenom radost! Co víc od nás ještě můžete chtít?"
"Pouhé fráze," řekl Picard chladně. "Vyhnul jste se každé jednoduché otázce. Zakončíme tedy naše sezení a popřemýšlíme o našich dalších možnostech." Gestem zdvihl Troi a Rikera a vešli do dveří.
"Kapitáne! Ferengové by byli opravdu velmi zaujati touto novou stanicí!"
Jean-Luc se podíval zpět na Zorna a zasyčel: "Tak dobře, doufám, že jim zachutnáte přesně tak, jako jejich bývalí společníci."
Ani za sebou nemusel zabouchnout dveře, protože tato zakončení bylo opravdu dramatické. Ferengové takoví opravdu byli, rozhodně se jim nedalo věřit. Ne, že by opravdu konzumovali své spojence - třebaže i to by bylo možné - ale vysáli z cizích ras úplně všechno. Další alternativou byla pouze vzájemná spolupráce s Hvězdnou flotilou, či provozování stanice svými silami a vírou v to, že se nějaká obchodní či osobní loď u nich náhodou zastaví.
Zorn se zhroutil na desku svého stolu. Bandové tolik doufali v úspěch této stanice... Jejich rod vymíral a nebyli schopni tomu zabránit. Žili pouze v luxusních obydlích, která si vybudovali, a přestali doufat v přežití. Náhle se tu objevil kontaktní tým Hvězdné flotily a tak jejich naděje zase ožily. Sám Zorn pochopil, že celá civilizace Bandů nepřežije bez jejich pomoci. Proto bylo jeho cílem, aby nová stanice Farpoint sloužila Hvězdné flotile.
Picard vztekle rázoval po odchodu z kanceláře, zatímco Riker a Troi se snažili udržet s ním krok. Náhle se zastavil - první vlna vzteku zmizela - a otočil se k Troi: "Zorn se vyhnul úplně všem otázkám. Cítila jste z něho něco specifického?"
"Nervózní napětí, frustraci. Ne ale hněv - ten, mám dojem, předstíral, aby uspíšil vaše rozhodnutí. Ale ještě něco jiného."
"A co?"
"Byl velice rozčílen, když jsem ucítila tu hlubokou samotu a bolest někde okolo." Troi se podívala přímo na kapitána: "Věřím tomu, že lhal, když tvrdil, že neví, kde a co je toho zdroj."

Picard se podíval ke dveřím, když mu melodický tón ohlásil návštěvu. "Vstupte," zavolal a zároveň vypnul monitor, na kterém si znovu prohlížel vše, co se dozvěděli o Bandech na planetě Deneb IV. Vstoupil první důstojník a kapitán ukázal na křeslo: "Poručíku Rikere, posaďte se."
"Chtěl jste mě vidět, pane?"
"Ano - jak jsem naznačil u Zorna, chci udělat úplnou inspekci stanice Farpoint. Myslím tím ale úplnou - a vy povedete celý tým."
"Úplnou inspekci? Myslíte odshora až dolu, pane? Zkontrolovat všechny nýty, švy a všechno ostatní?"
"Rozuměl jste mi dobře. Dokonce chci, abyste spočítal i pavučiny - pokud tam nějaké najdete."
"Ano, pane," a první důstojník nasadil svůj rychlý a vemlouvavý úsměv. "Budeme se snažit podchytit i počet much, pokud v nich některé budou."
"Kdo ví? Možná, že i to by byla nějaká stopa."
Riker si přisunul křeslo blíž ke stolu a naklonil se ke kapitánovi. "Myslíte si, že Zorn to myslel vážně s tou nabídkou stanice pro Ferengy? Ekonomicky by to ale mělo smysl. Možná, že Ferengové jim dali lepší nabídku než Hvězdná flotila. Navíc by se jim to hodilo, aby tu měli stanici tak daleko od jejich světa."
Picard zavrtěl hlavu. "Hvězdná flotila žádnou nabídku pro Bandy neudělala. Sami postavili Farpoint jenom proto, že to chtěli udělat. Na druhé straně je klidně možné, že doufali v nějakou finanční podporu či nabídku Hvězdné flotily, když použili takovou výhrůžku."
"Pokud by opravdu chtěli dát stanici k používání Alianci, tak by z toho mohl vzniknout problém pro Hvězdnou flotilu v tomto sektoru. Řekl jste, že tato část vesmíru je pro Ferengy velice daleko, ale přesto se nedá určit, zda Zorn pouze blufoval."
Rozhostilo se mezi nimi ticho, když oba uvažovali, jestli opravdu Ferengové s tím mají něco společného. Faktem je, že už několikrát jejich obchodní kontrakty vstoupily do teritoria, které patřilo Federaci planet. Hned za nimi nastupovaly diplomatické vztahy a tak Federace častokrát objevila, že celý její systém se v některých místech přímo dotýká Aliance. A každá z planet, která se takto ztratila, už nebyla schopna vrátit se zpět pod ochranná křídla Federace.
"Nezapomeňte si vzít do svého týmu také našeho androida, poručíku. Jeho analytické schopnosti,"
"... jsou stejné jako schopnosti našeho počítače. Vezmeme si sebou trikodéry, pane. Informace, které budeme získávat, mohou být zajisté adekvátně analyzovány palubním počítačem."
"Už to chápu," přikývl kapitán a zadíval se na prvního důstojníka. Dosud ho nenapadlo, že se Rikerovi nebude líbit pracovat s jedním z nejschopnějších důstojníků Hvězdné flotily. Samozřejmě, pokud si bude Riker myslet, že Dat není důstojník, ale pouhý stroj, tak nebude chtít využít jeho kvality. "Jistě víte, že androidovy osobní lékařsko-technické záznamy jsou tajné. Může je sdělit jenom mně." Riker přikývl: "V každém případě, jsou jeho další služby k dispozici všem důstojníkům. Doufám, že si je někdy prostudujete."
"Ano, pane," odpověděl chladně Riker.
"Také bych chtěl navrhnout, abyste se pokusil s ním seznámit."
"Jako s osobou, pane?"
Picard přešel bez poznámky skrytý sarkasmus. "Jako s důstojníkem, který je členem stejné posádky jako vy, poručíku Rikere. Mám dojem, že vám nedělá žádné potíže akceptovat Klingony, Vulkánce nebo jiné cizince ve službách Hvězdné flotily. Je to tak?"
"Ano, pane."
"Možná přijdete na to, že Dat se chová trochu jinak než ti ostatní, pro které jsme stále cizinci. Dat má na to jiný názor a určitě z toho něco vytěžíte, když tuto možnost prozkoumáte."
"Ano, pane - mohu odejít?" První důstojník se podíval stranou a bylo vidět, že je na rozpacích. Opravdu se styděl po této promluvě do duše. "Máme před sebou hodně práce," dodal jakoby na omluvu.
Kapitán přikývl a otočil se zpět ke svému monitoru. Riker se zvedl a potichu zmizel, Picard se za ním díval, dokud se dveře nezavřely. Pokud je alespoň trochu psycholog, Picard si byl jist, že pro Rikera bude seznámení s androidem užitečné.
Riker strávil se záznamy androida pouhou instrukční půlhodinu. Bylo tam uvedeno obrovské množství oborů, ve kterých byl Dat kvalifikován jako expert. Vlastnil dva doktoráty Hvězdné flotily a byl mu dán hodnostní postup na regulérní základnu. Sloužil na třech kosmických lodích, než přišel na Enterprise jako druhý důstojník. Pokud by to byl záznam někoho jiného, tak by jej Riker odložil s tím, že se jedná o extrémně úspěšného a nadaného důstojníka. Vědomost, že Dat je android, stále tyto zásluhy v jeho očích snižovala. Bylo jasné, že kapitán v něm - či v "tom" - vidí víc, než mohly záznamy sdělit. Však on se na to také podívá a bude se snažit, aby se tomu chlapíkovi - nebo stroji - postavil tváří v tvář. Potom snad už vypátrá, jak to s ním - nebo snad s tím - opravdu vypadá.
První důstojník se zeptal, kde se nachází Dat, a počítač mu sdělil, že je na simulátoru. Vyjel tam tedy turbovýtahem a když vystupoval, všiml si černovlasé ženy v uniformě, která právě prošla.
"Promiňte, podporučíku..."
Mladá žena se otočila a okamžitě se k němu vrátila, když si všimla třech malých zlatých disků, které označovaly jeho hodnost. "Pane?"
"Můžete mi pomoci najít androida? Měl by tu být někde v tomto podlaží."
"Ano, pane. Tudy prosím." Ukázala směrem k černé ploše stěny koridoru, o které první důstojník dobře věděl, že je terminálem počítače. "Jste tu asi nový na těchto typech kosmických lodí, pane."
"Tak trochu," přiznal Riker.
"Položila ruku na černou plochu: "Řekněte mi, kde je poručík Dat."
Na dotek její ruky a klíčová slova 'řekněte mi' se plocha rozsvítila. Stálo tam napsáno: Area 4-J. Melodický hlas oznámil:

"Poručík Dat... nyní na simulátoru
Area 4-J." Potom se objevil plán zmíněného úseku lodi s nejkratší cestou z tohoto místa až k označenému simulátoru.
Usmála se mile a ukázala na plánek: "Jak vidíte, pane, je to tímhle směrem. Následujte pouze signály, které se vám budou objevovat."
"Děkuji, podporučíku."
Vyrazil udaným směrem a mladá žena ho sledovala zamyšleným pohledem. "Bylo mi potěšením, pane," odpověděla měkce a plná naděje se usmála.
Jak se první důstojník pohyboval koridorem, černé plochy dalších terminálů se rozsvěcovaly a ukazovaly mu další cestu. "Na příští křižovatce odbočíte doprava," oznámil počítač.
Automaticky odpověděl: "Děkuji."
"Bylo mi potěšením, poručíku Rikere," odpověděl melodicky počítač.
První důstojník se zamyslel a začal uvažovat o tom, že technika na této kosmické lodi je opravdu oduševnělejší, než si chtěl připustit. Bylo to dokonce i něco víc, než si dovedl představit. Pokud tedy vše, co perfektně sloužilo celé posádce a lodi, bylo na takové výši - co potom ten Dat?
Pokračoval dál, až se dostal k průchodu. Zarazil se, ale to už slyšel hlas: "Můžete vejít, poručíku." Bylo vidět, že ho počítač stále sleduje.
Riker se znechuceně otočil a odsekl: "Však už jdu!" Panel se otevřel a on vešel do krásné zahrady. Bohatá vegetace stromů a keřů, zelené trávníky a všude plno květů. Malý potůček bublal nedaleko a vypadalo to, že tato idyla se táhne celé míle až k horizontu. Obláčky jako vymalované pluly na modrém nebi nad hlavou. Slyšel zpěv ptáků ve stromech a musel se usmát, když se těsně okolo přehnal malý kolibřík. Simulátor pro něho nebyla žádná novinka, ale něco takového opravdu ještě neviděl. Kdyby nevěděl, kde je, věřil by tomu, že je na Zemi. Vždyť je to ale přece jenom další dokonalý stroj, upozorňovalo ho jeho racionální myšlení.
I přes štěbetání ptáků a další mírumilovné zvuky zaslechl jakési hvízdání. Dokonce si uvědomil, že by to měla být nějaká melodie - v neumělém podání. Bylo to něco velice starého, co ho kdosi učil, když byl ještě dítě. Záhy zjistil, že melodie jde zepředu, někde po jeho pravici. Vyrazil tedy za ní.Zastavil se na vrcholu malého kopce a díval se do kraje. Zdálo se mu, že pískání jde odkudsi z druhého břehu potůčku, ale stromy a keře mu zakrývaly výhled. "Haló!" zavolal, ale pískání pokračovalo.
V potoce bylo několik placatých kamenů, které už na první pohled povzbuzovaly k překonání vody. Riker je okamžitě využil: přeskakoval z kamene na kámen, když se mu náhle jeden pod nohou zvrtl. Jen tak tak se zarazil a chvíli musel balancovat, aby nespadl do vody. Nakonec se bez nehody dostal na druhý břeh. Takhle dokonalou holografickou projekci by ani nevymyslel - a s tím vyviklaným kamenem, to tedy bylo perfektní. Bylo vidět, že programátoři si dali záležet na tom, aby se pamatovalo i v detailech na nedokonalosti, které se mohou v opravdové přírodě vyskytnout.
Opět se zorientoval podle melodie a pokračoval skrz husté křoví směrem do lesa. Na pasece zahlédl plno fialek, petrklíčů a dalších jarních květin. Aha, je to naprogramováno na jaro, pomyslel si mimoděk.
Melodie se linula mezi stromy a první důstojník se díval rovnou před sebe. Tam, kde se rozdvojoval kmen jednoho stromu, seděl Dat a s našpulenými rty se marně snažil zahvízdat několik posledních tónů. Bylo vidět, že hvízdání není tím nejjednodušším sportem pro stroje. Riker rychle zahvízdal zakončení celé písničky a android se nechápavě podíval okolo. Vtom si ho všiml a tak rychle seskočil k němu dolů.
"To je úžasné, jak to Pozemšťané umí," řekl s obdivem. "Potřebuji rozhodně více cvičit. Je tu něco, co byste ode mne potřeboval, pane?"
"Máme tady nějaké záhady - tam dole na planetě. Kapitán Picard by je chtěl rozluštit."
"Ano, zprávy ohledně Bandů a konstrukce stanice jsou naprosto neúplné."
"Proto doporučil, abych vás přibral do našeho průzkumného týmu."
"Udělám, co je v mých silách, pane."
První důstojník se podíval na androida, který pohled opětoval a trpělivě čekal na pokračováni. Riker po chvíli dodal: "Kapitán také doporučil, abych se podíval na vaše záznamy."
"Ano, pane. To je velice moudré. Ještě mě moc neznáte, ale rozhodně si budete přát vědět vše o mých možnostech a znalostech."
První důstojník se necítil dobře - jak to, že tento člověk - vlastně stroj - ho dokáže takhle vyvést z rovnováhy? Dat mluvil jemně a velice uctivě. Nesnažil se ani být drzý, ani vlezlý - pouze jednoduše konstatoval fakta. Ve tváři se mu sice objevovaly různé výrazy, ale pravděpodobně se vždy držely v určitých mezích.
"Záznamy uvádějí, že jste byl nalezen na planetě, která přežila totální biologickou katastrofu, jež zničila veškerý život."
"To je pravda, pane."
"Ta planeta byla kolonizovaná Zemí."
"Ano, pane."
"Ale vy jste mi řekl, že jste byl sestaven jakousi cizí rasou."
"To je také pravda, pane," odpověděl Dat bez váhání. "Stalo se to na planetě Kiron III., kde kolonie Pozemšťanů čelila náhlému vyhynutí. Nevěděli o tom, že cizí rasa vyspělých strojů žije také na této planetě. Stroje tehdy pochopily, že Pozemšťané vyhynou a tak sestrojily mne. Chtěly tak konzervovat to nejdůležitější, co se jim na lidské rase nejvíc zamlouvalo její obrovské znalosti. Protože to byly pouhé stroje, rozhodně dávaly přednost technickým informacím, které považovaly za to nejkvalitnější, co může existovat. Vypadá to, že jsem byl sestrojen a naprogramován krátce před konečnou katastrofou."
"Co se vlastně stalo?"
"Obávám se, že nevím, pane. Mám vědomou paměť pouze od okamžiku, kdy všichni zemřeli. Někdo nastavil opakované

vysílání nouzového signálu na orbitě planety. Loď Hvězdné flotily zareagovala a přiblížila se natolik, že mohla zjistit celý rozsah katastrofy. Přitom objevila, že jsem jediný, kdo je živý. Pozemšťané jsou tou první živou formou, kterou jsem kdy potkal," dodal a stydlivé se usmál. "Vzali mě s sebou na Zem, aby mě prostudovali a aby Hvězdná flotila zjistila, co přivodilo tu celou katastrofu. Bohužel, žádné bližší informace jsem ale naprogramovány neměl."
"A co ta cizí rasa?"
"Jejích osud je mi také záhadou. Vypadá to, že tamty stroje taky zahynuly."
"Je to divné, že sestrojily jenom vás a že neudělaly to samé se sebou."
"Třeba měly pocit, že Pozemšťané se budou ke mně chovat lépe, když budu vypadat, jako oni. Stejně mě sestavily jenom tak trochu podobně, jak si asi myslely, že vypadá lidská forma."
"Hmm," pohlédl Riker na androidovy žluté oči a nazlátlou kůží. Pouhá dvě znamení, že není člověkem. "Vaše konstrukce musí být bio-mechanická. Znamená to tedy, že i jíte?"
"Mohu konzumovat jakýkoliv tuhý materiál a získat z něj živiny. Můj systém ale vyžaduje kyslík, abych udržel jisté chemické reakce v rovnováze. Obyčejné tekutiny mi nejsou k ničemu a tak mě tedy mátlo, když mě admirál nutil něčeho se napít."
"Nic si z toho nedělejte," zasmál se první důstojník. "To je zkrátka celý admirál."
"Ano, pane - už tomu rozumím," zaradoval se Dat. "Možná, že mi můžete vysvětlit ještě něco jiného. Nevíte, proč mi neustále říkal chlapče? Samozřejmě, byl jsem sestaven jako plně funkční dospělý muž."
Riker si odkašlal a přemýšlel, jak to vysvětlit. "Možná... možná, že tento výraz admirál používá vždycky, když si povídá s jakýmkoliv mužem, který je o něco mladší než on."
"Aha," souhlasně pokýval Dat hlavou a bylo vidět, že mu to stačí.
První důstojník se zamyslel a snažil se posunout konverzaci zajímavějším směrem: "Máte hodnost poručíka. To je určitě pouze čestná hodnost, že ano?"
Dat zavrtěl hlavou a radostně odpověděl: "Ne, pane. Absolvoval jsem Akademii Hvězdné flotily, obor mechanika a exobiologie."
Android se usmál, když si všiml výrazu obličeje prvního důstojníka: "Vlastně, pane, pravidla Hvězdné flotily povoluji přijetí jakéhokoliv kvalifikovaného kandidáta, který prokáže v testu, že je inteligentní životní formou. Máte s tím nějaké problémy?" zeptal se android.
"Abych řekl pravdu... trochu ano."
Dat horlivé přikývl: "Rozumím tomu, pane. Předpojatost je velice lidská vlastnost."
"Co mě ještě znepokojuje: připadáte si nějak kvalitnější než my, Pozemšťané?"
"Jsem kvalitnější - v mnoha ohledech, ale...." android se odmlčel. "Ale docela rád bych to vyměnil za možnost být člověkem."
Riker na něho chvíli zíral a přitom si hbitě analyzoval své vlastní dojmy. Skutečnost, že Dat byl android, se mu zdála Čím dá! méně a méně důležitá, když ji porovnával s jeho otevřeností, pravdomluvností a jemnou filozofií. Bylo jasné, že je víc než nějaká bio-mechanická konstrukce. Nakonec se první důstojník rozhodl: "Jsem rád, že jsem tě potkal - Pinocchio." Dat se tvářil nechápavě. "To je vtip," vysvětloval Riker.
"Aha, jak fascinující," rozzářil se android. "Musíte mi to někdy vysvětlit."
Riker se usmál: "Vidím, že budete velmi zajímavým společníkem." Náhle si uvědomil, kolik už uplynulo času: "Měli bychom vyrazit zpět. Kapitán chce mít náš tým pohromadě co nejdříve."
Šli Zpátky po stezce, kudy Riker přišel. Rozhlížel se okolo stále s údivem. "To je opravdu neuvěřitelné," komentoval. "Kosmická loď Hood měla také simulátor, ale to nebylo nic takového jako tady. Myslím, že to může být programováno v mnoha kombinacích."
"Ano, pane. Některé programy jsou žádány více než jiné. Například tento lesní program je velice populární. Možná proto, že kopíruje Zemi tak dobře. I já ho mám rád... mám přitom pocit, že jsem také člověk."
První důstojník se zarazil a utrhl stéblo trávy. Začal si je prohlížet: "Nemohu tomu stále uvěřit, že napodobení může být takhle věrné."
"Většina z toho je ale opravdová, pane. Pokud nás transportní paprsek může rozložit na energii a potom opět složit do původního vzorce..."
"To chápu," a Riker ukázal stéblem okolo. "Kameny a vegetace v rozložení mají podstatně jednodušší vzorce. Ale viděl jsem i kolibříka... také veverky a slyšel jsem velké množství štěbetajících ptáků..."
"To už jsou jenom projekce, pane." Dat mávl rukou za sebe. "Tamhle je zadní stěna."
Riker se zastavil a snažil se ji objevit. Les se ale táhl společně s keři do dálky. Byly vidět i barvy květin v trávě. "Nemohou ji najit."
"Jsme prakticky těsně u ní." Android se shýbl a vzal do ruky kámen. Hodil jej dopředu a asi ve dvoumetrové vzdálenosti se kámen ve vzduchu o něco zarazil a spadl zpět do trávy. "Právě tím to je, pane."
"Neuvěřitelné," kroutil první důstojník hlavou. Ať dělal, co dělal, nemohl přechod k zadní stěně zrakem najít. Náhle se v blízkosti ozval, hlas - byl to Wesley. "To je paráda, co?"
Wes se rozjásaně hnal dolů z protějšího kopce směrem k potoku. "Tohle je pouze docela jednoduchý program, poručíku Rikere. V paměti jich jsou ještě tisíce - některé z nich opravdu neuvěřitelné." Přihnal se k potoku a začal skákat po kamenech, aby se dostal k nim. "Byl jsem právě v Himálaji a stopoval jsem sněžného muže..."
Riker si náhle vzpomněl na uvolněný kámen a zavolal: "Dávej pozor, jeden z nich se hýbe!"
Wes na něj právě došlápl, noha se mu zvrtla, ruce vyletěly nahoru a s velkým šplouchnutím spadl do potoka. V ten samý moment Dat vyrazil rychlými přízemními skoky a s bezchybnou rovnováhou přistál na vyviklaném kamenu. Hrábl po chlapci, chytil ho za tuniku a lehce jednou rukou zdvihl z vody.

Wes si vytřel vodu z očí a nevěřícně zíral na siláka. "No ne!" zvolal obdivně. Dat se usmál a usadil ho na suchou skálu.
"Vy musíte být tedy ten android, ach pardon, pane... děkuji moc, plavat umím, ale..."
"Voda je pouhých deset stupňů teplá, aby věrně napodobovala horský potok. Myslím si, že byste se měl vrátit na pokoj a převléci se do suchého. To je totiž taková stará, dobrá pozemská zásada."
"S tím také souhlasím, Wesi," podpořil androida Riker. Všiml si ale chlapcových očí a věděl dobře, co by i on chtěl v téhle situaci, kdyby mu bylo tolik. "Poručíku Date - chtěl bych vám představit svého přítele, je to Wesley Crusher."
"Jsem rád, že vás poznávám, pane Crushere," řekl Dat a potřásl mu rukou. Wes byl unesen: teď konečně zažil opravdové dobrodružství, to mu Adam i Craig budou určitě závidět.

Vchod do simulátoru se otevřel a Dat, Riker a promočený Wesley vyšli do koridoru. Chlapec, nechával za sebou mokré stopy. Zářil štěstím, že může poslouchat rozhovor tak známých a důležitých důstojníků.
Jean-Luc Picard právě přecházel okolo ve společnosti intendantního důstojníka, kterým byl poručík Reasons. Hned si všiml tří postav, vycházejících ze dvéří simulátoru. Dva muže poznal okamžitě, ale čvachtající chlapec, celý mokrý, mu byl zcela neznámý. Reasons se zarazil a tázavě se zadíval na kapitána. "Klidně pokračuj, Marku. Sejdeme se ve tvé pracovně u skladu." Potom čekal, až se k němu ti tři dostanou.
Wesley se trochu vyděsil, když si uvědomil, jak vypadá. V botách mu čvachtalo a dlouhá řada mokrých stop se táhla za ním po nablýskané podlaze. Vidět ty přísné oči, které ho sledovaly. I když ještě úplně nerozeznal označení kapitána, přece jenom věděl, o koho se jedná - tolikrát viděl fotografii svých rodičů společně s kapitánem Picardem. Nejraději by rychle někam zmizel, ale takhle se musel zastavit a loužička vody pod ním se začala okamžitě zvětšovat.
"Jsem rád, že jsme vás potkali, kapitáne," začal Riker. "Chtěl jsem jít hned za vámi, jakmile bych se dostal na můstek."
Podíval se na androida a potom zase zpátky na Picarda. "Všechno jsem si prověřil, jak jste mi doporučil. Bylo to velice poučné, pane."
"To mě těší, že vás to zaujalo, poručíku," odpověděl Jean-Luc a oči mu automaticky sjely k louži odkapané vody u nohou chlapce.
"Dat souhlasil s tím, že se stane členem mého inspekčního týmu. Jako další se mnou půjdou Yarová a Troi."
"To je skvělý výběr.."
Wesley v duchu umíral - měl dojem, že už z něho stekla celá řeka. Vždyť je to jenom pár kapek, ujišťoval sám sebe. Věděl totiž dobře, že i pouhá jediná kapka ve vyblýskané kosmické lodi pedantického kapitána Picarda musí být hrozným zločinem.
"Ještě další návrh, pane. Máme tu na palubě mladého poručíka, který má velice zajímavé vizuální schopnosti. Jmenuje se LaForge."
"To je velice výhodné," konstatoval Picard a nervózně sledoval zvětšující se louži.
Wes si odkašlal a podařilo se mu nasadit kajícný tón: "Pane, možná bych měl něco sehnat a tu vodu vytřít."
"To je dobrý nápad," odsekl chladně Picard. Otočil se a vyrazil pryč.
Wesley pokračoval v odkapávání...

Matku našel na ošetřovně a vymámil z ní ručník. Okamžitě s ním zmizel, aby zahladil své mokré stopy.
Osušil se potom v kanceláři na ošetřovně, zatímco na matku chrlil veškeré novinky.
"... dokonce tu je i tělocvična, kde jé slabá gravitace. A víš o tom, že na ekologickém podlaží mají
i opravdové kance? Na téhle kosmické lodi se vážně člověk nemůže nikdy nudit..."
"To bych opravdu chtěla vědět, kde ses takhle zmáčel." Beverly s odporem zdvihla špinavý promáčený ručník:
"Podívej se na tu hrůzu!"
"Za to ale opravdu nemohu, mami. Skočil jsem na kámen, ten se přetočil a spadl jsem do potoka. Poručík Dat mě ale rychle vytáhl."
"Jsem si jistá, že k tomu budeš mít ještě hodně dalšího vysvětlování. A že to budu muset poslouchat i při večeři?"
"Samozřejmě," s grimasou přitakal Wes.
"Tak dobře... Zatím se běž domů převléknout a dej se do pořádku."
"Hned to udělám!" Podíval se na matku plný naděje a rozhodl se, že to zkusí: "Mami... nemohla bys mi ukázat velitelský můstek?"
"To by bylo proti přísnému kapitánově zákazu. Dokonce ani já tam nemám co dělat, pokud se nejedná o nějaký důležitý lékařský zákrok."
"Ty se také bojíš kapitána?"
Beverly se hněvivé otočila: "Co si'o mně myslíš - já se přece nikoho nebojím!"
"Ale stejně - ten kapitán, to je ras, viď?"
Beverly se zarazila a začata uvažovat o své odpovědi. Bylo by to velice jednoduché s chlapcem souhlasit, ale na druhé straně cítila zodpovědnost jako jeho matka. Snažila se vždy odpovídat na jeho dotazy pravdivě a výstižně: "Podívej, tvůj otec ho měl opravdu rád. To víš, velcí mužové… vynikající kapitáni... jsou často v osobním životě osamoceni... nemají ani čas si založit rodinu..."
"Jenom nahlídnout, mami. Můžu stát klidně v turbovýtahu a když se dveře otevřou, tak jenom vykouknu. Stejně se potom hned zase automaticky zavřou. Vystupovat vůbec nebudu - opravdu mi stačí jeden jediný pohled. Že bys mi to mohla dovolit?"
"Ach, Wesi - vidím, že už se zase ženeš do problémů," řekla Beverly s povzdechem. Zadívala se na syna a viděla v jeho očích tu obrovskou a opravdovou touhu. Nikdy mu toho nemůžeš moc odpírat, pomyslela si. Zhluboka se nadechla: "No, uvidíme, co se dá dělat. "

Kapitola 8

Geordi LaForge byl překvapen, když uslyšel své jméno v lodním interkomu. "Poručík LaForge, hlaste se prosím u prvního důstojníka v transportní sekci číslo tři. Okamžitě!"
Hughes byl stejně překvapen: "Prosím tě, co ti asi tak může chtít?"
"Opravdu nevím - je mi ale jasné, že musím vyrazit do té trojky."
"A co poručík Barton - chtěl nás vidět ve 13.00. A ten čas se pomalu blíží."
Geordi pokrčil rameny: "První důstojník má přece jenom vyšší funkci."
Když se objevil v transportní sekci, našel tam Rikera s dalšími. Postavil se do pozoru a formálně se nahlásil: "Poručík LaForge přišel na váš rozkaz, pane."
"Dobrá, LaForge. Jste členem našeho inspekčního týmu. Tohle jsou důstojníci Dat, Troi a Yarová."
Geordi se cítil trochu nesvůj v takové záplavě hodností okolo sebe. Přesto se otočil k Rikerovi: "Pane, měl jsem se hlásit..."
"Víme o tom - kapitán Picard to vyřeší. Pojďte už na místo přenosu."
Geordi se postavil vedle ostatních: "Mohl bych se zeptat, k čemu mně potřebujete, pane?"
"Potřebuji vaše oči, poručíku," odpověděl rychle první důstojník a kývl na šéfa transportu.
Materializovali se přímo v hale nákupního střediska stanice. Všude bylo plno členů posádky i civilistů z Enterprise, kteří využívali svého volna k nákupům. Bandové byli opravdu zaměstnáni, snažili se ve všem vyhovět svým návštěvníkům a hlavně zákazníkům. Riker si všiml, že většina z nich vypadala opravdu šťastně, když jim mohli posloužit. Nezdálo se mu, že je to nějak hrané.
Tasha se zkušeným okem rozhlédla a naklonila se k prvnímu důstojníkovi: "Někdo by měl začít s kontrolou pod konstrukcí stanice. Pokud je to opravdové, měly by tam být servisní sítě pro tenhle obrovský komplex. Mnohdy se získá lepší přehled pohledem do zákulisí."
"Naše senzory tam dole něco zaznamenaly, pane. Měl byste se tam podívat se mnou!" navrhla Troi a doplnila svůj návrh významným pohledem. Riker vytušil, že mu začínají drobné problémy.
"Tasho - půjdete s Troi."
"Ano, pane," odsouhlasila a vykročila. Troi na něho zadumaně pohlédla a vyrazila za ní.
První důstojník se otočil na zbývající členy týmu a mávl rukou: "My začneme odshora."
"Pane, pořád tomu nerozumím. Nevím, co mám hledat, nebo na co se mám dívat."
"Máme mnoho nezodpovězených otázek okolo konstrukce této stanice, pane LaForgi," vysvětloval Dat.
"Nejzákladnější jsou tyto: jak to, že to tady bylo vybudováno tak rychle a jaké materiály jsou použity?"
"Rozhlédněte se pořádně okolo, poručíku. Vidíte něco neobvyklého ve struktuře?"
Geordi pomalu otáčel hlavou. Jeho VISOR mu dovoloval prohlížet si vše mikroskopicky, teleskopicky a dokonce i termálně.
"Nuže, poručíku?"
LaForge skončil svůj průzkum a zavrtěl hlavou: "Nic zvláštního, pane. Materiál vypadá naprosto obyčejně - normální slitiny, čisté kovy, dřevo, plastické a syntetické materiály. Veškeré jejich parametry se shodují s naším standardem."
Dat povytáhl obočí: "Máte skutečně zajímavé schopnosti, poručíku. Jste si opravdu jist, že to jsou přírodní materiály?"
"S výjimkou těch syntetických ano, pane."
"A nemohla by to být třeba nějaká iluze? Je to opravdu skutečné?" zeptal se první důstojník.
"Naprosto skutečné, pane. O tom nemám žádné pochybnosti, poručíku."
Riker byl zklamaný, ale stále ještě bylo trochu brzy, aby dělali nějaké závěry. "Děkuji, poručíku. Byl bych rád, abyste se spojil s Yarovou a Troi a provedl stejný průzkum v prostoru, který právě teď kontrolují. Date, pojďte prosím se mnou."
Dvojice odešla a Geordi se dotkl svého komunikátoru: "LaForge hledá Yarovou. Udejte svou polohu, prosím."
První důstojník a android se vydali tam, kde byla nová stanice připojena ke starému městu. "Date, máte prosím veškeré informace od Bandů, které nám odevzdali se smlouvou a žádostí o oficiální status jejich stanice u Hvězdné flotily?"
"Ano, pane. Enterprise má kompletní kopie veškerých záznamů a já jsem schopný vám je opakovat."
"Takže začneme konstrukčními materiály."
Vypadalo to, jako by se android zamyslel, potom zaostřil oči a oznámil: "Jsou tu detailní výkresy a kopie od architektů, ale žádné požadavky na materiály. Ani tu nejsou žádné požadavky prací."
"První kontaktní tým Hvězdné flotily nám hlásil, že Bandové neznají a ani nemají továrny či laboratoře, aby nějaké materiály mohli vyrobit. Nabízeli ale tak luxusní výrobky, kterým se snad ani nedalo odolat. Však s nimi neustále obchodovali a náš tým tvrdil, že se tady dalo koupit naprosto všechno."
"Byla by tu možnost, že mají skryté továrny kdesi v podzemí, takže by unikly našim sondám."
Riker se dotkl komunikátoru a potichu zavolal: "Yarová, slyšíte?"
"Ano, pane," okamžitě se ozvala Tasha.
"Bandové by mohli mít skryté laboratoře nebo i továrny kdesi v podzemí - možná i pod starým městem. Zkontrolujte, zda tam nejsou nějaké podzemní chodby, ventilační šachty, různé rampy a cokoliv jiného, co by ukazovalo na nějaké technické centrum."
"Rozumím, pane."
Tasha se podívala na členy týmu: LaForge a Troi právě za ní slézali po žebříku do podzemí. "Poručík Riker si myslel, že mé oči se mu hodí - obzvlášť tady v podzemí," zažertoval Geordi.
"Právě jsem se chystala ho kontaktovat, když se ozval," vysvětlovala Tasha. "Co si myslíte - tady o tom?" ukázala

směrem k podzemnímu tunelu.
Geordi tiše hvízdl: "K čemu to asi slouží?"
Stěny tunelu rozhodně nevypadaly tak, jak by se dalo očekávat. Byly hladké, označené neznámými symboly a odrážely tlumené světlo, které je ozařovalo.
"To by mě také zajímalo," přidala se Tasha.
Geordi prohlédl stěnu tunelu zblízka: "Je to něco, co jsem vůbec neviděl."
"Musíme podat zprávu," řekla Troi.
Tasha opět zapojila komunikátor: "Pro vedoucího týmu - našli jsme něco velmi zajímavého."
"Kde?"
"Hned pod centrální částí nákupního střediska, pane. Poručík LaForge studuje strukturu nalezeného materiálu, ale říká, že nikdy nic takového neviděl."
"Jak to zkoumáte, LaForgi?"
"Mikroskopicky; termálně a také reakcí na elektromagnetické spektrum - nic podle našich měřítek. Velice zajímavé a záhadné, pane."
Riker zauvažoval: "Záhadné - to je to správné slovo, poručíku. A co Troi? Cítíte něco neobvyklého?"
Troi ztuhla, jakmile zaktivovala komunikátor. Věděla dobře, co se po ní bude chtít a vůbec ji to netěšilo. "Pane, zatím jsem se tomu vyhýbala, abych otevřela svou mysl. Vše, co jsem tenkrát cítila u Gropplera, bylo velice smutné a bolestivé."
"Opravdu je mi to líto," hlas prvního důstojníka zněl soucitně. Chápat její obavy i odvahu, když musela oficiálně vyhovět jejich požadavkům. "Ale potřebujeme více informací."
"Ano, pane - rozumím." Troi se podívala na Tashu, která ji tak trochu litovala. Stejně si ale neuměla představit, co se v Troi děje, když povolí bariéry, kterými drží myšlení izolované. Poručík LaForge by to možná pochopil lépe diky svému zvláštnímu očnímu přístroji. Věděl, jaké břímě skýtá "dar" rozšířených schopností.
Troi pomalu začala uvolňovat svou schopnost: cítila okolo sebe mnoho myšlenek, ale neviděla do nich. Vše bylo naprosto normální, s výjimkou několika větších výkyvů, kdy se LaForge zase něčemu divil. Další myšlení bylo silně emocionální a to se jí objevil úsměv na rtech: byl to Riker se svými starostmi o ni. Poznala okamžitě jeho myšlenky kdekoliv, protože si byli velice blízcí.
Tasha ji zblízka sledovala. Náhle Troi vyrazila krátký výkřik a klesla na kolena. "Taková bolest," tápala po dechu.
Tasha se ji snažila podepřít, zatímco Troi opakovala: "Bolest... bolest..."
Jakoby z dálky slyšela hlas prvního důstojníka v komunikátoru: "Vydržte, už tam jdeme- Enterprise napoj nás na její signál!"
Geordi se snažil pomoci Tashe Troi uklidnit. Slyšela mumlání jejich hlasů, ale bolest v její mysli byla tak hluboko, že téměř nic nevnímala. Pomalu se jí už podařilo uzavřít myšlenkové bariéry, když se objevil chvějící se transportní paprsek. Dat a Riker se zhmotnili vedle nich.
První důstojník rychle přiskočil k Troi, uchopil ji za ruce a pomohl jí vstát. "Je mi to opravdu líto - dá se ta bolest nějak omezit?"
Troi přikývla a na chvíli se o něho trochu opřela. Jako žena se cítila hned lépe, když si uvědomila jeho láskyplnou starostlivost. Chtěla tak načerpat sílu, ale profesionalita v ní převládla. "Mám zprávu, pane," začala. "Cítila..."
"Co to bylo?" přerušil ji Riker. "Byla to pouhá bolest, nebo jako minule…?"
"Ne víc než to. Strašný smutek - hrozné, nepopsatelné zoufalství."
" Kdo?"
"Nevím! Žádná živá forma, jako jsme my. Ani ne Bandové - jejich myšlenkový vzorec je kompletně odlišný od toho, co jsem cítila."
"Kdo tedy cítí takovou bolest?" zeptal se Dat zamyšleně.
Riker pokrčil rameny a podíval se na rozsáhlé stěny: "A co je, do prčic, zase tohle?!"

Velitelský můstek Enterprise měl minimální obsazení. Picard se tu cítil skoro osamělý. Worf byl zaměstnán u svého panelu a pár ostatních bylo kdesi na zádi. Cítil se dost nervózní, protože netrpělivě čekal na zprávu inspekčního týmu. Proto neseděl v pracovně, ale využíval prostorného můstku k přecházení, pokud o něčem přemýšlel. Zaslechl otevření dveří turbovýtahu. Automaticky se otočil a ztuhl, když si uvědomil, koho tam vlastně vidí.
Beverly Crusherová stálá ve dveřích a za ní Wesley. Právě se na něho dívala a všimla si, jak plný údivu a nadšení zírá na vytoužený velitelský můstek. Byl to opravdu jeho sen. Beverly popošla a jasně mu ukazovala, aby zůstal uvnitř. Musím to nějak vyřešit, pomyslela si.
Vymyslela si vcelku krátký proslov ohledně toho, že se tu objevila. Našla totiž nějaké závady ve vybavení ošetřovny. Při kontrole lékařského materiálu nalezla chybu v označení kontejnerů s vitamíny, kterých byl na palubě přebytek. Naopak kontejnerů se sloučeninami pro výrobu umělé krve byl nedostatek a kdyby, došlo k nějakým mimořádným událostem, mohlo by to ohrozit chod ošetřovny. Proto je zapotřebí napravit vše co nejdříve, a také se musí ohlásit velícímu kapitánovi.
"Žádám o povolení přednesení zprávy, kapitáne..."
Picardův chladný hlas srazil teplotu na můstku alespoň o deset stupňů: "Děti mají zakázán přístup na můstek, doktorko."
Beverly se zarazila. Věděla dobře, že to dopadne takhle, ale přesto vsadila na poslední kartu: "Uznávám pane, ale můj syn není na můstku. Jel se mnou pouze turbovýtahem."
Picard se zarazil: "Váš syn?" To byl přece ten kluk, ze kterého kapala voda a zaneřádil celý simulátor!

"Jmenuje se Wesley - a viděl jste ho naposled tenkrát, když..."
"Aha," přerušil ji kapitán. "Máte pravdu." Vzpomněl si, že tam tenkrát skutečně bylo nějaké dítě, když doktorce přinesl mrtvé tělo jejího manžela.
Chlapec stál v turbovýtahu, oči vykulené. Nijak mu Jacka nepřipomínal, kromě těch inteligentních očí. Samozřejmě, kdyby byl Jack naživu, určitě by jeho syna nechal přijít na můstek, jako důkaz přátelství a obdivu k němu.
Picard si odkašlal: "Hmm - když už tady je..." Wesley ho očima přímo hypnotizoval. Jeho prosba v nich byla naprosto jasná. Beverly vyčkávala.
Picard se zavrtěl a snažil se nasadit přátelský tón: "Znal jsem tvého otce, Wesley. Chtěl by ses podívat okolo?" Ani nedořekl a chlapec už byl u nich: "Ale na nic nesahej," dodal rychle.
Můstek byl opravdu větší, než si Wes myslel. Dokonce ani tak velkou obrazovku nikde neviděl. Lákaly ho velitelské monitory, ale protože šla matka dolů, poslušně ji následoval. Dával si veliký pozor na to, kam šlape, aby nepodráždil kapitána ještě víc než tou vodou.
Picard vstal a ustoupil od svého křesla. Co by takovýhle chlapec asi chtěl? Co by asi on sám chtěl v jeho věku a v takovéhle situaci? Ukázal rukou ke křeslu: "Zkus si to - ale jenom na minutu."
Weslova tvář se rozzářila jako sluníčko. Posadil se na kraj křesla a rozhlížel se po panelech.
Picard se k němu naklonil a majetnicky mu ukazoval každý detail. "Panel nalevo je pro nahrávání, to vedle je přístup do počítače, další je řídící pult velké obrazovky, potom je tu interkom... a na nic nesahej!"
"Ne, pane." Wesley ukázal na panel po pravé straně: "A tady je operační panel plus ovládání štítů."
"Buď opatrný."
"Ano, pane." Wes se díval okolo plný nadšení: "Tahle loď má vážně váhu."
Picard se podíval na Beverly trochu zmateně, potom na Wese: "To má být kompliment?"
Beverly přikývla s úsměvem. "V dnešním běžném žargonu mladých to znamená..."
"Že je nejlepší," doplnil Wesley. "Je opravdu překrásná, pane."
"Aha - děkuji," řekl Picard suše. "Možná tě bude zajímat ta přední obrazovka. Je řízená z operačního panelu..."
Wes se okamžitě horlivě přidal: "…a využívá multispektrálního projekčního senzorového systému, který selektuje vybranou magnifikaci."
"Jak to všechno víš, chlapče?" podivil. se Picard. Tohle dítě je opravdu nějak moc chytré.
Než mohla Beverly či Wes odpovědět, ozval se signál na levém panelu velitelského křesla. Chlapec se instinktivně otočil a stiskl tlačítko: "Pohotovost na perimetru, kapitáne!" Náhle si uvědomil, co udělal.
Beverly zbledla a Picard zrudl. Tři hlasy se ozvaly v ten samý moment.
"Wes, jak to, že jsi to stiskl?"
"Promiňte!" Wesley vyskočit z křesla: "Já jsem to nechtěl udělat - jenom jsem si náhodou vzpomněl, jak se to obsluhuje."
"Vypadněte z můstku - oba dva," vrčel Picard.
U operačního panelu stál Worf a nevěděl, co má dělat. Někdo odpověděl na signál, ale přitom to vypadalo, že kapitán je jaksi zaneprázdněn.
Beverly strkala Wese směrem k turbovýtahu a omluvně se dívala na Picarda: "Je mi to opravdu líto..."
Řekl jsem jasně, že se nesmí ničeho dotýkat!" Signál se opět ozval a Worf se rozhodl, že musí
něco udělat. "Pohotovost na perimetru, pane."
Jakmile to Beverly zaslechla, otočila se naplno ke kapitánovi. Možná, že Wesley kapitána urazil, ale to by se na to podívala, aby ho takhle obviňoval, když měl náhodou pravdu. "Přesně tak, jak to řekl můj syn!" řekla ostře. Se zdviženou hlavou vešla do turbovýtahu společně s Wesem a nakvašeně ohlásila: "Ubytovny - třetí podlaží!"
Jakmile se dveře turbovýtahu zavřely, Picard udeřil pěstí do otevřené dlaně, naprosto znechucený. Rychle se vnořil do křesla a ohlásil se: "Tady je Picard."
Asistent šéfa ostrahy se ozval z interkomu: "Lodní senzory objevily přítomnost jakési lodi, která se blíží k planetě Deneb IV. Žádná loď se tu v tomto čase ale objevit neměla, pane."
"Nemohl by se to vracet Hood?"
"Nepodobá se mu ani konstrukci, ani objemem, pane."
"Worfe, dejte ji na hlavní obrazovku."
Objevila se před nimi obrovská, tmavá a hrozící pouze několik světel se na ní mihotalo - vypadalo to spíš, že jakékoliv světlo sama pohlcuje. Dokonce i záře slunce této planety se stala vedle ní skoro pouhým stínem. Přibližovala se velice rychle.
"Identifikace?"
Worf byl na to připraven a vyslal standardní signály. Odpovědi se ale nedočkal. "Loď neznámá, technické údaje neuvedené, původ neidentifikovatelný, pane."
"Vyšlete pozdrav!"
"Už jsem to zkoušel, pane. Poslal jsem automatické ID s požadavkem na odpověď. Žádná reakce."
"Zdvihněte štíty!"
Worfovy prsty proběhly panelem: "Štíty jsou zdviženy, pane. Naplno!"
"Fázery do pohotovosti!"
"Fázery zapojeny a v pohotovosti, pane," potvrdil bezpečnostní důstojník z taktického a zbrojního centra za ním.
"Spusťte žlutý poplach."
Signál se hnal celou.lodí a všichni ve službě se hrnuli do turbovýtahů a spěchali na svá místa. Picard studoval přibližující se loď. Nikdy nic takového neviděl - ale to neznamenalo, že by nemohla patřit nějakým cizincům, které ještě

neznali. "Chci mluvit s Gropplerem Zornem. Mezitím pokračujte v univerzálních pozdravech na všech frekvencích."
Worf opět zapracoval na panelu. Ozvalo se ostré pípnutí a Zornův hlas se nesl můstkem.
"Ano. Tady je Groppler Zorn, kapitáne."
Picard neztrácel čas s formalitami. Ať to byla jakákoliv loď, měl pocit, že tu není rozhodně na mírové misi. Byla to práce 'Q'; anebo někoho jiného? "Máme tu neidentifikovatelnou loď, která se rychle přibližuje k vaší planetě. Odmítá odpovědět na jakoukoliv výzvu. Víte, kdo to je?"
"Žádné lodě tu neměly přistávat."
"Ptal jsem se, jestli víte, kdo to je, Gropplere. Zmiňoval jste se před tím o Alianci Ferengů."
Zornův hlas se nervózně třásl: "Aha, my s nimi ale nespolupracujeme, kapitáne. Byla to pouhá myšlenka… takový nápad."
"Jste si jistý? Neposlal jste Ferengům náhodou oznámení, že se s nimi chcete setkat? Možná, že už toho dnes litujete."
"Ne," zaznělo zoufale. "Kapitáne, přísahám, že to byla jenom planá výhrůžka. Chtěl jsem pouze vaši spolupráci a uznání od Hvězdné flotily. Promiňte mi..."
"Cizí loď se dostává na orbitu, pane," hlásil Worf. "Senzory naměřily její velikost, je dvanáctkrát větší než Enterprise."
"Co tady chtějí?" naříkal Zorn. Znal dobře rozměr a výtlak lodi Pozemšťanů. Cokoliv tak velkého by mohlo být obrovskou hrozbou celé stanici a všem Bandům.
"Nevíme, protože s námi nechtějí mluvit," ozval se chladně Picard.
"Kapitáne, nemůžete je donutit, aby se identifikovali? Jestli mají nepřátelské úmysly..."
"Potom se budeme bránit tak, jak nejlépe umíme, Gropplere. Končíme!"
"Co když je to 'Q', pane," ozval se Worf.
Tuhle myšlenku měl Jean-Luc v sobě také. Zavrtěl hlavou: "Mám dojem, že by se nám opět předvedl tak, jak už ho známe. A navíc to není ta loď, která se nám už s 'Q' ukázala."
Všichni napjatě pozorovali obrazovku. Monstrum dosedalo na orbitu někde nad nimi a Picard měl dojem, že je všechny rozmačká. Náhle vyrazil zářivý paprsek ze spodku cizí lodě směrem k Enterprise.
Paprsek pronikl na velitelské stanoviště. Všechno ozářil a dokonce i posádka jako by zářila. Každý na velitelském můstku byl oslněn - skoro to vypadalo, že jejich obrysy svítí - nikdo ale nepociťoval bolest, ani se nezdálo, že by byl nějak zraněn.
Zář se pomalu vytrácela a Picard stiskl interkom: "Všechny stanice - nahlaste škody." Podíval se po můstku: "Podejte zprávu o stavu!"
"Žádná viditelná poškození, pane," hlásil Worf. Ostatní stanice se hlásily také. Každá zaznamenala jakési ozáření či žhnutí, ale žádné poškození. Ani ke zraněním nedošlo. Všechny přístroje pracovaly bez problémů.
"Proveďte vědeckou analýzu toho, co nás zasáhlo," ozval se Jean-Luc.
Důstojník ve službě vědecké sekce si zkontroloval všechny údaje: "Sonda bez použití mechanických prvků, pane. Možná nějaké senzory či telepatické spojení."
Worf zvedl zrak od svého operačního panelu: "Senzory definovaly, že se jednalo o sondážní scanovací paprsek, pane!"

Kapitola 9

Podzemní tunel působil podivným dojmem. Jeho hladké a blýskavé stěny se záhadnými značkami stále jako by žhnuly odrazem neviditelného zdroje světla. Troi to ale nevnímala, když se opírala o stěny stále se koncentrovala na zvládnutí stavu své mysli. Riker ji pozoroval a věděl, že se jí už pomalu podařilo ubránit se těm útokům, které jí způsobovaly bolest. Geordi pohlížel zblízka na zajímavý povrch stěn, zatímco Dat se snažil navázat spojení s Enterprise.
Tasha položila ruku Troi na rameno: "Ta bolest je tu zase?" Bylo vidět, že chápe velice dobře, že palubní poradkyně je jakýmsi, přijímačem emocí ostatních. Protože ale sama tyto schopnosti neměla, nemohla si ani představit, jaký to je pocit.
"Troi, už toho máš dost!" pokáral ji Riker.
"Ne," odpověděla a zavrtěla hlavou. "Cítím se velice blízko odpovědi na tuto záhadu. Je tu hluboká touha... hladovění." Slzy jí tekly po tvářích, a tak se nervózně snažila je setřít.
Dat neustále volal Enterprise na všech frekvencích svého komunikátoru. Trochu zmaten se otočil na prvního důstojníka: "Poručíku, něco nám stíní naše komunikátory - nemůžu navázat spojení."
"Není to tím, že jsme hluboko pod zemí?"
"Ne, pane. Efektivní dosah těchto nových komunikátorů je bohatě dostačující. A obyčejné konstrukční materiály nemohou překážet našemu spojení."
"Tohle ale nejsou obyčejné materiály," ozval se Geordi po vyhodnocení svého zkoumání.
Troi se podívala okolo a zamyslela se. Jedna část její mysli jejich rozhovor poslouchala a tak si vše mohla dát dohromady s tím, co v druhé části cítila. "To je přesně to, co cítím - vypadá to, že někdo nechce, abychom byli ve spojení s Enterprise."
"Jdeme," rozhodl Riker. "Musíme se dostat zase zpátky na povrch."
Obrazovka stále ukazovala obrovskou kosmickou loď, stojící blízko nich. Picardovi se vůbec nelíbila byla až moc velká, moc tmavá a moc tichá. "Worfe našel jste něco?"
Mohutný Klingon zavrtěl hlavou: "Probrali jsme všechny záznamy, pane. Nenašli jsme nic takového, ani nic podobného."
Operační důstojník se podíval na svůj panel a informoval kapitána: "Stále žádná odezva na naše signály, pane. Už jsme

vyčerpali všechny naše možnosti s výjimkou útoku."
"Proveďte scanování našimi senzory, pane Worfe."
"Vypadá to, že paprsky našich senzorů jsou nějak odráženy, pane."
"Můžete najít alespoň něco?"
"Vůbec nic, pane." Worf se podíval na podivnou temnou loď na obrazovce. "Kdo to vůbec je?"
Náhle se objevil neznámý, modrobílý paprsek, který vyrazil z cizí kosmické lodi dolů k povrchu planety. Další jej okamžitě následoval. Worf vyskočil a prudce se otočil ke kapitánovi, v jeho temném obličeji bylo vidět zděšení.
"Bombardují Farpoint, pane!"
"Uveďte fotonová torpéda do pohotovosti," štěkl Picard. "Podejte zprávu o poškození!"
Worf se podíval na panel a přes rameno hlásil: "Žádné poškozeni není zaznamenáno, pane. Zasáhli staré město Bandů - ne stanici."

V tunelu postupoval Riker se svým týmem stále směrem k východu. Náhle si všiml, že lesklá a zaoblená plocha stěn se změnila v normální hranatou chodbu vystavěnou z obyčejného kamene. Zastavil se, aby si prohlédl spojení těchto dvou materiálů. Mávl na poručíka a LaForge okamžitě začal toto místo zkoumat.
"Jak to vypadá?"
"Přesně v těchto místech to přechází v obyčejný kámen, pane. Vypadá to opravdu zajímavě, jako by to bylo svařeno dohromady."
"Tady jsou schody; kterými jsme se sem s Tashou dostaly, pane," upozorňovala Troi.
Riker viděl kamenné bloky před sebou, asi dvacet metrů vzdálené, kde se tunel otvíral. Náhle se ozvalo silné zadunění, zem okolo se zatřásla tak, až upadli. První se vzpamatovala Tasha: "Exploze - vypadá to - na zásah fázeru."
"Nikoliv," řekl klidně Dat. "Může to být ale něco podobného."
"Kde?"
Android provedl měření a hned četl výsledek: "Asi tak kilometr od nás - tam je to staré město." Další exploze otřásla celým podzemím. Situace se stávala neudržitelnou.
První důstojník se podíval na Troi. "Zkuste se dostat na Enterprise - společně s Yarovou a LaForgem pomocí transportního paprsku. Okamžitě!" Obrátil se na androida a ukázal na schody: "Dat půjde se mnou. Chci vidět na vlastní oči, co se děje." Vyrazil směrem ke schodům a android se držel těsně za nim.
"Nechoď," vyrazila ze sebe Troi mimoděk. Riker se otočil. Věděla velice dobře, že by to neměla dělat, ale nemohla si pomoci. Její mysl se opřela o jeho: Nechoď! Můžeš být zraněn...
Tvář prvního důstojníka ztvrdla: "Máte mé rozkazy, tak je splňte!"
Okřiknutá Troi odvrátila svůj pohled, tváře jí hořely. Viděla jasně jeho hněv a nemilé překvapení z toho, jak se zachovala. "Ano, pane. Je mi to líto."
Riker a android se už hnali po schodech vzhůru, když Troi aktivovala komunikátor: "Enterprise, tři lidé čekají na přenosový paprsek."
První důstojník a Dat se objevili v nákupním středisku, kde vládl chaos. I když k žádnému poškození nedošlo, Bandové pobíhali v naprosté panice. Další exploze otřásla vzduchem a oblak prachu z hroutících se kamenných staveb vlétl do haly tam, kde byla napojena na staré město. Riker kývl hlavou a sledován androidem vyrazil směrem k troskám starého města.

Mark Hughes byl určen k asistenci u šéfa transportu v sekci číslo sedm. Byl trochu znechucen tím, že tu jenom stojí a musí se dívat, co se děje. Přece jenom při výcviku obsluhy transportního paprsku v Akademii získal ty nejlepší známky. Stále ale byl pouhý nováček, zcela čerstvý podporučík, a tak věděl, že bude během prvního roku všude sloužit jako učedník.
Právě obdrželi příkaz od Troi a vyčlenili tři přenosové paprsky na stanici Farpoint. "Co se to tam dole jenom děje?" podivoval se nahlas. Pokrčil ale rameny a začal plnit svůj úkol.
Blýskavé sloupce chvějícího vzduchu se objevily a po chvíli se zmaterializovaly tři postavy: Tasha Yarová, Deanna Troi a Geordi LaForge. Jakmile sestoupili z plošiny, Hughes spěchal ke svému příteli. Tasha si ho nevšímala a přes rameno bryskně zvolala: "Pane LaForgi - jdeme na velitelský můstek."
"Ano, madam." Geordi ale přece jenom zpomalil a zůstal trochu pozadu, aby se Hughes k němu dostal.
"Geordi, co se to děje?" vyptával se zvědavě Hughes. "Napřed tě pošlou na inspekční misi a teď už tě zase ženou na můstek..."
"Pane LaForgi," vykřikla opět Tasha, když se otočila a viděla, že ji nenásleduje.
"Už jdu," ozval se Geordi. Podíval se omluvně na přítele, bezmocně pokrčil rameny a rozběhl se.
Hughes se za ním díval s povzdechem: "Někomu vše padne do klína a ani o to nestojí... Jiný, kdyby se rozkrájel, tak tu šanci nedostane..." Pocítil závist, jak Geordi postupuje, i když si uvědomil, že má přece jen o hodnost víc. Není to ale zase tak moc, pomyslel si s hořkosti v srdci.

Dole na planetě se první důstojník a Dat dostali konečně do starého města. Na malém náměstí šlehaly plameny a z ruin se zdvihal prach. Malé železné dveře uzavíraly další sekci.
"Fázer," nařídil Riker. Android jej nastavil na správnou hodnotu a mezitím první důstojník stiskl komunikátor: "Enterprise, tady je Riker." Reakce nebyla okamžitá, a tak se Dat pouze krátce podíval na svého společníka - potom stiskl spoušť. Zámek se odpařil a Dat už lehce vysadil dveře, aniž by se vůbec musel namáhat.
"Enterprise, ohlaste se," pokračoval Riker: Zavrtěl hlavou a následoval androida. "Musejí tam toho mít až nad hlavu...

kdo ví, co se tam děje..."
Další výbuch způsobený neznámou energií přehlušil jeho slova. Chtěli zjistit, odkud to přichází, a zahlédli pouze, jak se další budova kácí v oblaku prachu. Riker se znovu pokusil zapnout komunikátor.

Picard studoval hlavní obrazovku: další záblesk obrovské energie směřoval dolů na planetu. Ale ani maximální zvětšení nedokázalo odhalit nějaké detaily. Zatím Worf obsluhoval operační panel a bylo vidět, jak je nervózní. "Jsme připraveni k palbě, pane."
Kapitán se nadechl a pokračoval: "Udržujte stav pohotovosti! Co to vlastně bombardují?"
"Těžko říci, pane. Vypadá to, že vše jde směrem na staré město, ale některé zásahy byly docela blízko stanice Farpoint."
"Žádná odpověď od Rikera?"
"Ne, pane. Snažím se ho zachytit, ale nejde to. Možná, že tam jsou někde mezi tím," naznačil Worf hlavou směrem k obrazovce, kde bylo vidět ničené město.
Náhle se ozval Zornův hlas z interkomu: "Enterprise, Enterprise, pomozte nám! Přijďte na pomoc, prosím!"
"Cizinci zase bombardují, pane," upozorňoval Worf. "Nemůžeme sami nic dělat, nemůžeme se bránit," naříkal plačtivě Zorn.
"Gropplere Zorne..."
"Kapitáne! Musíte nás zachránit! Útočí na nás... máme raněné..."
"Posíláme vám pomoc, Gropplere," odpověděl Picard. "Kde jsou ranění?"
"Ve městě," Zornův hlas zakolísal. Ozvěna další exploze byla dobře slyšitelná. "Jsou přímo ve středu města - pospěšte si, prosím."
"Budeme tam hned," odsekl kapitán. Zapnul komunikátor: "Ošetřovna, doktorko Crusherová."
Beverly se okamžitě ozvala.
"Bandové ve městě jsou ranění. Potřebujeme sestavit pohotovostní lékařský tým..."
"Můj tým je už připraven, končím."
Picard si spokojeně zabručel a hned zkoušel komunikátor znovu: "Poručíku Rikere, ozvěte se. Kde jste?" Náhle se ozvalo otvírání dveří turbovýtahu. Otočil se a viděl tři členy inspekčního týmu. "Kde je Riker?" ptal se okamžitě.
"Stále na planetě, pane," odpověděla Troi.
"Aha, tak je to - pane LaForgi?"
"Pane."
"Jste operační důstojník?" Geordi kývl a kapitán mu ukázal do prázdného křesla. vedle Worfa. "Posaďte se tam, budeme asi provádět nějaký rychlý manévr."
"Ano, pane." Geordi rychle zasedl k panelu. Za nimi zatím Tasha vystřídala službu zbrojního a taktického centra. Troi se přesunula k Picardově levici.
"Kde byl Riker, když jste ho naposledy viděli?" zeptal se jí.
Náhle se z interkomu ozval Rikerův hlas: "Riker volá Enterprise. Ozvěte se!"
"Konečně," zamumlal Jean-Luc: "Poručíku, slyším vás - kde jste?"
"Já a Dat jsme na okraji starého města, kapitáne. Jsou to tvrdé zásahy."
"To slyším. A co Farpoint? Jsou tam také nějaké škody?"
Ozval se další výbuch kdesi v pozadí: "Ne - žádné škody na Farpointu, pane. Ať je to, kdo chce, rozhodně se vyhýbá tomu, aby zasáhl stanici."
"Je to naprosto neidentifikovatelná kosmická loď, která se dostala na naši oběžnou dráhu. Žádné ID, žádná odpověď na naše signály..."
"Bombardují to opravdu nemilosrdně, pane. Budou tu těžké ztráty."
"Rozumím, poručíku. Pohotovostní lékařský tým je na cestě." Jean-Luc se zamyslel: čas na přemýšlení a čas k akci. Potom rozvážně pokračoval: "Neměl byste velké výhrady k tomu, kdyby vám váš nadřízený nařídil akci, která by vám jasně připomínala ilegální únos?"
"Žádné výhrady, pane - pokud si myslíte, že je to skutečně nutné."
"To si tedy myslím. Zorn má jistě všechny odpovědi na naše otázky. Dopravte ho sem!"
"Ano, pane!" s radostí zareagoval Riker. "Končím."
"Pane Worfe, dejte naše záhadné cizince opět na velkou obrazovku." Zase se objevila temná silueta neznámého plavidla vznášejícího se nad Farpointem. Picard je studoval nehnutě, potom zavrtěl hlavou a otočil se k Troi. "Proč útočí pouze na staré město? Pokud mají něco proti nám, měli by střílet na nás... anebo na stanici, která měla být naše. Proč se soustřeďují pouze na to město?"
"Má to nějaký význam, pokud mají něco pouze proti Bandům?" namítla Troi. "My přece máme morální povinnost obyvatele planety bránit."
"Je to opravdu velice problematická otázka."
"Pochybuji, že ochrana Bandů by byla porušením První zásady Hvězdné flotily. Prosí nás o pomoc - to je pravda. Na druhé straně však ještě nejsou našimi opravdovými spojenci…"
"Jsme ale uprostřed diplomatického jednání s nimi - takže jim přece jen něco dlužíme." Na nikoho se nepodíval a vydal rozkaz rovnou Tashe: "Zamiřte a zablokujte fázery přímo na cizí loď!"
Její štíhlé prsty proběhly po panelu: "Fázery zaměřeny a zablokovány, pane!"
Záblesk oslnivého světla se opět prohnal můstkem. Picard instinktivně vyskočil připraven k boji, ale okamžitě vytušil, že je to 'Q'. Měl na sobě červenočernou róbu soudce, v které ho naposled viděli při jednání v soudní síni. Prohlížel si kapitána a celou posádku, až se jeho oči zastavily na Tashe v taktickém centru. "Typické, tak typické," nadšeně

konstatoval. "Brutální životní formy nikdy nedodržují svá vlastní pravidla!"
"Co to má znamenat, 'Q'?"
Otočil se k Picardovi s úšklebkem ve tváři: "Vzpomněl jsem si na velice dojemný projev - nebylo tomu tak dávno - který pronesla jistá mladá dáma..." Podíval se opět na Tashu: "Jak to vlastně bylo? Aha, už si vzpomínám - tento soud by se měl poklonit před Hvězdnou flotilou a před tím, co reprezentuje - vzpomínáte si na to, kapitáne? Chcete připomenout ještě něco jiného... otestujte nás a zjistěte, zdá je brutalita v Pozemšťanech stále! To se mi velice líbilo, kapitáne - bylo to opravdu působivé. Dokonce tolik, že jsem vás vrátil na loď a nechal jsem vás doletět až sem k vaší zkoušce!"
"Vypadněte z mého můstku!" zařval Picard a doprovodil svá slova výmluvným gestem.
'Q' se smutně usmál a zavrtěl hlavou: "Velice zajímavý byl ten rozkaz ohledně fázerů."
"Fázery stále v pohotovosti, kapitáne," ozvala se chladně Tasha. Ignorovala vetřelce a očima visela pouze na kapitánovi.
Cizinec zdvihl ruce: "Nenechte se nijak vyrušovat a klidně si použijte své zbraně."
"Nemáme žádnou zprávu o tom, kdo na té lodi je. Můj rozkaz je normální rutina, zabezpečující naši kosmickou loď. Zatím jsme ještě nevystřelili. Neznámá loď útočí na Bandy a zatím nevíme, jaký nepřátelský poměr..."
'Q' pozdvihl obočí a začal se chechtat: "Opravdu? Vy opravdu nevíte, co ta loď reprezentuje?" Potřásl hlavou. Opravdu nechápe hloupost těchto tvorů. "Poslání této lodi je tak zjevné - jako váš nos na vašich ošklivých, mrňavých, primitivních tvářích. A pokud byste byli opravdu civilizovaní, kapitáne - určitě byste dělali něco s těmi raněnými tam dole."
Tak je to! - pomyslel si Picard. Vypadá to, že opravdu neví všechno. Stiskl komunikátor: "Kapitán volá C.M.O. - slyšíte náš rozhovor?"
Hlas Beverly se ozval okamžitě: "Záchranné týmy jsou připraveny k transportu, pane. Budeme na místě v pěti minutách."
"To se mi líbí, doktorko!" Jean-Luc se otočil zpátky k vetřelci, který se stále šklebil. "Máte další otázky? Příslušníci Hvězdné flotily jsou trénováni pomáhat a asistovat kdykoliv...
"Kdykoliv dopustíte, aby umírali lidé!"
"To je nesprávné přirovnání!"
"Ano, ale pravdivé. A navíc přihodím další nesprávný, ale pravdivý argument, kapitáne. Vaši lidé nejsou trénováni v rychlém myšlení. Jinak byste již dávno přišli na to, co se děje, a uvědomili si, že by Bandové zbytečně netrpěli, kdybyste vy reagovali podle svých znalostí."
"Můžeme se nad tím zamyslet: nazýváte nás barbary, ale vypadá to, že znáte dobře obyvatele té planety, kteří právě teď jsou raněni či dokonce mrtvi. Proč k tomu nic neřeknete? Proč to nechcete zastavit? Je ta naše zkouška tak důležitá, že kvůli tomu trpí nevinní Bandové? Klidně vám řeknu, že jste to vy, kdo má necivilizovaný přístup."
"Pane, bombardují opět planetu," hlásil Worf.
Posádka stačila zahlédnout na obrazovce znovu známý modrobílý blesk, ženoucí se do města. Jean-Luc dokonce zahlédl přímý zásah do starého komplexu v centru. Následoval další záblesk.
"Zapněte impulsní motory! Najeďte na pozici mezi cizí loď a planetu. Štíty vysunout naplno!"
"Ano, pane," ozval se Geordi a jeho prsty se hbitě míhaly po panelu. "Impulsní motory..." zarazil se pozoroval panel, který pomalu zhasínal až do naprosté tmy.. "Nemůžeme ovládat loď pane - jsme bez energie!"

Riker s androidem utíkali koridorem starého města směrem k Zornově kanceláři. Transportní paprsek by je tam dostal rozhodně dříve, ale jakmile Picarda zaslechli, spojení s lodí bylo opět přerušeno. První důstojník byl v dobré kondici, ale přesto zjistil, že po dlouhém běhu městem už lapá po dechu. Dat samozřejmě takový problém neměl. Byli již skoro před kanceláří, když mohutný záblesk obrovské energie udeřil těsně vedle nich. Oba se svalili na zem - všechno okolo praskalo, prach a úlomky kamení na ně přímo pršely. Android se otřepal a posadil se. Riker vedle něho sebou cukl, když další kus velikosti pěsti mu málem padl na hlavu.
"Nejste nějak poškozen, pane?" optal se Dat.
"Ani ne. A co vy?"
Android právě prováděl vnitřní kontrolu. Po několika vteřinách zamrkal a přikývl: "Všechny systémy pracují normálně."
"Jdeme tedy na to!"
Vstali a vyrazili do kanceláře, jejíž dveře visely napůl vylomené. Zásah byl opravdu přesný - exploze vše naprosto zruinovala. Z celého zařízení zůstal jen ten překrásný vyřezávaný stůl.
"Zorn?"
Cosi se ozvalo zespoda stolu. Riker se tam podíval: "Groppler Zorn?" Nalezl starého Bandu, chvějícího se a vzlykajícího. "Pojďte se mnou, pane. Přetransportujeme vás na Enterprise." Nahnul se pod stůl a pomohl roztřesenému starci na nohy.
Zorn jako by ho neslyšel. Stále se díval vzhůru s prosbou v očích: "Přece je můžete zastavit, prosím. Odežeňte je od nás!"
"Co chcete odehnat, Gropplere?"
Zorn se otřásl, zhluboka se nadechl a bylo na něm dobře vidět, že řekl něco, co neměl. "Já nic nevím," rychle zakrýval svou chybu.
"To je podivné, pane," konstatoval Dat. Podíval se na Zorna: "Naše záznamy jasně ukazuji, že jste dohlížel na všechny kontakty Bandů s Hvězdnou flotilou. Proto se můžeme domnívat, že to samé jste učinil v případě jednáni s příslušníky jiných světů."

"Neudělali jsem nic špatného!"
"Pokud ne, tak se nemáte čeho bát. Enterprise vám poskytne dokonalou ochranu..."
"Nemám vůbec nic, co bych řekl vašemu kapitánovi."
"Obávám se tedy, že v tom případě musíme odejít. Sbohem, pane," oznámil pevným hlasem Riker. Otočil se a Dat ho rychle následoval.
"Ne!" zaječel Zorn zděšeně. Pak se ale uklidnil a chvějícím se hlasem pokračoval: "Ne, neodcházejte! Já... já vám to zkusím vysvětlit..."
Náhle se kolem něho cosi zamihotalo ve vzduchu. Byla to jakási záře a Groppler na ni zíral s hrůzou: "Ne," začal opět ječet. "Ne..."
První důstojník postoupil kupředu a díval se, jak mihotající se zář kompletně pokrývá ječícího Bandu.
Zorn chytil zoufale Rikera za rameno: "Pomozte mi!"
Zář začala přebíhat a Rikera, který ucítil na ruce podivné lechtání...
"Pane, ne!" Android zachytil prvního důstojníka a strhl ho zpět. Riker se nestačil divit té obrovské sile v Datových prstech, obzvlášť když si všiml, že android použil jenom dva.
Zornův jekot náhle ustal. Dat a Riker se nechápavě dívali okolo sebe.
Kromě prvního důstojníka a androida byla kancelář prázdná.

Kapitola 10

Riker zamrkal a zíral na místo, kde ještě před chvílí stál Zorn. Za ním mumlal Dat: "Mám, dojem, že z toho ještě budou nepříjemnosti."
"Máte talent na vtipné výroky - jak jsem si všiml." Stiskl komunikátor a zkusil spojení: "První důstojník volá Enterprise."
Kapitánův hlas se okamžitě ozval: "Slyším vás dobře, poručíku." Mám dojem, že se mu to nebude líbit, ale co mohu dělat, pomyslel si Riker. Potřásl hlavou, nadechl se a začal: "Zorn zmizel, pane. Něco jako transportní paprsek ho odtud přímo před našima očima vytáhlo."
"Transportní paprsek? Nebyl to náš?"
"Řekl bych, že byl cizí, pane," informoval kapitána Dat.
"Mám otázku, pane," pokračoval první důstojník. "Nemohl by to být ten 'Q'?"
'Q' se zasmál při pohledu na kyselý výraz Picardova obličeje. Bylo to přece tak jednoduché a tihle hlupáci to vůbec nechápou. "Nikdo z vás neví, kdo ho transportoval? Myslím, že vám dobíhá daný čas!"
Troi se pohnula v křesle. Sledovala napjatě kapitánův rostoucí hněv a cizincovy posměšky, když se jí něco dalšího pomalu vplížilo do mysli. Ztuhla a bleskurychle začala v duchu analyzovat nastálou situaci a snažila se přesně zařadit jednotlivé pochody a separovat je od všech ostatních elementů, "Kapitáne," obrátila se se soustředěným výrazem na Picarda, "cítím pojednou něco jiného." Picard se na ni tázavě podíval. "Cítím uspokojení, obrovské uspokojení."
"Ach - no to je opravdu výborné," zakuckal se smíchy cizinec.
Jean-Luc ho ignoroval. "Je to z toho samého zdroje, jako jste to cítila předtím?"
"Ne, to bylo na planetě. Tohle je podstatně blíže!" Picard se otočil k obrazovce, kde se ta obrovská kosmická loď pořád vznášela. 'Q' se pohupoval na nohou a šklebil se na palubní poradkyni. "Opravdu excelentní odhad!" Hodil hlavou ke kapitánovi: "To je ale tupec, že ano?"
"Možná," odsekl Jean-Luc. "Vy si ale pořád myslíte, že je to nějaká hra. A my tu přitom prožíváme docela vážnou a náročnou situaci."
Ozval se interkom: "Transportní místnost volá kapitána. První důstojník a pan Dat jsou na palubě a jdou na můstek, pane."
"Ach," povzdechl vetřelec a povzbudivě se usmál. "Třeba vám to pomůže - možná, že s těmi malými mozky vašich společníků už konečně..."
Picard se už neovládl a vybuchl: "Už je toho dost! Už toho nechte!"
Cizinec trochu ustoupil a nasadil sarkastický výraz: "Copak jste zapomněl, že spolu máme nějakou dohodu? Jenom vám ji připomínám."
Jean-Luc si uvědomil, že zaslechl turbovýtah. Byl to určité Riker a android, ale kapitánova pozornost byla upřena na 'Q'. Ten opět ustoupil a kapitánův instinkt získaný v šermu ho postrčil kupředu. Když je soupeř zatlačen, v ten okamžik je zapotřebí útočit. "Máme sice dohodu, kterou nyní mařite tím, že přebíráte velení této lodi a rušíte má rozhodnutí!"
Naklonil se těsně ke 'Q' a jeho hlas zněl autoritativně: "Buď odejděte, nebo to s námi skončete!"
Vetřelec zapřemýšlel a chvíli pozoroval kapitána. Každý na můstku zadržel dech a sledoval, jak bude cizinec reagovat. Faktem bylo, že ho kapitánův náhlý útok překvapil. Přesto se 'Q' tvářil spokojeně. Nakonec si dovolil sladký úsměv a jeho hlas zazněl velice mile: "Ach, ta nátura, můj kapitáne. Vždyť se jenom snažím asistovat takovým nesmělým tvorům, aby se trochu vzdělali, než se vrátí na svoji maličkou planetu a zůstanou tam. Možná, že odejdu, pokud mě poručík Riker trochu pobaví.".
"Nedělejte nic, co by chtěl!" vyštěkl na prvního důstojníka kapitán.
Toho by ani nic podobného nenapadlo, a tak se jenom podíval na Picarda, aby ho pohledem uklidnil. Vetřelec se k němu přiblížil a začal sladkým hlasem: "Vždyť ale chci tak málo. A navíc je to velice důležité, pokud se vám to podaří zdárně vyřešit."
"Co vlastně chcete?"
Cizinec ukázal na obrazovku s tajemnou lodí. "Chtěl bych se tam přenést s vaším..." Zarazil se a otočil se ke kapitánovi:

"Jak tomu říkáte? Ten váš tým?"
"Nemohu riskovat životy v něčem neznámém," oznámil Picard suše.
'Q' zavrtěl smutně hlavou - takové problémy s nějakými Pozemšťany. Vypadá to, že opravdu odmítají jeho pomoc.
"Přece už byste měli vědět, co tam najdete, kapitáne. Možná, že tato hádanka je pouze pro dospělé a že se pro vás vůbec nehodí..." Opět se zarazil: "Možná byste měli vyzkoušet vaše fázery..."
"Varuji vás, 'Q'..."
"Kapitáne," ohlásil se Riker. "S veškerými respektem k vašemu postoji bych se tam docela rád podíval."
Cizinec se k němu rychle otočil: "Aha! Tady už to vypadá slibně, můj dobrý příteli."
První důstojník ho rozčileně přerušil: "Pochopil jste vůbec alespoň část z toho, co se vám tu kapitán snaží vysvětlit? Pozemšťané už nejsou žádní barbaři!"
"Přesně tohle říkali kdysi ve dvacátém století taky pamatujete se na to? Ovšem, to byly jenom prázdné řeči. Slova jsou velice krásná, drahý poručíku Rikere.
Ale musíte jejich obsah potvrdit i skutky!" Oslepující záblesk opět ohlásil konec jeho přítomnosti.
Riker se otočil ke kapitánovi, který po záblesku vypadal, jako by byl ve tmě. "Pane, opakuji svou žádost navštívit s inspekčním týmem tu záhadnou loď. Jestli existují nějaké odpovědi na naše otázky, musí to být jedině tam."
"Jsem překvapen, že vy tomu také věříte," zareagoval Jean-Luc.
Poručík pokrčil rameny: "To už je jediné místo, které nám zbylo k prozkoumání. A proč ne?"
Kapitán si vše opět promyslel: Riker měl pravdu a i on to dobře věděl. S jeho žádostí souhlasil, jakmile ji od něho uslyšel, a tak přikývl.
"Pokud tam něco je, my to najdeme, pane."
Picard opět přikývl a vyšel směrem k turbovýtahu. "Pane?" připomínal ještě první důstojník. "Pokud naše výprava nedopadne dobře, co budete dělat?"
Kapitán se stavil na rampě a otočil se k němu: "Budu se zodpovídat ze svého rozhodnutí."
"To by ale byl hořký konec."
Kapitán pohodil hlavou a zamyslel se. Usmál se: "Nic tak hořkého na tom nevidím." Poručík přikývl a ukázal zvednutý palec. Jean-Luc vešel do turbovýtahu. "Ošetřovna," řekl s povzdechem a dveře se za ním zavřely.
Poručík Riker v tomto okamžiku pochopil, jaký je kapitán perfektní chlap. Pokud se z toho dostaneme, pomyslel si, bude mi opravdovou ctí sloužit pod velením kapitána Jean-Luca Picarda.

Beverly Crusherová kontrolovala lékařské záznamy všech nováčků na palubě Enterprise. Porovnávala je s nově získanými, které sama obnovovala. Na lůžku právě ležel poručík LaForge a všechny přístroje ukazovaly bezvadný zdravotní stav. To se jí zamlouvalo, a ještě více ji lákal LaForgův speciální aparát na vidění, který měl odložený na stolku vedle. Poručíkovy slepé oči hleděly bez jediného mrknutí do ostrého světla nad lůžkem. Dokončila jejich prohlídku a řekla: "Samozřejmě, o vašem případu jsem už mnoho slyšela. Líbí se mi, jak se s tím dokážete vyrovnat a jak dobře jste se naučil používat svůj VISOR..."
"Ano, je to opravdu překrásný kousek bioelektronického inženýrství, se kterým mohu vidět celé elektromagnetické spektrum. Vidím vše, od jednoduchého horka a jiných infračervených zdrojů až po rádiové vlny," rozpovídal se Geordi.
"Odpusťte mi, jestli jsem to už říkal, ale už o tom vyprávím stotisíckrát."
"Vaše záznamy hovoří. o tom, že jste byl slepý od narození."
Geordi se posadil, jakmile mu poklepala na rameno. "Narodil jsem se tak," zareagoval bezvýrazně. Byla to skutečnost, se kterou se musel naučit žít. Jakmile si však zvykl na VISOR, zvykl si též na úplně jiný pohled na svět - ne takový, jaký mají ostatní lidé. Beverly zdvihla VISOR a vložila mu jej do rukou.
"A opravdu cítíte bolest po celá ta léta, co tento přístroj používáte?"
Geordi pomalu pokýval hlavou: "Řekli mi, že to je proto, že používám své lidské smysly jiným způsobem."
Beverly zmlkla a uvažovala o možnostech - samozřejmě, že už mu to zajisté říkali i jiní lékaři. Zdálo se jí ale, že mladý poručík rezignoval. Přesto by se vyplatilo dát mu nějakou naději. "Vidím dvojí řešení: zaprvé jsou to utišující prostředky..."
"Tím se ale omezí výhodná funkce tohoto přístroje," přerušil ji Geordi a nasadil si VISOR. Podíval se přímo na ni: "Rozhodně ne!"
Dveře na ošetřovnu se otevřely a vešel kapitán Picard. Beverly ho zahlédla koutkem oka, zpozorněla, ale obrátila se k poručíkovi, který jí pokládal druhou otázku: "Jaká je ta možnost číslo dvě?"
"Pomocí experimentální chirurgie se můžeme dostat přesně do té oblasti mozku, která je příčinou bolesti, a umrtvit její citlivost."
LaForge vstal a zavrtěl hlavou. To už kdysi dávno tolikrát slyšel… Zmohl se ale na úsměv: "To je to samé - přesto ale díky."
Doktorka se na něho s porozuměním usmála: "Myslela jsem si jen, že by bylo dobré vám tyto možnosti připomenout. A jsem si jista, že v blízké budoucnosti jich bude víc."
"Budu na to pamatovat."
Picard odstoupil ode dveří a zeptal se: "Nějaké problémy, doktorko? A co vy, poručíku?"
"Žádné, pane. Absolutně žádné problémy," odpověděl Geordi, kývl na pozdrav a odešel, doprovázen pátravým pohledem kapitána.
Jean-Luc se otočil k Beverly, která se hned zeptala: "Potřebujete něco, kapitáne?"
Nebyl si jistý, jak má začít. Nerad totiž nechával věci nedořešené, vždy se snažil říci, co má na mysli, aby se vše vysvětlilo. "Přišel jsem jen, abyste si nemyslela, že jsem úplný pitomec."

Beverly povytáhla obočí a snažila se zakrýt úsměv, ale v hlase měla veselost: "Proč bych si vůbec něco takového měla myslet?"
Picard si v duchu oddechl, když si všiml její dobré nálady. Bál se totiž, že by se mohla chovat odmítavě či dokonce nepřátelsky. Už dvakrát se spolu střetli, a tak nevěděl, jak bude na jeho návštěvu reagovat. Faktem je, že se chová naprosto jinak, než si představoval. To je opravdu zajímavé... Okamžitě zarazil tuto linii svých úvah. "Prakticky jsem vás vůbec nepřivítal na palubě - ani osobně, ani formálně. Ječel jsem na vašeho syna, i když, jak jste správně podotkla, měl skutečně pravdu v posouzení stávající situace na můstku. Vidím jasně, že má opravdu přehled o tom, jak se řídí kosmická loď. Chtěl bych se proto omluvit. Já totiž..., ach - nemám totiž žádnou praxi v přístupu k dětem."
Beverly se už usmívala naplno, přijímajíc jeho omluvu. "Buďte bez obav - chápu vás, kapitáne. Rozhodně vás mohu ujistit, že nedošlo k žádné trvalé škodě."
Jean-Luc chvíli o této informaci uvažoval a potom jí nabídl ruku: "Tedy - vítám vás tady; doktorko! Doufám, že budeme zase přátelé."
Potřásla mu rukou a velice rychle se zase stáhla. Dokonce jí zmizel i úsměv ze rtů. Kapitán si toho všiml, a tak neměl na vybranou, než kývnout na pozdrav a odejít. Beverly se zhluboka nadechla a chvíli uvažovala, z jakého důvodu ji kapitán stále nemůže akceptovat jako šéfa lékařské sekce. Pochopila, že to všechno, co o něm kdysi vyprávěl Jack, bylo pravdivé. Kapitán byl tvrdý, ale čestný. Dokázal přiznat i to, že se mýlil. Možná - možná se jí jeho charakter zalíbí tak, jako se zalíbil Jackovi. Náhle jí cosi vytanulo na mysli - cosi znepokojujícího, ale hned to zmizelo.
Možná - možná si ho také oblíbí jako Jack možná že i více.

Inspekční tým zkontroloval veškeré vybavení a připravil se na přenos. První důstojník si vybral tři společníky pro záruku úspěšnosti akce. Přítomnost Troi odůvodnil její schopností vycítit emoce živých forem, což se jim zajisté na cizí kosmické lodi bude hodit. Android se svými daty byl k nezaplacení a jeho analýzy byly přesné.
"Nastavte si fázery na pouhé ochromení," nařídil Riker. Proběhly poslední úpravy. Potom kývl na šéfa transportu: "Jsme připraveni."
Ten ještě jednou překontroloval veškeré údaje na svém panelu: "Přenosový paprsek je nasměrován na střed lodi, pane. Ale naše senzory se nemohou přes vnější obal dovnitř dostat. Nevím tedy, kam přesně vás dopravím - motory to ale rozhodně nebudou. O těch víme, protože vyzařují vysokou intenzitu energie."
První důstojník přikývl.
Transportní paprsek je zmaterializoval v čemsi; co připomínalo tunel. Riker okamžitě rozpoznal symetrické obrysy a podivné světlo, Dat již prohlédl okolí: "Je to velice zajímavé, pane. Je tu světlo, ale není tu žádný zdroj. Materiál stěn se nedá určit."
"To je přece stejná konstrukce, jako ten tunel pod stanicí Farpoint," vykřikla Tasha.
Dat se smutně podíval: "To jsem chtěl právě dodat..." První důstojník by přísahal, že android reagoval naprosto lidsky rozmrzele. "Zajisté si všímáte, že tu není slyšet žádný zvuk motorů či něčeho jiného."
"Jaký to má tedy pohon?"
Poručík mávl rukou směrem dolů: "Na to právě musíme přijít."
Tasha okamžitě vyrazila vpřed daným směrem, Dat za ní a snažil se vyhodnocovat okolí.
Troi se otřásla, jako kdyby ji něco udeřilo - Riker byl okamžitě po jejím boku.
"Troi, co se děje? Je to to samé, co tě trápilo tam dole na planetě?"
"Ne, tohleto je.., nějak jiné." Pomalu začala otevírat bariéry své mysli a zároveň analyzovala podrobně všechny své vjemy. Náhle se podívala na Rikera a ztuhla: "Je to podstatně silnější... plné vzteku... a nenávisti."
"Proti nám?"
"Ne, to ne - je to nasměrováno na staré město Bandů."
Dat se náhle přihnal s novinkou: "Je to opravdu zajímavé: místo, které ta loď bombarduje, není stanice, ale domov těch, kteří ji stavěli..." Náhle se zarazil, podíval se na prvního důstojníka a snažil se omluvit: "Promiňte, pane. Mám dojem, že ke všemu musím mít komentář."
Poručík se usmál: "Jen se neomlouvejte - vaše komentáře jsou velice cenné... a jsou vítány."
Pokračovali dál tunelem, který se svažoval dolů a vypadal nekonečný. Narazili na několik odboček, ale Tasha se na Rikerův rozkaz držela vpravo.
"Vypadá to, že ty koridory nikam nevedou," ozval se první důstojník. "Jak bychom se mohli dostat na nějaké jiné podlaží?"
"Úvaha - cizinci mají třeba schopnost proházet zdmi," připojil se Dat.
Tasha se na něho kysele podívala: "Na co tedy ty zdi vůbec staví?" Její připomínky byly vždy praktické a i Dat se tvářil spokojeně - byl to opravdu krásný závěr jeho úvahy. Náhlé se ozval Rikerův komunikátor.
"Picard volá prvního důstojníka."
"Tady je Riker. Jsme v jakémsi velice dlouhém tunelu či koridoru, kam jsme se dostali přenosovým paprskem, pane. Žádná stopa po posádce, ani po jakémkoliv mechanismu či přístroji..."
"Hlaste se pravidelně, poručíku. Končím."
První důstojník se podíval po ostatních: "Vypadá to, že náš kapitán je trochu nervózní."
"Ach ne, pane," okamžitě odporoval android. "Jenom nemá rád, když jsou jeho důstojníci v nebezpečí."
"Díky, že jste mi to vysvětlil, Date."
"Radost je na mé straně, pane." Vypadalo to, že Dat je schopen pokračovat ve společenských frázích donekonečna.
Náhle je přerušila Troi: "Groppler Zorn, pane... je ve velkém nebezpečí." Ukázala směrem, kudy pokračoval tunel.
"Právě před námi!" Vyrazili vpřed - s Troi v čele.

Náhle se ozval Zornův kvílivý hlas: "Ne, prosím! Už ne, prosím!"
Vyběhli z ohbí tunelu a zarazili se. Zorn visel v centru válcovitého silového pole, které světélkovalo a prskalo na obrysech jeho těla. Náhle se ozvalo jakési silné cvaknutí a Banda se opět rozječel, šílený bolestí.
Riker a Tasha vyrazili vpřed, ale byli zaraženi silovým polem. "Date, zkontrolujte sílu a rozložení celého pole." Android přikývl, i když začal s měřením už v okamžiku, kdy přiběhli. Zatím se první důstojník snažil navázat kontakt se zmučeným Gropplerem: "Zorne - slyšíte nás?"
Nešťastník s bídou zdvihl hlavu a podíval se na ně. Riker byl přímo šokován: tvář plná bolesti a celé tělo zkroucené v agónii. "Prosím, nemohu to přesvědčit. Zkuste to zastavit. Prosím..."
"Jak je to s těmi cizinci...?" Troi se náhle otočila na poručíka: "Už to mám, pane! Je tu jenom jeden cizinec nikoho jiného tu necítím."
Zorn opět pokračoval se svým nářkem: "Prosím! Vůbec nechápu, co po mně chtějí..."
Palubní poradkyně se podívala na prvního důstojníka a zavrtěla hlavou: "Nemluví pravdu - ví velice dobře, o co se jedná. A bojí se!"
Android skončil svá měření: "Silové pole má v průměru jeden metr. Táhne se od stropu až k podlaze nemohu však zjistit jeho zdroj. Ale podívejte se na tohle, pane..." a ukázal naměřené hodnoty na svém přístroji. Poručík zdvihl překvapeně obočí, vytáhl fázer a změnil hodnoty. "Těžký stupeň omračení," nařídil. "Zkoncentrujte vaše paprsky s mými," a společné s androidem namířili přímo na Gropplera Zorna.
"Ne, ne! Prosím, ne!" naříkal uvězněný.
Sila fázerů udeřila do silového pole, které se barevně rozzářilo a pak zmizelo. Starý Banda padl na zem jako podťatý. Honem mu spěchali na pomoc. Riker zaktivoval komunikátor: "Volám Enterprise."
Palubní poradkyně Troi pocítila již tak známý dotek cizí mysli. Byl v tom opět vztek, ale jenom proti Zornovi... Náhle sebou trhla. Podivný, chapadlovitý šlahoun, vypadající jako plazma, se začal pomalu vysouvat ze stěny a plazit se proti poručíku Rikerovi. Imzadi! zaječela hrůzou ve své mysli.
Objevily se další šlahouny, které vyrazily na androida a Tashu, sehnuté nad tělem Zorna. Nový chapadlovitý šlahoun zachytil Troi okolo pasu. Poručík neustále volal do komunikátoru: "Enterprise, slyšíte mě? Ozvěte se! Transportujte nás..." Jeden ze šlahounů se mu otočil okolo krku a začal ho škrtit.

Picard na palubě slyšel slábnoucí hlas svého prvního důstojníka. "Šéfe transportu - okamžitě je přemístěte! Hned!"
Worf u operačního panelu se náhle otočil: "Podívejte se na obrazovku, pane!"
Jean-Luc se zarazil a nevěřil svým očím: obrovská kosmická loď se pojednou začala měnit a ztrácet svůj tvar. Z ostrých hran se začalo klubat cosi měkkého, nevysvětlitelného. "Co má tohle...?"
Známý oslepující záblesk na můstku opět nahlásil příchod 'Q'. Tentokrát měl na sobě uniformu kapitána Hvězdné flotily.
"Váš čas vypršel, kapitáne!"
Jean-Luc ho ignoroval a snažil se spojit s transportní sekcí: "Splnili jste už můj rozkaz?" Chvíli čekal na okamžitou odpověď, která nepřicházela. Naklonil se opět nad interkom: "Co je s vámi?"
Vetřelec přistoupil k jeho velitelskému křeslu s radostným úsměvem: "Neslyší vás, kapitáne!"
Picard se snažil zapojit svůj vlastní komunikátor: "Šéfe transportu, ozvěte se!" Naprosté ticho mu bylo odpovědí.
Cizinec se usmíval ještě víc. Jean-Luc se k němu prudce otočil celý rozčilený: "Moji lidé mají problémy… jsou někde tam...!"
Vetřelec se mezitím v klidu usadil do velitelského křesla. Celá posádka se pohnula vpřed, plná vzteku. Picard zdvihl ruku: "Všichni na svá místa! To je rozkaz." Poslechli a ustoupili. Obrátil se na 'Q': "Jedná se o mé lidi - nechte mě, abych jim pomohl." Zarazil se a nakonec dodal: "Potom udělám vše, co si budete přát."
Cizinec se podezřele sladce usmál - pohnul rukou kupředu, s prsty roztaženými. Zaslechli podivný zvuk, připomínal hukot transportního paprsku. Nebyl to ale systém Hvězdné flotily, i když neobvyklé třepotání vzduchu se objevilo hned vedle velitelského křesla. Po chvíli se kapitánovi ulevilo: objevilo se pět postáv: Riker, Dat, Troi, Tasha a Zorn. Všichni byli v pořádku.
"Takže uděláte vše, co řeknu?" ozval se 'Q' úlisně. Jean-Luc se nadechl a nakonec přikývl. Jednou dal své slovo, tak už je nemohl zrušit. "Vypadá to, že jsem s vámi uzavřel čestnou smlouvu, pokud se můj tým bezpečně a v pořádku vrátí."
"Smlouva neplatí, pane," ozvala se Troi. "Nebyl to 'Q', kdo nás zachránil."
Picard se na ni udiveně podíval, ale vetřelec už stál na nohou: "Zachraňte se!" Ukazoval na obrazovku: "Vypadá to, že na vás útočí!"
Jean-Luc se otočil a upřeně sledoval záhadnou loď. Zjistil, že ve změněné formě se pomalu přibližuje k Enterprise: "Co to je?"
"To nás poslalo zpět, kapitáne," ozval se Riker.
"Jak to víte?"
Troi vykročila kupředu: "Cítím to. Vlastně to ani není žádná loď - je to něco živého!"
"Lže!" zařval cizinec. "Zničte to! Honem!" Běžel k Tashe, která už stála v taktickém centru. "Připravte fázery a fotonová torpéda!"
"Ne! Neposlouchejte ho," ozval se Picard. Otočil se vztekle na 'Q': "Vypadá to, že když máte na sobě uniformu kapitána Hvězdné flotily, tak si myslíte, že můžete velet mé posádce, co?"
Groppler Zorn sebou trhl, stále zesláblý: "Ale vždyť to zabíjí mé lidi, kapitáne..."
"To je pravda, ale otázka je - proč? Není v tom něco, o čem nevíme?"
"Zorn sklopil oči a zavrtěl hlavou. Vetřelec se snažil Picarda donutit k akci. "Vždyť je to přece něco neznámého - není

to dostatečný důvod?"
"Pokud byste si zasloužil uniformu, kterou teď máte na sobě, tak byste věděl, že kvůli neznámu jsme vlastně tady!" odsekl Jean-Luc.
'Q' si znechuceně odfrkl: "Zbytečná ztráta času, když tak uvažuji o úrovni vaši inteligence..."
Picard pochopil, že se vetřelec stahuje. Už to není ten nadřazený cizinec - ten, který se tváří neustále povýšeně a udílí rozkazy. Už se jen snaží zahalit své změněné jednání pouhými slovy. To je jasný příznak, že jeho pozice slábne.
"Nakonec to přece můžeme vyzkoušet," oznámil radostně Jean-Luc. Otočil se na Zorna: "Můžeme začít s tunely, které máte pod stanicí, Gropplere."
"Naprosto identické jako tam," ukázal Riker na obrazovku. "Za co vás to trestá? Možná jste tomu způsobili také něco nepříjemného?"
Kapitán se zadíval na správce. Ten nevydržel jeho přísný pohled: "Neudělal jsme nic špatného! To stvoření se objevilo nedaleko našeho města. Bylo slabé... hladové... zranilo se kdesi ve vesmíru. Nejsme přece bez srdce - pokusili jsme se pouze pomoci..."
"Podívejme se," přerušil ho Jean-Luc. "To je ten chybějící článek, který jste nám upíral."Otočil se k taktickému centru: "Připravte hlavní fázerové zdroje k vyslání energetického paprsku."
"Ano, pane," potvrdila Tasha, i když byla zmatena kapitánovým úmyslem.
Picard se podíval zpátky na Zorna: "Říkal jste, že jste mu chtěli pomoci. To by se to přece takhle nechovalo, aby se snažilo tvrdě zlikvidovat každého Bandu, kdekoliv ho uvidí."
Groppler se nespokojeně ošíval. Bandové přece tolik potřebovali toto stvoření - dělalo pro ně všechno, o co si řekli. Potřebovalo jenom trochu... nátlaku.
"Potřebuje k životu energii, které my máme přebytek. Dokáže číst představy a tak stvořit cokoliv, co je ve vaší mysli... Museli jsme mu ale dodávky energii omezovat, aby nás poslouchalo..."
První důstojník si povzdechl: "Není to tak špatné si představit, že kdesi v Galaxii existují stvoření, která dokáží přeměnit energii ve hmotu."
"A dokonce i ve specifických vzorcích, jako třeba mají naše transportéry přenosových paprsků, či co můžeme vidět na simulátoru," dodal Dat.
Tasha sledovala hlavní obrazovku: "Podívejte se na to, kapitáne."
Záhadná loď se stále měnila, až se z ní stalo něco beztvarého, plného jemných a pulsujících barev. "Zorne - vy jste něco takového chytili, že je to pravda? A zneužívali jste to!"
"Vždyť to samo chtělo," protestoval Zorn. "Chtělo se nám samo odvděčit za naši laskavost!"
"Vy jste to uvěznili," znechuceně řekla Troi. "A tím jste si podepsali svůj vlastní ortel."
"Ne, ne - jenom jsme chtěli, aby vystavělo něco... docela velkého."
"Takže to stvořilo pro vás stanici Farpoint," doplnil Zorna Riker. Náhle se ale opravil: "Vlastně ne... jako ta záhadná loď venku: to druhé stvoření je vlastně tou vaší stanicí!"
Na obrazovce si všimli opět nově nabytého tvaru: chapadlovité šlahouny se, pomalu spouštěly směrem dolů, k planetě, ke stanici.
"Varujte můj lid, prosím!" panikařil Zorn. "Jsou ve velkém nebezpečí - všichni musejí okamžitě opustit celou stanici Farpoint!"
Do rušné debaty se vmísil náhle 'Q': "Lhal vám kapitáne. Za to byste měl nechat všechny jeho lidi zemřít!"
"Tohle by doporučila ta vaše nadřazená civilizace?" zeptal se Picard suše. Ani nečekal na odpověď a otočil se na androida u operačního panelu. "Pošlete zprávu k Bandům: "Opusťte,okamžitě stanici Farpoint - hrozí vám nebezpečí!" A opakujte jí - ať dostanete odpověď, nebo ne."
"Ano, pane," ozval se Dat a okamžitě programoval opakování vysílané výzvy.
Troi se usadila vedle kapitána a sledovala na obrazovce, jak se ta zvláštní beztvará hmota snáší pomalu k planetě.
"Vycítila jsem, že to byl pár. Jedno bylo tady dole v neštěstí, bolesti a hladu a to druhé nahoře plné zloby a nenávisti..."
"A tak to bombardovalo jenom staré město s Bandy a ne novou stanici."
Jean-Luc se podíval na Troi, zda souhlasí s jeho dalším vývodem: "Útok byl veden na věznitele, kteří trápili jeho... jeho přítele?"
Rychle zkontrolovala své pocity a zavrtěla hlavu. "Není to právě to nejvýstižnější slovo, pane." Pohlédla na prvního důstojníka. "Možná, že by to lépe vystihlo naše betazoidské slovo imzadi!"
Poručík se začervenal.
"Paprsek je připraven, pane," ozvala se Tasha. "Zaměřte jej na stanici Farpoint!"
Cizinec si všiml, že ho všichni zcela ignorují. Copak tihle Pozemšťané zapomněli, co mu slíbili? Nikdo vůbec nedělá to, co on po nich chtěl. Dokonce to vypadá, že si rozhodují sami, co je důležitější. "Vidím, že to bylo až moc jednoduché k rozluštění. Ale velkorysost byla vždy má slabost!"
Picard pokračoval v přehlížení 'Q'. Kývl na Tashu: "Dejte mu vše, co může absorbovat."
Tasha stiskla knoflík na svém panelu a na obrazovce se vše pohnulo. Dat stačil sledovat dráhu silného světlemodrého energetického paprsku, který se hnal ke stanici Farpoint. Udeřily přímo doprostřed a bylo vidět, že byl absorbován úplně beze zbytku. Tasha pozorně sledovala panel: "Nastává zpětná vazba, pane."
"Vypněte to," řekl kapitán. "Gropplere Zorne, tím skončila existence vaší nové stanice, jestli jsem vše správně pochopil."
"To je ale trefa," ozval se opět 'Q'.
Nikdo si ho ale nevšímal. Zorn se snažil přilákat pozornost na sebe: "Věřte mi, kapitáne. Nechtěli jsme to zranit.

Hladovělo to, bylo bez energie..."
"Ano, byla to závislost, kterou jste chtěli hamižně využít pro své obohacování."
"Ale my jsme to krmili!"
"Ano, ale jenom proto, aby to bylo udržováno naživu a mělo formu, kterou jste potřebovali..."
"Pane," přerušil je android. Na obrazovce se opět něco zajímavého dělo.
Stanice Farpoint se začala rozkládat, hrany se jí zaoblovaly a pomalu se dostávala do beztvarého stadia. To druhé stvoření, větší, ale podobné, se k tomu jakoby radostně hnalo.
"Pane," nadechla se Troi, "jak je to překrásné! Mám opravdu pocit radosti a spokojenosti."
Všichni na velitelském můstku sledovali, jak se ta dvě cizí stvoření k sobě mají: jejich chapadla vesele svítila, proplétala se mezi sebou. Tělesa se začala pomalu společně vznášet a za chvíli minula Enterprise.
"Cítím v nich opravdu obrovskou radost a štěstí," zašeptala tiše Troi.
Cizinec znechuceně odfrkl, když se obě stvoření vytratila kamsi do hloubky vesmíru. "To jsem rád, že už konečně víte, jak to vlastně bylo."
Picard vztekle odsekl: "Také máte ve zvyku používat cizí životni formy k rekreaci?"
"Pokud ano, tak vy jste tedy nebyli zrovna ti nejlepší hostitelé."
"Zmizte! Obstáli jsme ve vaši zkoušce. Tancovali jsme sice, jak jste pískal, ale už se nám vaše melodie nelíbí."
Vetřelec zdvihl ruce: "Ta nátura, ta vaše divoká nátura, můj kapitáne..."
Neobstálo to předtím, neobstálo to ani teď. "Vypadněte z mé lodi!" zařval Picard.
Bylo vidět, že 'Q' má dobrý smysl pro načasování svého odchodu: "Dělám to jenom proto, že se mi to zrovna hodí: Nemohu ale slíbit, že se zase někdy neobjevím!" Oslepující záblesk oznámil konec jeho přítomnosti.
"A nyní si popovídáme o stanici Farpoint," konstatoval Jean-Luc.
Správce vypadal naprosto zlomený a ztracený - zíral bezmocně na obrazovku, kde byly vidět trosky starého města a žlutý pouštní vítr prohánět prach v pustině. Ještě před chvílí tam stála ta nejmodernější a nejkrásnější stánice v celé Galaxii.
Kapitán se opět podíval na ten smutný obraz a potom se otočil ke Groppleru Zornovi: "Stále ještě máte ideální místo pro kosmickou stanici."
"Místo ano, ale už nic jiného. Doufali jsme, že Farpoint bude naším spojením s dalšími světy... a že náš národ opět rozkvete. Teď jsem to pochopil: rozhodli jsme se pro nesprávnou cestu. A to je náš konec!"
"Hvězdná flotila má ale stále zájem o Farpoint. Pokud se začne pracovat a bude dobrá spolupráce, Federace by mohla při stavbě asistovat. Chtěli by to Bandové ještě jednou zkusit?"
Zornův výraz se začal měnit - malá naděje mu začala rozjasňovat tvář: "Myslím si, že bychom to opravdu zkusit chtěli."
"Dobře," usmál se kapitán. "V tom případě máme před sebou obrovský úkol."
"Bude to pro nás veliká pocta," a stařičký Banda se hluboce uklonil.
Riker si všiml, že android spustil program na výzkumném panelu, a tak se zájmem přihlížel. "Právě jsem obdržel konečné výsledky ohledně těch záhad kolem "živé stanice". Je to opravdu zajímavé, že přeměna energie v materiál je tak stoprocentní, že ani naše přístroje neměly schopnost odhalit a zaznamenat v něm život."
"To je opravdu zajímavé, poručíku..."
"Pouze Date, pane."
Riker se rozesmál: "Date, chtěl bych, abys věděl, že tvé služební výkony jsou absolutně bez chybičky!"
"Mé programování je opravdu na vysoké úrovni, pane," odpověděl android upřímně.
"Ano, ale to nejdůležitější je, že není tak těžké s tebou pracovat, jak jsem si zpočátku myslel."
"To samé mohu říci i já, pane."
První důstojník pokračoval: "Chtěl bych se omluvit za cokoliv, co jsem předtím řekl a co bylo z mého hlediska nesprávné."
Vtom se ozval tichý hlas kapitána Picarda: "Výborně, jedničko..."
"Váží si vás, pane," sděloval mu tiše Dat. "Jinak by vám neříkal jedničko!"
Poručík Riker se podíval do těch zvláštních, upřímných, žlutých očí androida. Jak to, že dokáže tak lidsky projevovat city? pomyslel si. V tom ho kapitán vyzval aby se ujal řízení. "Ano, pane."
Jean-Luc Picard se zvedl, aby doprovodil Zorna do své pracovny. "Samozřejmě, že to bylo velice neobvyklé přivítání na palubě. Máme toho stále ale hodně na práci, než opustíme oběžnou dráhu." Všiml si překvapeného výrazu na tváři prvního důstojníka, který právě usedl do svého křesla. "Máte stále ještě nějaké problémy, poručíku?"
"Ani ne, ale doufám, že tohle není obvyklý začátek našich misí ve vesmíru, pane."
Kapitán se zamyslel a nakonec zavrtěl hlavou: "Samozřejmě, že ne, jedničko. Jsem si jist, že naše další cesty budou rozhodně mnohem zajímavější!"

Poznámka nakladatele

Dne 10, října 1986, déle než dvacet let po triumfálním uvedení první televizní série Star Trek na americké obrazovky, oznámil na tiskové konferenci reprezentant Paramountu, že společnost přistupuje k natáčení nového seriálu o vesmírných dobrodružstvích lodi Enterprise. Toto oznámení způsobilo určité rozpaky, neboť málokdo věřil, že je možné alespoň se přiblížit k úspěchu původní série, která vedla k založení masového hnutí příznivců Star Treku nejen ve Spojených státech, ale i v Evropě.
Tvůrci však vsadili především na nové postavy, které by se výrazně odlišily od tradičních protagonistů původní série. Kapitánem vesmírné lodi Enterprise ve 24. století se stal Jean-Luc Picard, rodilý Pařížan. V okamžiku převzetí velitelské

funkce již překročil padesátku vyznačuje se neobyčejnou rozhodností a vytrvalostí.
Prvním důstojníkem je sotva třicetiletý William Riker, kterého kapitán nazývá "jedničkou". Jeho oddanost k veliteli připomíná vztah mladšího bratra ke staršímu.
Třetí významnou postavou je Dat, vysoce inteligentní android. Byl vytvořen již před delším časem neznámou rasou. Jeho mozek má tak vysokou kapacitu, že je přezdíván "chodícím slovníkem".
Zvláštní postavení zaujímá mezi členy posádky lodi Enterprise mladá poradkyně Deanna Troi s vysokou psychologickou kvalifikací. Její původ napůl lidský a napůl betazoidní jí dal do vínku telepatické schopnosti.
Mezí další významné postavy patří také například Natasha (Tasha) Yarová, která ve svých 28 letech je již bezpečnostním šéfem, mladý slepý poručík J. G. Geordi LaForge, jemuž umožňují vidět speciální brýle VISOR, či lékařka Beverly Crusherová.
Změn doznala i samotná Enterprise. Pod sériovým označením NCC-1701-D je dvakrát tak dlouhá a osminásobně vysoká než její předchůdkyně. Pojme celkem 1012 osob a na palubě žijí ve 24. století celé rodiny. Také technické vybavení bylo významně zmodernizováno.
Kolektiv televizních tvůrců se pustil do realizace s obrovským elánem a výsledkem byl v závěru října 1987 pilotní snímek "Setkání na Farpointu". Tento díl, stejné jako další, se setkal se spontánním nadšeným ohlasem. Během krátké doby se na trhu objevila i knižní podoba "Nové generace" - samostatné uzavřené příběhy, jejichž autory jsou nejprestižnější spisovatelé tohoto žánru. V roce 1992 a 1993 se tituly s charakteristickým logem Star Treku a s nezaměnitelnými obálkami kreslíře Chrise Achilleose dostaly na absolutní špičku nejprodávanějších knih ve Spojených státech. S krátkým časovým odstupem se s těmito romány mohou seznámit i čeští čtenáři. Přejeme hezký zážitek skalním trekkistům, všem příznivcům kvalitní sci-fi i těm, kteří chtějí spojit zábavu s chytrým poučením.